
Anthony
Burgess
Otomatik
Portakal
İngilizce aslından çeviren:
Dost Körpe
Modern
Klasikler
Dizisi
15.
TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

MODERN KLASİKLER DİZİSİ

ANTHONY BURGESS
OTOMATİK PORTAKAL

ÖZGÜN ADI
A CLOCKWORK ORANGE

COPYRIGHT © LIANA BURGESS / ANTHONY BURGESS C/O ARTELLUS LTD. LONDON

ÇEVİREN
DOST KÖRPE

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2007
Sertifika No: 11213

EDİTÖR
RUKEN KIZILER

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
PINAR GÜVEN

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI'NDA
I. BASIM ŞUBAT 2007, İSTANBUL
XV. BASIM OCAK 2013, İSTANBUL

ISBN 978-9944-88-570-6 (KARTON KAPAKLI)

BASKI
KİTAP MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Davutpaşa Caddesi No: 123 Kat: 1
Topkapı İstanbul
(0212) 482 99 10
Sertifika No: 16053

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme hiçbir yolla yayınevinden izin alınmadan çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Modern
Klasikler
Dizisi -3

Anthony Burgess

Otomatik Portakal

Çeviren: Dost Körpe

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Birinci Bölüm

1

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Ben vardım, yani Alex, yanımda da üç kankam, yani Pete, Georgie ve Dim, ki Dim* cidden epey budalaydı ve Korova Sütbarı'nda oturmuş akşam ne yapacağımıza karar veriyorduk, arsız karanlık, buz gibi kış piçlik yapıyordu, ama yağmur yoktu. Korova Sütbarı, katkılı süt verilen bir mekândı ve sizler böyle mekânların nasıl olduğunu belki unutmuşsunuzdur ey kardeşlerim, ne de olsa bugünlerde her şey çabucak değişiveriyor ve herkes çabucak unutuveriyor, pek gazete okunmaması da cabası. Şey, orada sattıkları, içine bir şeyler katılmış süttü. İçki ruhsatları yoktu, ama bildiğimiz sütün içine koydukları bazı yeni şeyler henüz illegal olmadığından, sütünüze sintemesk ve drenkrom gibi çeşitli uyuşturucular koydurabiliyordunuz ve sol ayağınızdaki Tanrı ve Tüm Kutsal Melekleriyle Azizlerini, beyninizin her tarafında patlayan ışıkları, on beş dakika kadar gayet güzel bir şekilde sakin sakin seyredebiliyordunuz. Veya eski tabirimizle bıçaklı süt içebilirdiniz, bu da adamı pislik yapıp yirmiye bir girişmeye hazır hale getirirdi, ki öyküye başladığım akşam içtiğimiz buydu.

* İngilizce'de "budala".

Ceplerimiz mangır dolu olduğundan artık soygun yapmamıza, bir ara sokakta ihtiyarın tekini marizleyerek kendi kanında yüzmesini dikizlerken ganimeti sayıp dörde bölmemize veya bir dükkânda zangır zangır titreyen gri saçlı, moruk bir pilice ölçüsüz şiddet uygulayıp yazarkasanın bağırsaklarını deşmemize gerek yoktu.

Dördümüz de o günlerin modasına uygun çok dar, siyah taytlar giymiştik, ayrıca taytların altında kasıklarımızı jöle kalıbı dediğimiz şeyler örtüyordu, bunlar hem koruyorlardı, hem de belirli bir ışıkta dikizlediğinizde bir çeşit resim görüyordunuz. Benimkinde örümcek resmi vardı, Pete'inkinde el, Georgie'ninkinde çok güzel bir çiçek, bizim zavallı Dim'deyse acayip azgın bir palyaço suratı, Dim'in dünyadan pek haberi yoktu zaten, dördümüzün en budalasıydı kesinkes. Ayrıca klapasız, ama çok kocaman vatkalı, kısa ceketler giyiyor, gerçekten öyle iri omuzlu olanlarla maytap geçiyorduk. Ayrıca çırpılmış patatese veya üstüne çatalla bir çeşit resim çizilmiş püreye benzeyen kirli sarı kravatlar takmıştık kardeşlerim. Saçlarımız çok uzun değildi ve tekmelemeye yarayan, acayip dehşet çizmelerimiz vardı.

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Barda bir arada oturan üç çıtır vardı, ama biz dört çocuktuk ve genellikle hepimiz birimiz, birimiz hepimiz içindi. Bu fıstıklar da son moda giyinmişlerdi, kafalarına morlu yeşilli turunculu peruklar geçirmişlerdi, her birinin fiyatı o fıstıkların en az üç dört haftalıkları kadardı galiba, makyajları da cabası (yani göz çevrelerinde gökkuşakları ve ağızlarda çok kalın ruj). Uzun, siyah, dümdüz elbiseleri vardı ve memelerine küçük, gümüşi kimlik kartları filan takmışlardı – ve üzerlerinde erkek isimleri yazılıydı... Joe, Mike filan gibi. Bunlar, on dördünden önce yattıkları lavukların isimleriydi. Bizi kesip duruyorlardı ve içimden, bizim zavallı Dim'i burada bırakalım da üçümüz gidip biraz düzüşelim demek geliyordu (çaktırmadan), ne de olsa Dim'e yarım litre beyazı bu sefer

içine biraz uyuşturucu kattırıp ısmarlayarak içirdik mi tamamdı, ama cidden oyunbozanlık olurdu. Dim çok çok çirkindi ve ismi gibi budalaydı, ama dehşet pis dövüşürdü ve tekmeleri epey işimize yarıyordu.

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Üç duvar boyunca uzanan büyük, pelüş koltukta yanımda oturan herif çok uzaklara kaymıştı, gözleri donuktu ve "Bayıcı Aristo, siklamenleri nakavt ettikçe akıllanıyor," gibi laflar ediyordu. Kafayı kırmıştı kesinlikle, çok uzaklardaydı, yörüngeye çıkmıştı, nasıldır biliyordum, ben de herkes gibi denemiştim, ama bu aralar bir şekilde bunun korkakça bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım, ey kardeşlerim. İnsan bizim sütten içti mi öylece yatıverip etrafındaki her şeyin bir şekilde geçmişte olduğunu düşünmeye başlıyordu. Her şeyi dikizleyebiliyordunuz yine, hepsini, gayet net –masaları, pikabını, ışıkları, fıstıkları ve oğlanları– ama sanki bunlar eskiden varmış da artık yokmuş gibi geliyordu. Ayrıca çizmeniz ya da ayakkabınız ya da tırnağınız sizi bir şekilde hipnotize ediyordu ve aynı zamanda ensenizden bir şekilde tutulup kediymişsiniz gibi sarsılıyordunuz. Durmadan sarsılıyordunuz, hiçbir şey kalmayana dek. İsminizi, vücudunuzu ve kendinizi kaybediyordunuz ve hiç umrunuzda olmuyordu, sonra da çizmeniz ya da tırnağınız sarılaşana kadar bekliyordunuz, sonra daha da sarılaşmasını bekliyordunuz durmadan. Sonra ışıklar, atom parçacıkları gibi çıtırdamaya başlıyordu ve çizmeniz ya da tırnağınız ya da her ne ise, paçanızdaki bir pislik parçası kocaman kocaman kocaman bir mekâna dönüşüyordu, tüm dünyadan daha büyük bir mekâna ve tam bizim Tanrı'yla tanıştırılacakken birden hepsi bitiveriyordu. Buraya ve şimdiye geri dönüyordunuz bir şekilde sızlanarak, çeneniz ühü ühü ühü demek için açılıyordu azimle. Şimdi, bu çok güzel, ama çok korkakça. Bu dünyaya sırf Tanrı'yla bağlantı kurmaya getirilmediniz. Böyle şeyler insanın tüm gücünü ve iyiliğini tüketebilir.

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Müzik çalıyordu ve sanki şarkıcının sesi barın bir ucundan diğerine gidip geliyor, tavana uçup oradan dalış yapıyor ve duvardan duvara vın diye uçuyordu. Berti Laski, "You Blister My Paint" diye cidden çok çok eski bir şarkıyı, boğuk sesiyle söylemekteydi. Bardaki piliçlerden biri, yeşil peruklu olan, müzik dedikleri şeyin ritmine uyarak karnını ileri geri hareket ettiriyordu durmadan. Bizim sütün içindeki bıçakların batmaya başladığını hissediyordum ve şimdi biraz yirmiye bir yaşamaya hazırdım. Bu yüzden "Dışarı dışarı dışarı dışarı!" diye bağırdım it gibi ve sonra yan tarafımda epey uzakta oturan ve kulağına cidden dehşet bir uyuşturucu döken lavuğa zumzuğu geçirdim, ama hissetmedi ve "Telefonik teçhizat ne zaman farfarkulular rabadapdap olursa," gibi bir şeyler söylemeye devam etti. O boyuttan çıkınca hissedecekti mutlaka.

"Nereye?" dedi Georgie.

"Eh, yürümeye devam edin işte," dedim, "ve ortalığı iyice dikizleyin ey küçük kardeşlerim."

Böylece engin kış gecesine uzadık ve Marghanita Bulvarı'nda yürüdük, sonra Boothby Caddesi'ne saptık ve orada tam aradığımızı bulduk, akşama başlamak için ufak bir jest. Okul müdürü kılıklı, titrek, moruk bir lavuk vardı, gözlüklüydü ve çenesi soğuk gece havasına açıktı. Koltuk altında kitaplar ve boktan bir şemsiye taşıyordu, bugünlerde milletin pek kullanmadığı Halk Kütüphanesi'nin köşesinden dönüyordu. Bu aralar yaşlı burjuva tipler karanlık çöktü mü sırra kadem basıyorlardı, ne de olsa polisler yetersizdi ve biz sırım gibi gençler etrafta dolanıyorduk. Koca sokakta bu prof tipli heriften başka bir tane daha yoktu, bu yüzden gayet kibarca yanına gidip "Pardon kardeşim," dedim.

Dördümüzün de öyle usulca, kibarca ve gülümseyerek geldiğimizi dikizleyince biraz ürktü, ama çok yüksek bir öğretmen sesiyle "Evet? Ne var?" dedi, sanki bize tırsmadığını göstermeye çalışıyordu. Dedim ki:

"Koltuk altında kitaplar taşıdığını görüyorum kardeşim. Bugünlerde hâlâ kitap okuyan birine rastlamak gerçekten nadide bir zevk kardeşim."

"Ha," dedi zangır zangır titreyerek. "Öyle mi? Ah, anlıyorum." Dördümüze teker teker bakıp duruyordu, şimdi kendini epey güler yüzlü ve kibar bir dörtgenin içinde bulmuştu.

"Evet," dedim. "Koltuk altında taşıdığın kitapları bana gösterme inceliğinde bulunursan çok sevinirim kardeşim. Hayatta en sevdiğim şey güzel, temiz bir kitaptır kardeşim."

"Temiz," dedi. "Temiz ha?" Sonra Pete, bu üç kitabı adamın elinden kapıp çok hızlı dağıttı. Üç tane vardı, böylece Dim dışında hepimize dikizleyecek birer tane düştü. Bendekinin *Temel Kristallografi* diye bir şey olduğunu görünce açtım ve "Mükemmel, gerçekten birinci sınıf," diyerek sayfaları çevirmeyi sürdürdüm. Sonra cidden afallamış bir sesle dedim ki: "Ama bu da nesi? Bu pis sözcük nedir, bu kelimeye bakınca yüzüm kızarıyor. Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun kardeşim, gerçekten uğratıyorsun."

"Ama," diye şansını denedi, "ama, ama."

"İşte," dedi Georgie, "gerçek pislik diye buna derim. S ile başlayan bir kelime var, bir tanesi de a ile başlıyor." Elindeki, *Kar Tanesinin Mucizesi* diye bir kitaptı.

"Ah," dedi bizim zavallı Dim, Pete'in omzundan eğilip her zamanki gibi fazla ileri giderek, "burada lavuğun çıtıra neler yaptığı anlatılıyor, hem de resimli filan. Sen var ya," dedi, "ahlaksız sapık moruğun tekisin."

"Senin yaşında bir adama hiç yakışmıyor kardeşim," diyerek elimdeki kitabı yırtmaya başladım ve diğerleri de ellerindekilere aynı şeyi yapmaya başladılar, Dim ile Pete *Romboedrik Sistem*'i çekiştirdiler. Moruk prof tip cıyaklamaya başladı: "Ama onlar bana ait değil, onlar belediyenin malı, bu resmen serserilik ve vandallık," gibi laflar etti. Ayrıca kitapları elimizden zorla geri almaya çalıştı ki zavallılık filandı

yani. "Bir dersi hak ettin kardeşim," dedim, "kesinlikle hak ettin." Elimdeki kristal kitabı çok eski olduğundan ve malların dayanıklı üretildiği zamanlarda yapıldığından çok kalın ciltliydi ve yırtması zordu, ama sayfaları parçalayıp bu cıyaklayan moruğun tepesine kocaman kar taneleri gibi avuç avuç saçmayı başardım ve sonra diğerleri de ellerindekilerle aynı şeyi yaptılar, bizim Dim ise şaklaban olduğundan sadece ortalıkta dans ediyordu o kadar. "Al sana," dedi Pete. "Al sana uskumrulu mısır gevreği, seni adi ahlaksız şeylerin okuyucusu seni."

"Seni gidi pis moruk seni," dedim ve sonra onunla maytap geçmeye başladık. Pete kollarından tuttu, Georgie bir şekilde ağzını tutup açtı, Dim de gözlüğünü yukarı aşağı oynatmaya başladı. Gözlüğü kaldırıma attı ve sonra bizim çizmeyle ezme yöntemini uyguladım, gerçi namussuz acayip sertti, şu yeni dehşet plastiklerden yapılmaydı. Moruk herif, boğulur gibi sesler çıkarınca –vuf vaf vof– Georgie ağzını açık tutmayı bıraktı ve yüzüklü zumzuğuyla o dişsiz ağza bir tane çakmakla yetindi ve bunun üzerine moruk herif epey inlemeye başladı, sonra kan geldi kardeşlerim, gerçekten hoştu. Daha sonra tek yaptığımız, onu fanilasına ve paçalı donuna kadar (çok eskiydi; Dim kahkahadan kırıldı) soymak oldu ve sonra Pete kıçına şahane bir tekme indirdi ve sonra salıverdik. Bir şekilde yalpalayarak gitti, oysa fazla dayak atmamıştık cidden, "Ah ah ah" diyerek, nerede olduğunu ve neyin ne olduğunu cidden bilmeden gitti ve haline güldük ve sonra ceplerini karıştırdık. Bu arada Dim, o boktan şemsiyeyle dans ediyordu, ama ceplerden pek bir şey çıkmadı. Birkaç çok eski mektup vardı, bazıları ta 1960'lardan kalmaydı, "Canım canımcığım" gibi saçmalıklar yazılıydı bunlarda. Ayrıca, bir anahtarlıkla çok eski ve akıtan bir kalem vardı. Bizim Dim şemsiyeyle dansı kesti ve tabii mektuplardan birini okumaya başlamasa olmazdı, sanki boş sokağa okuma bildiğini göstermek istiyormuş gibi. "Sevgilim," diye okudu

sosyete aksanıyla, "uzaktayken aklımda olacaksın ve umarım geceleri dışarı çıkarken sıkı giyinmeyi unutmazsın." Sonra çok yüksek bir kahkaha patlatarak –"Ho ho ho"– mektupla kıçını siler gibi yaptı. "Tamam," dedim, "kesin artık kardeşlerim." Bu moruk lavuğun pantolonunda çok az mangır vardı –sadece üç pound–, bu yüzden bütün o küçük bozukluklarını etrafa saçtık, üstümüzdekine kıyasla hamam parasıydı çünkü. Sonra şemsiyeyi parçaladık ve giysilerini yırtıp esen rüzgâra saçtık kardeşlerim ve böylece, o moruk, öğretmen tipli lavukla işimiz bitti. Pek bir şey yapmamıştık biliyorum, ama bu akşamın daha başı filandı, o yüzden sizden özür dilemiyorum. Katkılı sütteki bıçaklar artık gayet güzel ve dehşet batıyordu.

Sırada cömertlik numarası vardı, böylece cebimizi biraz boşaltacaktık ki biraz dükkân soymaya şevkimiz olsun, hem böylece şahitlerimiz de olurdu, bu yüzden Amis Caddesi'ndeki New York Dükü'ne gittik ve o izbe mekânda, DY (Devlet Yardımı) parasıyla kafayı çeken birkaç moruk kadın vardı. Şimdi hepimiz pırıl pırıl çocuklardık, hepsine, gülümseyerek iyi akşamlar diledik, gerçi bu pörsümüş karılar zangır zangır titremeye başladılar, kadehleri tutan damarlı, yaşlı elleri tir tir oldu ve içkilerini masaya döktüler. "Bizi rahat bırakın çocuklar," dedi bir tanesi, bin yaşında olduğundan suratı haritaya dönmüştü, "bizler zavallı yaşlı kadınlarız o kadar." Ama pişmiş kelle gibi sırıtıp şıkır şıkır dişlerimizi göstermekle yetindik, oturduk, zili çaldık ve çocuğun gelmesini bekledik. Ellerini yağlı önlüğüne silerek çok ürkekçe gelen garsona dört gazi ısmarladık... Gazi, rom ve kirazlı brendi karışımıydı, o zamanlar popülerdi, bazıları içinde bir dilim limonla Kanada tarzı severdi. Sonra çocuğa dedim ki:

"Şu yandaki zavallı moruklara besleyici bir şeyler ver. Hepsine benden birer duble skoç, ayrıca yanlarında götürmeleri için de bir şeyler ver." Cebimdeki mangırları masaya saçtım ve diğer üçü de aynısını yaptılar, ey kardeşlerim. Böy-

lece, tırsmış moruk karılara duble içkiler geldi ve ne yapacaklarını ve ne diyeceklerini bilemediler. Bir tanesi "Sağ olun çocuklar," demeyi başardı, ama işin altından bir çapanoğlu çıkacağını filan düşündükleri belliydi. Her neyse, hepsine yanlarında götürsünler diye birer şişe Yank General, yani konyak verildi ve ben de o leş kokulu, moruk karıların hepsine ertesi sabah kafayı çeksinler diye biraz para verdim, bara adreslerini bırakmaları karşılığında. Sonra artan mangırlarla, o mekândaki bütün etli börekleri, krakerleri, peynirli mezeleri, cipsleri, çikolataları satın aldık ve bunlar da moruk piliçler içindi. Sonra "Bir dakika sonra geliyoruz," dedik ve moruk piliçler hâlâ "Sağ olun gençler" ve "Tanrı sizden razı olsun çocuklar," diyorlardı ve çıkarken ceplerimizde beş kuruş kalmamıştı.

"İnsan kendini cidden iyi hissediyor," dedi Pete. Bizim zavallı Dim'in bütün bunlara pek anlam veremediğini dikizleyebiliyordunuz, ama geri zekâlı denmesin diye susuyordu. Neyse, bu sefer köşeyi dönüp Attlee Caddesi'ne girdik ve buradaki tatlı ve kanser satan dükkân hâlâ açıktı. Onlara neredeyse üç aydır ilişmiyorduk ve genelde bütün mahallede pek olay çıkmamıştı, bu yüzden silahlı aynasızlar ve devriye polisler son günlerde buralara pek uğramıyor, daha çok nehrin kuzeyinde takılıyorlardı. Maskelerimizi taktık –bunlar yepyeniydi, cidden dehşettiler, muhteşemdiler; tarihe geçmiş insanların suratlarına benziyorlardı (satın alırken size isimlerini söylüyorlardı) ve bende Disraeli, Pete'te Elvis Presley, Georgie'de 8. Henry ve bizim zavallı Dim'de de Peebee Shelley diye şair bir lavuk vardı; suratı cidden gizliyorlardı, saçlı filandılar ve çok özel bir plastikten imal edildiklerinden işiniz bitince kıvırıp çizmenizin içine saklayabiliyordunuz– ve sonra üçümüz içeri girdik. Pete dışarıda erketeye yattı, gerçi orada çekinilecek bir şey yoktu ya. Dükkâna girer girmez sahibi Slouse'un yanına gittik. Bu pelte gibi dobişko şarap fıçısı herif, olacakları

anında çakozlayıp içerideki telefona ve belki de güzelce yağlanmış, altı tane şerefsiz kurşunla dolu olan tabancasına doğru koştu. Dim, tezgâhın üstünden kuş gibi uçup tütün paketlerini etrafa saçtı ve yeni bir kanser markasının reklamını yapmak için müşterilere bütün dişlerini ışıldatan ve memeleri karpuz gibi bir fıstığın kocaman, kesme fotoğrafını ezip çatırdattı. O anki manzara şuydu; bir çeşit büyük top, dükkânın perdenin arkasındaki iç tarafına doğru yuvarlanıyordu, yani bizim Dim'le Slouse birbirlerine girmiş, ölümüne dövüşüyorlardı. Sonra perdenin arkasından soluklar, homurtular ve küfürler geldi ve bir şeyler devrildi ve sonra şangır şangır şangır diye camlar kırıldı. Slouse Ana, yani karısı, tezgâhın arkasında bir şekilde donakalmıştı. Fırsatını bulsa adam öldürüyorlar diye cıyaklayacağını çakozlayabiliyorduk, bu yüzden hemen o tezgâhın üstünden atlayıp kadını tuttum, dehşet kocaman, dobişko bir şeydi, parfüm kokuyordu ve memeleri hop hop hopluyordu. Cennetin dört rüzgârına, adam öldürüyorlar, yetişin diye haykırmaması için ağzını elimle kapadım, ama bu küçük kancık elimi hart diye ısırınca asıl cıyaklayan ben oldum ve sonra çenesini açıp aynasızlara güzel güzel seslenmeye başladı. İşte o zaman terazi ağırlıklarından birini geçirmek zorunda kaldım, ardından da levyeyi patlatınca kadının siniri geçti, kuzu gibi oldu. Böylece onu yere yatırıp gırgırına giysilerini parçaladık ve inlemeyi kessin diye nazikçe tekmeledik. Öyle memeleri meydanda yattığını görünce yapsam mı diye düşündüm, ama vakit daha erkendi. Sonra yazarkasayı boşalttık ve o gece, cidden dehşet mangır kazandık ve her birimiz en kaliteli kanserlerden birkaç paket aldıktan sonra çıkıp gittik kardeşlerim.

"Piç kurusu, zebellah gibiymiş ha," deyip duruyordu Dim. Dim'in görünüşünü beğenmiyordum; üstü başı kirli ve dağınık görünüyordu, kavgadan çıkmış gibi, ki sahiden de öyle olmuştu tabii, ama kavgadan çıkmış gibi *görün-*

mek olmazdı asla. Kravatı çiğnenmiş gibiydi, maskesi aşağı çekilmişti ve suratında döşeme kiri vardı, bu yüzden onu bir ara sokağa götürüp biraz çekidüzen verdik, mendillerimize tükürüp kirleri sildik. Bizim Dim için nelere katlanıyorduk. New York Dükü'ne çok çabuk geri döndük ve saatime göre dışarıda on dakikadan fazla kalmamıştık. Moruk karılar hâlâ ısmarladığımız skoçlarla kafayı çekiyorlardı ve "Hey cıvırlar, ne olacak şimdi?" dedik. Yine, "Çok iyisiniz gençler. Tanrı sizi korusun çocuklar," faslına başladılar ve böylece zili çalıp bu sefer farklı bir garsonu getirttik ve dilimiz damağımıza yapıştığından romlu biralar ve moruk karıların canları ne isterse sipariş ettik kardeşlerim. Sonra moruk karılara dedim ki: "Buradan çıkmadık, değil mi? Deminden beri buradayız, değil mi?" Durumu hemen çakozladılar ve "Evet gençler. Gözümüzün önünden ayrılmadınız hiç. Tanrı sizi korusun çocuklar," dediler içerek.

Gerçi pek önemi yoktu ya. Aynasızlarda ilk hayat belirtisini ancak yarım saat sonra dikizledik, o zaman da içeri iki tüyü bitmemiş fruko girdi, kocaman kasketlerinin altında pespembe görünüyorlardı. Bir tanesi dedi ki:

"Baksanıza, bu gece Slouse'un dükkânında olanlardan haberiniz var mı?"

"Bizim mi?" dedim masumca. "Yoo, ne olmuş ki?"

"Hırsızlık ve darp. İki kişi hastanelik oldu. Sizler bu akşam neredeydiniz?"

"Ses tonunu hiç beğenmedim," dedim. "Bu pis imalardan da hazzetmedim. Bütün bunlar son derece şüpheci bir karakterin göstergesi, benim küçük kardeşlerim."

Moruk fıstıklar "Bu gençler bütün gece yanımızdaydılar," diye cıyaklamaya başladılar. "Bunlar kendilerini iyiliğe ve cömertliğe adamış pırıl pırıl çocuklar, Tanrı onları korusun. Sürekli yanımızdaydılar. Yerlerinden kımıldadıklarını görmedik."

"Tamam, sorduk o kadar," dedi diğer genç aynasız. "Biz de herkes gibi işimizi yapıyoruz." Ama çıkmadan önce bize uyarırcasına ters ters baktılar. Çıkarlarken onlara biraz dudak müziği yaptık: Brrrrzzzzrrrr. Ama ben şahsen şimdiki durumdan esef duyuyordum. Savaşacak bir şey kalmamıştı ki. Her şey armut piş ağzıma düş kıvamındaydı. Yine de gece daha yeni başlıyordu.

2

New York Dükü'nden çıkınca, barın ana binasının uzun, ışıklı penceresinin yanında duran moruk bir ayyaşın bir şeyler mırıldandığını, babalarının pis şarkılarını uluduğunu ve sanki lanet olası çürümüş bağırsaklarında pis bir orkestra varmış gibi, arada tüh tüh diye sesler çıkardığını dikizledik. Böyle şeylere hiç katlanamazdım. Bir insanın, kaç yaşında olursa olsun, öyle pislik içinde ayyaş ayyaş debelenip geğirmesine asla katlanamazdım, hele bu seferki gibi cidden epey moruksa. Bir şekilde duvara yapışmıştı ve giysileri rezaletti, buruş buruş ve dağınıktı, bok ve çamur ve kir gibi şeylerle kaplıydı. Bu yüzden onu tuttuğumuz gibi birkaç tane dehşet zumzuk çaktık, ama şarkı söylemeye devam etti. Şarkı şöyleydi:

Ve sevgilime döneceğim, sevgilime,
Sen, sevgilim, gittiğinde.

Ama Dim onun pis, ayyaş ağzına birkaç zumzuk geçirince şarkı söylemeyi kesip cıyaklamaya başladı: "Haydi, bitirin işimi, sizi korkak piç kuruları, zaten böyle adi bir dünyada yaşamak istemiyorum." O zaman Dim'e biraz ara vermesini söyledim, çünkü eskiden bazen, bu bir ayağı çukurda morukların hayat ve dünya hakkında lakırdılarını dinlemek hoşuma giderdi. "Ya. Nesi adiymiş ki?" dedim.

Haykırdı: "Adi bir dünya, çünkü sizin gibi gençlerin yaşlıları hırpalamasına izin veriyor ve artık kanun, nizam diye bir şey kalmadı." Cıyaklarken ortalığı inletiyor, ellerini sallıyor ve cidden dehşet laflar ediyordu, yalnız arada sırada bağırsaklarından gurul gurul sesler geliyordu, sanki içeride bir şey dönüyormuş ya da lavuğun teki gürültü yaparak çok kaba bir şekilde araya giriyormuş gibi, bu moruk herif de onu zumzuklarıyla tehdit edip duruyor ve bağırıyordu: "Burası artık yaşlılara göre bir dünya değil, yani sizden hiç mi hiç korkum yok çocuklar, bana vursanız bile acı duymayacak kadar sarhoşum, öldürseniz memnun olurum." O zaman güldük ve sırıttık, ama bir şey demedik ve sonra herif dedi ki: "Bu ne biçim dünya yahu? Millet aya çıkıyor ve dünyanın çevresinde lamba görmüş tatarcık misali fırıl fırıl dönüyor, ama yeryüzünde artık kanuna ve nizama aldıran yok. Yani elinizden geleni ardınıza koymayın, sizi adi, korkak holiganlar." Sonra bize biraz dudak müziği çekti –" Brrrrzzzzrrrr"– tıpkı bizim o tüyü bitmemiş aynasızlara yaptığımız gibi ve sonra tekrar şarkı söylemeye başladı:

Ah sevgili sevgili yurdum, senin için dövüştüm
Ve sana barış ve zafer getirdim...

Bu yüzden onu güzelce patakladık, pişmiş kelle gibi sırıtarak, ama herif şarkıya devam etti. Sonra çelme takıp iki seksen yere yatırınca ağzından bir kova dolusu biralı kusmuk çıktı. Bu iğrenç olduğundan onu birer kere tekmeledik ve moruğun pis ağzından şarkı ya da kusmuk değil, kan gelmeye başladı. Sonra yolumuza gittik.

Belediye Elektrik Santrali'nin civarında Billyboy'la beş kankasına rastladık. Şimdi, o günlerde çeteler genellikle dört beş kişiden oluşurdu kardeşlerim, bunlar devriye ekipleri gibiydiler, dört kişi bir arabaya rahat sığar, altı ise çete limitini aşan bir rakamdı. Bazen çeteler büyük gece savaşları için bir-

leşip küçük ordular filan oluştururlardı, ama genellikle böyle az sayıda gezmek en iyisiydi. Billyboy'un sırf o sırıtan, dobişko suratını görünce bile midem kalkıyordu ve üstünde hep, defalarca kızartmalarda kullanılmış, çok bayat yağ kokusu olurdu, şimdiki gibi en şık halindeyken bile. Biz onları dikizlerken onlar da bizi dikizlediler ve şimdi birbirimizi çıt çıkarmadan seyrediyorduk. Bu seferki gerçek olacaktı, doğru dürüst olacaktı, bu seferki bıçaklı, zincirli, usturalı olacaktı, sırf zumzuklu ve tekmeli değil. Billyboy'la kankaları yaptıkları işi bıraktılar, yani yanlarındaki gözü yaşlı genç çıtırı düdüklemeye başlama işini... Çıtır cıyaklayıp duruyordu, ama giysileri hâlâ üstündeydi, Billy onu bir kolundan tutmuştu, bir numarası Leo ise diğerinden. Herhalde, biraz ölçüsüz şiddete başlamadan önce gösterinin pis laflar etme kısmındaydılar daha. Geldiğimizi dikizleyince ühü ühü diyen bu küçük pilici bıraktılar, ne de olsa ondan çok vardı ve çıtır, incecik beyaz bacaklarını karanlıkta parıldatarak kaçarken hâlâ "Ah ah ah" diyordu. Pişmiş kelle gibi sırıtarak ve gayet kankaca dedim ki: "Vay vay, kimleri görüyorum, bizim leş kokulu, dobişko teke Billyboy'un ta kendisi. N'aber seni ucuz, leş kokulu, toparlak patates kızartması yağı şişesi? Gel de taşaklarına tekmeyi basayım, taşakların varsa tabii, seni hadım pelte seni." Sonra başladık.

Dediğim gibi dörde altıydık, ama bizim zavallı Dim budalanın teki olsa da zırdelilikte ve pis dövüşmede onların üçüne bedeldi. Dim, beline iki kez dolamış olduğu cidden dehşet, upuzun zinciri çözüp gözlerine gözlerine doğru şahane bir şekilde savurmaya başladı. Pete'le Georgie'nin güzel keskin bıçakları vardı, bense o sırada yanımda bulunan hoş, eski, dehşet bir boğazkesen usturayı artist artist ışıldatıp parıldatabiliyordum. Böylece karanlıkta birbirimize girdik, üstünde insanlar bulunan aydede yeni yükseliyordu, yıldızlar sanki kavgaya katılmak isteyen bıçaklar gibi parlıyordu. Billyboy'un kankalarından birinin giysilerinin ön kısmını ustu-

ramla yarmayı başardım, acayip düzgün bir kesik oldu ve vücuduna dokunmadı bile. Sonra kavga sırasında Billyboy'un bu kankası birden bezelye kabuğu gibi yarılıverdi, karnı meydandaydı ve zavallı taşakları görünüyordu ve sonra cidden kafayı yedi, ellerini kollarını sallayıp çığlık atarken gardım düşürdü ve böylece bizim Dim'in zinciri vışşşşşşşşşşşş diye yılan gibi savrularak gözlerine çarptı ve Billyboy'un bu kankası yalpalayarak ve avaz avaz bağırarak yere yuvarlandı. Cidden dehşet gidiyorduk ve Billyboy'un bir numarası yerlerde sürünüyordu, bizim Dim'in zinciri yüzünden kör olmuş, hayvan gibi uluyordu, ama kafasına sıkı bir tekme yiyince bayılı bayılı bayılıverdi.

Her zamanki gibi, dördümüzün en bet görüneni Dim'di, yani suratı kan içindeydi ve giysileri acayip kirliydi, ama biz geri kalanlar hâlâ artist gibiydik. Şimdi o şerefsiz dobişko Billyboy'u istiyordum ve sanki çok fırtınalı bir denizdeki gemide berbermişim gibi elimde usturayla dans edip durarak, o kirli, yağlı vücudunda birkaç şahane yarık açmaya çalışıyordum. Billyboy'un uzun bir sustalısı vardı, ama kimseyi ağır yaralayamayacak kadar yavaş ve ağır hareket ediyordu. Sonra vals yaparak –sol ki üç, sağ ki üç– sol ve sağ yanaklarını yarmak, böylece kış yıldızlarının ışığında o pis, yağlı dobişko burnunun iki yanından aynı anda, sanki iki perde iner gibi kan boşalmasını seyretmek cidden çok tatmin edici oldu kardeşlerim. Kanlar kırmızı perdeler gibi iniyordu, ama Billyboy'un hiçbir şey hissetmediğini dikizleyebiliyordunuz ve pis dobişko bir ayı gibi hantal hareketlerle, sustalısıyla bana hamle yapmayı sürdürüyordu.

Sonra siren seslerini duyunca, aynasızların arabalarının otomatik pencerelerinden tabancalarını çıkarmış gelmekte olduklarını çakozladık. Aynasızları o küçük, sulugöz çıtır uyandırmıştı mutlaka, Belediye Elektrik Santrali'nin biraz gerisinde, aynasızları aramak için bir telefon kulübesi vardı çünkü. "İşini bitirmem yakındır, merak etme," diye seslen-

dim, "şerefsiz teke seni. Taşaklarını dilim dilim doğrayacağım." Sonra, kuzeydeki nehre doğru ağır ağır ve soluk soluğa tüydüler, bir tek Bir Numara Leo yerde horluyordu, biz de diğer yöne uzadık. Bir sonraki köşeyi sapınca karanlık, bomboş ve iki ucu açık bir ara sokağa girip dinlendik, soluklarımız yavaşladı, sonra normale döndü. Bu binaların arasında durmak, iki tane çok müthiş ve çok kocaman dağın arasında dinlenmek gibiydi ve bütün dairelerin pencerelerinde dans eden mavi ışıkları filan dikizleyebiliyordunuz. Herhalde televizyondan geliyordu. Bu gece, dünya yayını dedikleri şey vardı, yani aynı program dünyadaki isteyen herkes tarafından dikizleniyordu, yani genellikle orta yaşlı orta tabaka tarafından. Meşhur, salak bir komedyen herif ya da zenci şarkıcı çıkacaktı ve yayın, uzaydaki özel televizyon uyduları sayesinde tüm dünyaya yapılacaktı kardeşlerim. Soluk soluğa bekledik ve aynasız sirenlerinin doğuya gittiğini duyunca, artık yakayı sıyırdığımızı anladık. Ama bizim zavallı Dim, yıldızlara ve gezegenlere ve aydedeye ağzı bir karış açık bakakalmıştı, sanki böyle şeyleri hiç dikizlememiş bir çocuktu ve dedi ki:

"Üzerlerinde ne var merak ediyorum. Yukarıda, öyle şeylerin üstünde ne olur ki?"

Onu sertçe dürtükleyip dedim ki: "Hadisene geri zekâlı piç kurusu. Onları boş ver. Herhalde buradaki gibi onlarda da hayat vardır, birileri bıçaklanıyor, birileri de bıçaklıyordur. Şimdi, gece daha yeni başladığına göre yolumuza gidelim, ey kardeşlerim." Diğerleri buna güldüler, ama bizim zavallı Dim bana ciddiyetle baktı, sonra tekrar yıldızlara ve aydedeye baktı. Sonra ara sokakta yürümeye başladık, iki taraftan, dünya yayınının mavi ışıkları geliyordu. Şimdi bir otoya ihtiyacımız vardı, bu yüzden ara sokaktan çıkınca sola saptık, üst dudağı maymuna benzeyen ve sarkık ağzına bir pipo sokuşturulmuş moruk bir şairin büyük, tunç heykelini dikizleyince Priestly Sokağı'nda olduğumuzu hemen çakoz-

ladık. Kuzeye gidince karşımıza pis, eski Filmdrome sinema-sı çıktı, boyası dökülmüş ve harabeye dönmüştü ve artık benimle kankalarım gibi çocuklar dışında oraya giden yoktu, biz de sırf şamata yapmaya veya karanlıkta biraz sokup çıkarmaya giderdik zaten. Filmdrome'un ön cephesine asılmış posterde, ki üstünde iki tane sinek leşi vardı, her zamanki gibi bir kovboy filmi oynadığını dikizledik, ABD mareşalinin yanındaki başmelekler, altıpatlarlarıyla cehennem kaçkını at hırsızlarına ateş ediyorlardı. Statefilm o sıralar böyle takipli ve düzüşmeli filmler yapıyordu. Sinemanın yanına park edilmiş otolar pek dehşet sayılmazdı, çoğu boktan, eski şeylerdi, ama yenice bir Durango 95'in idare edebileceğini düşündüm. Georgie'nin anahtarlığında şu maymuncuk dedikleri zımbırtıdan vardı, böylece kısa sürede bindik –Dim'le Pete arkaya oturup kanserlerini haşmetle tüttürmeye başladılar– ve anahtarı çevirip arabayı çalıştırdım ve cidden dehşet homurdandı, hoş, sıcak bir titreşim hissi bütün bağırsaklarıma homurdanarak yayıldı. Sonra gaza bastım ve güzelce geri geri gittik ve gidişimizi dikizleyen olmadı.

Gecekondu mahallesi denen yerde biraz turladık, sokaklardan geçen moruk heriflerle karıları biraz tırsıttık ve kedilerin peşinden zikzak filan çizerek gittik. Sonra batı yoluna saptık. Pek trafik olmadığından gazı kökleyip duruyordum ve Durango 95, yolu makarna gibi yiyordu. Kısa süre sonra, etrafta kış ağaçlarıyla karanlık vardı kardeşlerim, taşra karanlığı vardı ve bir yerde iri bir şeyin üstünden geçtim, farlarda, hırlayan dişli ağzını dikizledim, sonra çığlık attı ve ezildi ve arkadaki bizim Dim kahkahadan kırıldı –"Ho ho ho"–. Sonra bir oğlanın bir ağacın dibinde manitasıyla yiyiştiğini dikizledik, bu yüzden durup onlara tezahürat yaptık, biraz dayak atıp ağlattıktan sonra yolumuza devam ettik. Artık istediğimiz, şu bizim sürpriz ziyaretlerden birini yapmaktı. Bu cidden heyecanlı oluyordu ve gülmek ve ölçüsüz şiddet için birebirdi. Sonunda köy gibi

bir yere geldik ve bu köyün girişinde, ufak bahçeli bir çeşit kulübe tek başına durmaktaydı. Aydede artık iyice yükselmişti ve ben yavaşlayıp frene basarken bu kulübeyi gayet net dikizleyebiliyorduk. Diğer üçü manyak gibi kıkırdıyorlardı ve kulübenin bahçe kapısında YUVA yazdığını dikizleyebiliyorduk, iç karartıcı bir isimdi. Otodan çıktım, kankalarıma, kıkırdamayı kesip ciddi rolü yapmalarını emrettim ve bu ufak bahçe kapısını açtım ve ön kapıya yürüdüm. Kapıya gayet kibarca ve usulca vurdum, kimse gelmeyince biraz daha vurdum ve bu sefer birinin geldiğini duyabildim, sonra bir sürgü çekildi, kapı yavaşça birkaç santim açıldı, sonra bana bakan tek bir gözü ve kapı zincirini dikizleyebildim. "Evet? Kimsiniz?" Bir fıstığın sesiydi, sesine bakılırsa genç sayılırdı, bu yüzden tam bir centilmen gibi gayet kibar konuştum:

"Pardon bayan, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, ama arkadaşımla yürüyüşe çıkmıştık ve arkadaşım birden fenalaşıp yere yığıldı, şimdi yolda, kendinden geçmiş halde inleyerek yatıyor. Telefonunuzu kullanıp ambulans çağırabilir miyim acaba?"

"Telefonumuz yok," dedi bu çıtır. "Kusura bakmayın, ama yok. Başka yere gitmeniz gerek." Bu küçük kulübenin içinden tıkır tıkır daktilo seslerinin geldiğini duyabiliyordum, sonra birden daktilo sesleri kesildi ve lavuğun teki "Kimmiş canım?" diye seslendi.

"Şey," dedim, "peki ona bir bardak su verebilir misiniz lütfen? Bakın, arkadaşım bayıldı. Kriz geçiriyor sanırım."

Çıtır duraksadı ve sonra "Bekleyin," deyip gitti. Üç kankam otodan sessizce çıkıp usulca gelmişlerdi, şimdi maskelerini takıyorlardı, sonra ben de taktım, şimdi bütün iş, elimi sokup zinciri çıkarmaya kalmıştı, centilmen gibi konuşarak bu çıtırı yumuşatmıştım, bu yüzden kapıyı kapatmayı ihmal etmişti, oysa kapatmalıydı, ne de olsa gece vakti gelen yabancılardık. Sonra dördümüz bağırarak içe-

ri daldık, bizim Dim her zamanki gibi zıplayıp duruyor ve müstehcen şarkılar söylüyordu, kabul etmeliyim ki cidden hoş bir küçük kulübeydi. Hepimiz gülerek, tek bir ışıkla aydınlanan odaya daldık ve odada titreyen bir çıtır vardı, memeleri cidden dehşet olan genç, güzel bir fıstıktı ve yanında da erkeği olan lavuk duruyordu, o da genç sayılırdı, boynuz çerçeveli bir gözlük takmıştı. Masada bir daktilo duruyordu ve her tarafa kâğıtlar saçılmıştı, ama topluca duran küçük bir kâğıt yığını da vardı ve bunlar şimdiye kadar yazdıkları olmalıydı, yani yine karşımıza birkaç saat önce marizlediğimiz herif gibi zeki, kitap kurdu bir tip çıkmıştı, ama bu seferki okuyucu değil yazardı. Her neyse, dedi ki:

"Ne oluyor? Kimsiniz? Evime izinsiz girmeye nasıl cüret edersiniz." Bu arada sesi de elleri de titriyordu. Bu yüzden dedim ki:

"Hiç tırsma. Yüreğinde korku varsa dua et ki geçsin, ey kardeşim." Sonra Georgie'yle Pete mutfağı aramaya gittiler, bizim Dim de yanımda, ağzı bir karış açık durarak emir bekledi. "Eee, bu nedir?" dedim masadaki yazılı kâğıtları filan alarak ve boynuz çerçeveli gözlüklü herif zangır zangır titreyerek dedi ki:

"Benim de bilmek istediğim bu. Bu *nedir*? Ne istiyorsunuz? Sizi dışarı atmadan hemen defolun buradan." Peebee Shelley maskesi takmış olan bizim zavallı Dim, bunu duyunca kahkahadan kırıldı, hayvan gibi böğürerek güldü.

"Bu bir kitap," dedim. "Kitap yazıyorsun." Sesimi epey kalınlaştırdım. "Kitap yazanlara saygım sonsuz olmuştur hep." Sonra en üstteki sayfaya bakınca kitabın ismini dikizledim –OTOMATİK PORTAKAL– ve dedim ki: "Bu çok salakça bir isim. Otomatik portakal mı olurmuş?" Sonra çok yüksek, vaiz tipi sesiyle biraz okudum: "... Bir büyüme yaratığı olan ve tatlılık kapasitesine sahip insanoğluna son rauntta Tanrı'nın sakallı dudaklarından sızan sıvıyı içmeyi dayat-

ma girişimine, dediğim gibi ona mekanik bir varlığa göre kanunlar ve koşullar dayatma girişimine karşı kalemden kılıcımı kaldırıyorum..." Dim bunu duyup da bizim dudak müziğini çalınca kendimi tutamayıp güldüm. Sonra sayfaları yırtmaya ve parçalarını yere saçmaya başladım ve bu yazar herif bir şekilde kafayı yedi ve zumzuklarını sıkıp sarı dişlerini sergileyerek ve tırnaklarını pençe gibi kullanmaya niyetlenerek üstüme atladı. Bunun üzerine bizim Dim sırıtarak, bu lavuğun titreyen ağzına tak tak ve bam bam bam diye geçirdi, çat çut, bir sol bir sağ, böylece sevgili kankamızdan kıpkırmızı kanlar akmaya başladı –tam da o şarapçıdan akan yerlerden, sanki aynı büyük firmanın imalatıydılar– ve güzel, tertemiz halıyı ve hâlâ cart curt yırttığım kitap parçalarını lekelemeye başladı. O sırada bu karı, yani sevgi dolu ve sadık eşi, şöminenin yanında donakalmış öylece duruyordu ve sonra hafif hafif cıyaklamaya başladı, bizim Dim'in zumzuk çalışmalarının ritmine uygun bir şekilde. Sonra Georgie'yle Pete mutfaktan döndüler, ikisi de çiğniyorlardı, ama maskelerini çıkarmamışlardı, maskeliyken de rahat rahat çiğneyebiliyordunuz. Georgie'nin bir elinde soğuk bir şey bacağı ve diğerinde, üstünde koca bir tereyağı topağı bulunan yarım somun ekmek vardı, Pete de bir şişe köpüklü birayla dehşet lezzetli görünen, koca bir dilim kuşüzümlü kek almıştı. Bizim Dim'in, döne döne dans ederek yazar lavuğu zumzukladığını ve yazar lavuğun, sanki hayatının emeği mahvolmuş gibi kanlı ağzını kocaman açıp ühü ühü ühü diye ağlamaya başladığını dikizleyince hav hav hav dediler, ama ağızları dolu olduğundan hav hav hav derken sesleri boğuk çıkıyordu ve yedikleri şeylerin parçalarını görebiliyordunuz. Bundan hoşlanmadım, pis ve salyalı bir durumdu, o yüzden dedim ki:

"O yiyecekleri bırakın. İzin vermedim. Şu lavuğu tutun da her şeyi dikizlesin ve kaçamasın." Böylece yağlı yiyeceklerini masaya, bütün o saçılmış kâğıtların arasına bıraktılar ve yazar lavuğun yanına gittiler, ki boynuz çerçeveli gözlüğü

çatlamış ama düşmemişti, bizim Dim hâlâ çevresinde dans ediyor ve şömine rafındaki bibloları titretiyordu (o zaman hepsini aşağı atınca titremeyi kestiler, küçük kardeşlerim), bir yandan da *Otomatik Portakal*'ın yazarıyla maytap geçiyor, suratını adamakıllı morartıyor, sanki çok özel bir çeşit sulu meyveymiş gibi kan çıkarıyordu. "Yeter Dim," dedim. "Artık diğerine geçelim, Tanrı yardımcımız olsun." Böylece Dim, yere acayip bir şekilde çömelmiş, hâlâ cıyak cıyak cıyaklayan karıya güçlü erkek rolü yaptı, kollarını arkadan tuttu, ben de giysilerini parçaladım, diğerleri hâlâ hav hav hav deyip duruyorlardı ve o cidden güzel, dehşet memelerin pembe uçları ortaya çıktı ey kardeşlerim, ben fermuarımı açıp sokmaya hazırlanırken. Sokunca ıstırap çığlıkları duydum ve Georgie'yle Pete'in tuttukları bu kanayan yazar lavuk neredeyse ellerinden kurtuluyordu, bildiğim en iğrenç küfürleri uluyarak sıralıyor ve başkalarını uyduruyordu. Benden sonra sıra bizim Dim'deydi, hak etmişti, ben çıtırı tutarken, Peebee Shelley maskesini çıkarmadan, hayvan gibi uluyarak işini halletti. Sonra yer değiştirdik, Dim'le ben, artık pek mücadele etmeyen ve sadece gevşek bir şekilde salya akıtarak, sanki bir katkılı süt barında kafayı kırmış gibi bir şeyler söyleyen yazar lavuğu tutarken, Pete'le Georgie işlerini gördüler. Sonra sessizlik çöktü ve içimiz nefretle filan doluydu, bu yüzden geride kalan, kırılabilecek her şeyi kırdık –daktiloyu, lambayı, koltukları– ve bizim Dim, Dim'lik yaptı ve ateşi işeyerek söndürdü, halıya da sıçacaktı, nasılsa bir sürü kâğıt vardı, ama ben hayır dedim. "Dışarı dışarı dışarı dışarı," diye bağırdım. Yazar lavukla karısı başka boyuta geçmişlerdi, kan içindeydiler, giysileri parçalanmıştı ve sesler çıkarıyorlardı. Ama yaşayacaklardı.

Bu yüzden bekleyen arabamıza bindik ve direksiyonu Georgie'ye verdim, çünkü kendimi biraz yorgun hissediyordum ve şehre geri dönerken, yolda tuhaf cırlayan şeyleri ezdik.

3

Şehre doğru gittik kardeşlerim, ama hemen girişinde, Endüstri Kanalı dedikleri yerin civarında deponun boşaldığını dikizledik, benzin tıpkı ha ha ha yapma arzumuz gibi tükenmişti ve oto kaşl kaşl kaşl diye sesler çıkarıyordu. Ama sorun değildi, çünkü yakında bir tren istasyonunun mavi ışıkları yanıyordu –yanıp sönüyordu yanıp sönüyordu–. Ya arabayı aynasızlar bulsunlar diye burada bırakacaktık ya da cidden nefret ve cinayet modunda olduğumuzdan yıldızlı sulara atıp akşamın cavlağı çekmesinden önce, şöyle güzel, yüksek bir gürültü çıkaracaktık. İkincisinde karar kıldık ve çıkıp el frenini indirdik, arabayı pis suyun kenarına ittik, su sanki şeker pekmeziyle insan deliği ürünlerinin karışımı gibiydi, sonra arabayı dehşet güzel bir itişle suya attık. Giysilerimize pislik bulaşmasın diye geriye sıçramak zorunda kaldık, ama araba, splaşşşşş ve glulp diye gayet güzel battı. Georgie "Elveda eski dost," diye seslenince Dim "Hah hah hah hah," diye şaklaban gibi güldü. Sonra bir durak ötedeki Merkez'e, yani şehrin ortasına gitmek için istasyona yollandık. Tren parasını gayet düzgün ve kibarca ödeyip platformda beyefendiler gibi sessizce bekledik, bizim Dim slot makineleriyle oynadı, ne de olsa cepleri küçük bozukluklarla doluydu ve gerekirse çikolataları yoksullara ve açlara dağıtmaya hazırdı, gerçi etrafta bunlardan eser yoktu. Sonra dökün-tü ekspres tren tangır tungur geldi ve bindiğimizde içi nere-

deyse bomboş görünüyordu. Üç dakikalık yolculuğu geçirmek için, döşemelik kumaş dedikleri şeylerle uğraşıp eğlendik, koltukların içlerini cidden dehşet deştik ve bizim Dim zincirle vurup camı kırınca içeri kış havası doldu, ama hepimiz biraz yorgun ve bitkin ve somurtkandık, ne de olsa o akşam biraz enerji harcamıştık kardeşlerim, sadece Dim, şaklaban hayvanın teki olduğundan, neşe doluydu, ama üstü başı kir içindeydi ve fazla terliydi, bizim Dim'de hiç hazzetmediğim bir şeydi bu.

Merkez'de inip ağır ağır yürüyerek Korova Sütbarı'na geri dönerken esneyip durarak, aya, yıldızlara ve lamba ışıklarına, arka dolgularımızı sergiledik, çünkü büyüme çağındaki çocuklardık henüz ve gündüzleri okula gidiyorduk. Korova'ya girince, çıktığımız zamankinden daha kalabalık olduğunu dikizledik, ama kokainle ve sintemesk gibi bir uyuşturucuyla kafayı kırıp da boyut değiştirerek kendi kendine konuşan herif hâlâ devam ediyordu: "Platonik zamanın havasında ölü doğmuş afacanlar yolda hey ho diyorlar." Herhalde o akşamki üçüncü ya da dördüncü sütüydü, çünkü beti benzi atmış, insanlıktan çıkmıştı, yaratık olmuştu ve suratı, oyulmuş bir tebeşir parçası filan gibiydi. Cidden, o boyutta bu kadar uzun kalmak istiyorsa, büyük mekânda kalmak yerine, arkadaki özel kabinlerden birine gitmeliydi, çünkü buradaki çocuklardan bazıları onunla gırgır geçmeye kalkabilirlerdi, gerçi çok fazla değil çünkü bizim Korova'da herhangi bir kavgayı durdurabilecek ızbandutlar gizlenirdi hep. Her neyse, Dim, bu lavuğun yanına sıkıştı ve şaklaban kahkahasını atarak kocaman, pis ayakkabısıyla bu lavuğun ayağına bastı. Ama herif bana mısın demedi kardeşlerim, artık vücudunu tamamen terk etmiş yükseklerdeydi çünkü.

Ergenler süt içip, kokain çekip eğleniyorlardı, ama daha yaşlı heriflerle karılar da (ama burjuva değillerdi, onlara hiç rastlanmazdı) barda gülüşüyor ve laklak ediyorlardı. Köşenin ardındaki TV stüdyolarından, provadan çıktıkları, saçla-

rından ve bol giysilerinden (çoğu kocaman, lifli kazaklar giymişlerdi) belliydi. Aralarındaki cıvırların çok canlı suratları ve kocaman yayvan ağızları vardı, çok kırmızıydılar, dişleri epey meydandaydı ve dünyanın kötülüğünü hiç umursamadan gülüp duruyorlardı. Sonra çalan plak bitti ve çıkarıldı (Johnny Zhivago diye bir Rus'un söylediği "Only Every Other Day" parçasıydı) ve aradaki boşlukta filan, bir sonraki şarkının başlamasından önceki arada, bu cıvırlardan biri –çok açık tenliydi ve gülümseyen, kocaman, kırmızı bir ağzı vardı ve galiba otuzlarının sonundaydı– birden şarkı söylemeye başladı, sadece bir buçuk ölçü söyledi, sanki hepsinin bahsettikleri bir şeye örnek veriyormuş gibi ve bir an sanki sütbarına kocaman bir kuş uçarak girmiş gibi oldu ey kardeşlerim ve bütün minik tüylerimin diken diken olduğunu hissettim, sanki vücudumda minik kertenkeleler aşağı yukarı yavaşça geziniyormuş gibi ürpertiler yayıldı. Çünkü kadının neyi söylediğini biliyordum. Friedrich Gitterfenster'in *Das Bettzeug* diye bir operasıydı ve tam kadının boğazı kesikken söylediği kısımdı ve "Belki böylesi daha iyidir," deniyordu. Her neyse, ürperdim.

Ama bizim Dim, tabağınıza pat diye atılmış bir kırmızı et parçasına benzeyen bu şarkıyı duyunca yine kabalık yaptı, yani ağzıyla trompet çaldı, ardından köpek gibi uludu ve sonra iki parmağını iki defa havaya kaldırarak şaklabanca kahkahalar attı. Dim'in kabalığını duyup dikizleyince birden tepem attı ve gözümü kan bürüdü ve "Piç. Adi, salyalı, görgüsüz piç," dedim. Sonra iğrenç Dim'le aramda oturan Georgie'nin üstünden eğilip Dim'in çenesine bir tane geçiriverdim. Dim çok şaşırmış gibiydi, ağzı açıktı, eliyle dudağındaki kanı siliyor ve bir o akan kırmızı kana, bir bana hayretle bakıp duruyordu. "Bunu neden yaptın neden?" diye sordu saf saf. Yaptığımı dikizleyen pek olmadı, dikizleyenler de umursamadılar. Müzik yine başlamıştı ve elektrogitarlı, çok sapıkça bir şarkı çalıyordu. Dedim ki:

"Görgüsüz bir piç gibi hareket ettiğin ve toplum içinde nasıl davranacağını bilmediğin için yaptım, ey kardeşim." Dim fesat bir ifadeye büründü ve dedi ki: "Öyleyse o yaptığın şeyden hoşlanmadım. Hem artık kardeşin değilim ve olmak istemiyorum." Cebinden büyük bir sümüklü mendil çıkarmıştı ve kendine pansuman yapıyor, ancak başkalarının kanı akar da kendisininki akmaz sanırmış gibi gözlerini kandan alamıyordu. Sanki o karı şarkı söylerken yaptığı kabalığı telafi etmek için, kanıyla şarkı söylüyordu. Ama o karı şimdi barda kankalarıyla ha ha ha diye gülmekteydi, kırmızı ağzı çalışıyor ve dişleri parlıyordu, Dim'in adi kabalığını fark etmemişti. Dim aslında bana yamuk yapmıştı. Dedim ki:

"Bundan hoşlanmıyorsan ve istemiyorsan, o zaman ne yapacağını biliyorsun küçük kardeşim." Georgie, dönüp bakmama neden olan sert bir sesle dedi ki:

"Yeter. Başlamayalım."

"Bu tamamen Dim'e kalmış," dedim. "Dim hayatı boyunca küçük bir çocuk olarak kalamaz." Sonra Georgie'ye dik dik baktım. Kan kaybı azalmış olan Dim dedi ki:

"Bana emir verebileceğini ve istediği zaman dövebileceğini düşünmeye ne hakkı var? Ona taşaklarımı ye diyorum ve birazdan gözlerine zincirle vuracağım."

"Lafına dikkat et," dedim elimden geldiğince alçak sesle; müzik bütün duvarlarda, tavanda bangır bangır yankılanıyordu ve Dim'in diğer tarafındaki uçmuş herif "Daha yakından parla ultoptimat," gibi lafları şimdi iyice bağırarak söylemeye başlamıştı. Dedim ki: "Lafına dikkat et ey Dim, yaşamayı sürdürmek istiyorsan dikkat et."

"Taşaklarımı ye," diye dalga geçti Dim, "koca taşaklarımı ye sen benim. O yaptığın şeyi yapmaya hakkın yoktu. Seninle ne zaman istersen zincirle veya bıçakla veya usturayla kapışırım, beni sebepsiz yere dövemezsin, buna itiraz etmekte haklıyım."

"İyi öyleyse, istediğin zaman bıçakla kapışalım," diye karşılık verdim öfkeyle. Pete dedi ki:

"Hey, yapmayın çocuklar. Bizler kanka değil miyiz? Kankaların böyle davranması doğru değil. Bakın, şuradaki kapçık ağızlı çocuklar bize gülüyorlar, gırgır filan geçiyorlar. Kendimizi salıvermeyelim."

"Dim," dedim, "haddini bilmeyi öğrenmeli. Değil mi?"

"Bir saniye," dedi Georgie. "Haddini bilmek nereden çıktı? Haddini bilmek meselesini ilk kez duyuyorum."

Pete dedi ki: "Doğruya doğru Alex, bizim Dim'e durduk yerde vurmamalıydın. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Saygısızlık etmek istemem, ama aynısını bana yapsan hesabını verirdin. O kadar söylüyorum." Sonra suratını süt bardağına gömdü.

Sigortalarımın attığını hissedebiliyordum, ama bunu gizlemeye çalışarak sakin sakin konuştum: "Bir lider olmalı. Disiplin olmalı. Değil mi?" Hiçbiri tek kelime etmedi, kafa bile sallamadılar. Sigortalarım iyice attı, ama daha da sakin konuştum. "Ben," dedim, "çok uzun süredir liderinizim. Hepimiz kankayız, ama birimizin lider olması gerekiyor. Değil mi? Değil mi?" Hepsi bezgin bezgin kafa salladılar. Dim son kalan kanı siliyordu. Bu sefer konuşan Dim oldu:

"Tamam, tamam. Konuyu kapatalım. Herkes biraz yorgun galiba. En iyisi daha fazla konuşmayalım." Dim'in böyle akıllı konuşmasına şaşırdım, biraz da tırstım. Dim dedi ki: "Yatma vakti geldi, en iyisi artık evlere dağılalım. Tamam mı?" Çok şaşırmıştım. Diğer ikisi tamam tamam diye kafa salladılar. Dedim ki:

"Ağzını neden zumzukladığımı biliyorsun Dim. Müzik yüzündendi. Bir piliç şarkı söylerken lavuğun teki araya girdi mi nevrim dönüyor. Hepsi bu."

"En iyisi evlere dağılıp biraz uyuyalım," dedi Dim. "Gelişme çağındaki çocuklar için uzun bir gece oldu. Değil mi?" Diğer ikisi tamam tamam diye kafa salladılar. Dedim ki:

"Bence en iyisi artık evlere dağılalım." Dim'in önerisi cidden dehşetti. "Gündüz görüşemezsek... yarın aynı yerde aynı saatte diyelim mi, ey kardeşlerim?"

"Tamam," dedi Georgie. "Olur sanırım."

"Ben," dedi Dim, "biraz geç gelebilirim. Ama yarın aynı yerde ve aşağı yukarı aynı saatte olur." Hâlâ dudağını siliyordu, oysa kan akışı kesilmişti. "Ayrıca," dedi, "umarım burada artık şarkı söyleyen piliçler çıkmaz." Sonra eski Dim gibi kahkahayı bastı, hohohohoho diye, yüksek sesle şaklabanca güldü. Sanki fazla alınganlık yapamayacak kadar budala gibiydi.

Böylece dağıldık, ben, içtiğim soğuk kola yüzünden goaaaark diye geğirip duruyordum. Boğazkesen usturamı hazırda tutuyordum, evimin civarında Billyboy'un kankaları veya arada sırada savaştığımız diğer gruplardan ya da çetelerden birileri pusu kurmuş olabilir diye. Pederle ve anamla kaldığım daire, Kingsley Caddesi'yle Wilsonsway arasındaki belediye sitesinde 18A numaralı apartmandaydı. Büyük apartman kapısına sağ salim ulaştım, gerçi yolda karşıma bir çukurun içinde uzanmış cıyaklayan ve inleyen bir çocuk çıktı, her tarafı güzelce kesilmişti, ayrıca lamba ışığında sağda solda gece eğlencesinin imzası gibi duran kan lekeleri dikizlenebiliyordu kardeşlerim. Ayrıca 18A'nın hemen yanında bir çıtır donu dikizledim, ki şüphesiz o anın şehvetiyle kabaca çıkarılmıştı, ey kardeşlerim. Sonra içeri girdim. Koridor duvarlarında bizim belediyenin hoş resimleri vardı... eli yüzü düzgün lavuklarla piliçler tezgâhlarla makinelerin başında gayet ciddi çalışıyorlardı ve gelişmiş vücutları çıplaktı. Ama 18A'da oturan bazı çocuklar bu büyük resmi kurşun ve tükenmez kalemlerle süslemişlerdi tabii, cıbıldak karılarla lavukların vakur ağızlarına kıllar ve sert çubuklar ve balonlar içinde açık saçık laflar eklemişlerdi. Asansöre gittim, ama çalışıp çalışmadığına bakmak için elektrikli düğmesine basmaya gerek yoktu, çünkü bu gece fena yamultulmuştu, metal

kapıları filan içeri göçmüştü, cidden etkileyici bir güç gösterisiydi, bu yüzden on katı yürüyerek çıkmak zorunda kaldım. Soluk soluğa çıkarken küfürler savurdum, beynim değilse bile vücudum yorulmuştu çünkü. Bu akşam canım felaket müzik çekiyordu, belki de Korova'da şarkı söyleyen o cıvır yüzünden. Pasaportuma uyku diyarının sınırında damga vurdurup da kalkan çizgili engelin altından geçip gitmeden önce kendime sıkı bir müzik ziyafeti çekmek istiyordum.

10-8 numaralı dairenin kapısını küçük anahtarımla açtığımda minik dairenin içinde çıt çıkmıyordu, anam da peder de uyku diyarındaydılar ve anam masaya biraz akşam yemeği bırakmıştı... iki tane konserve köfte, bir dilim yağlı ekmek, bir bardak da soğuk süt. Hohoho, bildiğimiz süttü, içinde bıçak ya da sintemesk veya drenkrom gibi uyuşturucular yoktu. O masum süt, şimdi gözüme nasıl da fesat görünüyordu kardeşlerim. Yine de homurdanarak yiyip içtim, sandığımdan çok acıkmışım meğer, dolaptan bir de meyveli turta aldım ve parça parça koparıp iştahla ağzıma attım. Sonra ağzımı, dişlerimi dilimle temizledim ve küçük odama, inime giderken giysilerimi çıkarmaya başladım. İşte yatağım ve pikabım buradaydı, hayatımın gurur kaynağıydılar, dolaptaki plaklarla duvardaki afişler ve bayraklar da öyle, ki bunlar on bir yaşımdan beri süren eğitici okul hayatımın yadigârlarıydılar ey kardeşlerim, her biri ışıl ışıldı ve üstünde bir isim ya da numara vardı: GÜNEY 4; METRO CORSKOL MAVİ BÖLÜM; ALFA ÇOCUKLAR.

Pikabımın küçük hoparlörleri odanın her tarafına, tavana, duvarlara, yere filan yerleştirilmişti, bu yüzden yatağımda yatıp müzik dinlerken orkestranın ortasında gibi oluyordum. Şimdi bu gece önce Odysseus Choerilos'un Macon (Georgia) Filarmoni Orkestrası'yla birlikte çaldığı, Amerikalı Geoffrey Plautus'un yeni keman konçertosunu dinlemek istiyordum, bu yüzden düzgünce bırakıldığı yerden alıp pikaba koydum ve bekledim.

Sonra başladı kardeşlerim. Ah, ne büyük hazdı, cennette gibiydim. Cıbıldak yatmış tavana bakıyordum, kafam yastıkta ellerimin üstündeydi, gözlerimi kapatıp ağzımı hazla açmış, o muhteşem seslerin tadını çıkarıyordum. Ah, mükemmelliğin ve harikalığın cismanileşmiş haliydi bu. Trombonlar yatağımın altından kırmızı sarı ötüyorlardı ve kafamın arkasında trompet triosu gümüşi alevler saçıyordu ve kapının yanındaki ziller, bağırsaklarıma şekersi gök gürültüleri şeklinde girip çıkıyordu. Ah, mucizelerin en büyüğüydü bu. Sonra, en nadide cennet metalini ya da yerçekimsiz bir uzay gemisinde akan gümüşi şarabı andıran keman solosu, diğer bütün yaylıları bastırdı ve bu yaylılar yatağımın çevresinde ipekten bir kafes gibiydiler. Sonra flüt ve obua, kapkalın altın sarısı ve gümüşi şekerlemeler halinde, platin solucanlar gibi öttüler. Öyle çok haz alıyordum ki kardeşlerim. Yandaki yatak odasında yatan anamla peder, tantana dedikleri şeyden yakınmak için duvara vurmamayı artık öğrenmişlerdi. Onlara öğretmiştim. Artık uyku hapı alıyorlardı. Geceleri müzik dinlemeyi sevdiğimi bildiklerinden bu gece de almışlardı belki. Gözlerimi sımsıkı kapayıp dinlerken aldığım zevki hiçbir uyuşturucu tanrısı veremezdi, öyle güzel manzaralar görüyordum ki. Lavuklarla piliçler, genciyle yaşlısıyla yere yatmış çığlık çığlığa merhamet dileniyorlardı, ben de ağzımı şapırdatarak çizmemle suratlarını eziyordum. Sonra üstleri başları yırtılmış, duvarlara yaslanarak cıyaklayan çıtırları sopayla dövüyordum ve tek ritimli müzik doruğa ulaştığında, yatağımda gözlerimi sımsıkı kapamış ve kafamı ellerime yaslamış yatarken aldığım hazla tükürükler saçarak aaaaaaah diye bağırdım. Ardından o muhteşem müzik süzülerek bitti. Sonra Mozart'ın *Jüpiter*'ini dinledim ve yere bastırılıp ezilecek başka suratlar dikizledim ve sonra sınırı geçmeden önce son bir plak daha dinlemeye karar verdim ve eskilerden şöyle güçlü ve çok sağlam bir şey istediğimden J.S. Bach'ın *Brandenburg Konçertosu*'nu seçtim, sırf

orta ve alt yaylılar için. Sonra müziği dinleyip de deminkinden farklı bir hazzı tadarken, o gece YUVA adlı küçük kulübede yırttığım kâğıttaki ismi dikizledim yine, şimdi çok eskide kalmış gibiydi. İsim otomatik portakaldı. J.S. Bach dinlerken anlamını daha iyi çakozladım ve o eski Alman ustanın kahverengi muhteşemliğini dinlerken, keşke o ikisini daha çok marizleyip kendi evlerinde lime lime doğrasaydım diye düşündüm.

4

Ertesi sabah uyandığımda saat ah sekizdi, ah ah sekizdi kardeşlerim ve kendimi hâlâ yorgun ve bitkin ve halsiz ve tükenmiş hissediyordum, uyku zamkı gözkapaklarımı birbirine cidden dehşet yapıştırdığından okula gitmeyeyim dedim. Yatakta şöyle biraz, bir iki saat kalayım, sonra güzelce giyinir, hatta belki duş alır, kendime ekmek kızartır ve tek tabanca radyo dinler veya gazete okurum, diye düşündüm. Öğleden sonra da içimden gelirse bizim okula uzayıp o koca salak öğrenim yerinde ne dolaplar dönüyor bakabilirdim, ey kardeşlerim. Pederin homurdanıp dolandığını ve sonra çalıştığı boya fabrikasına uzadığını dikizledim ve sonra anam, artık büyüyüp kocaman olduğum ve güçlendiğim için çok saygılı bir şekilde seslendi:

"Saat sekizi geçiyor oğlum. Yine geç kalmayasın."

Seslendim: "Biraz başım ağrıyor. Beni rahat bırak, uyursam belki geçer de iyileşirim." Bir şekilde iç geçirdiğini işittim ve dedi ki:

"Öyleyse kahvaltını fırına koyayım oğlum. Şimdi gitmek gerek." Haklıydı, kanuna göre çocuk ya da hamile ya da hasta olmayan herkesin çalışmaya gitmesi gerekiyordu. Anam Statemart denen mağazalardan birinde çalışıyordu, raflara çorba ve fasulye konservesi gibi bok püsürü diziyordu. Fırına bir tabağı tangır tungur koyduğunu duydum ve

sonra ayakkabılarını giyiyordu ve sonra kapının arkasından ceketini alıyordu ve sonra tekrar iç geçirdi, sonra da dedi ki: "Çıkıyorum oğlum." Ama uyku diyarına geri döndüm ve cidden dehşet uyudum ve tuhaf ve çok gerçekçi bir rüya dikizledim, rüyamda nedense kankam Georgie'yi dikizledim. Bu rüyada çok yaşlanmıştı filan ve zımba gibi ve haşin olmuştu ve disiplinden ve itaatkârlıktan filan bahsediyordu ve idaresi altındaki bütün çocukların sıkı çalışmaları ve asker selamı vermeleri gerektiğini söylüyordu ve ben diğerleri gibi hizada duruyordum ve evet efendim ve hayır efendim diyordum ve sonra Georgie'nin omuzlarında yıldızlar dikizledim ve general filandı. Sonra bizim Dim'i çağırdı ve Dim epey moruklamıştı ve kırçıllaşmıştı ve elinde kamçıyla beni dikizleyip gülerken, birkaç dişinin eksik olduğu fark ediliyordu ve sonra kankam Georgie beni göstererek filan dedi ki: "Şu adamın üstü başı pislik ve bok içinde," ki doğruydu. Sonra "Vurmayın, n'olur vurmayın kardeşlerim," diyerek topuklamaya başladım. Çember çizerek topukluyordum ve Dim peşimden kahkahalar atarak geliyor, kamçısını şaklatıyordu ve bu kamçının her dehşet darbesinde çok yüksek bir zil sesi geliyordu zırzırzırzır diye ve bu ses de acı filan veriyordu.

Sonra çabucak uyandım, kalbim küt küt küt atıyordu ve sahiden de zırrrrr diye zil çalıyordu tabii ve çalan, kapı zilimizdi. Hiç ses çıkarmadım, ama zırrrrr sesi ısrarla sürdü ve sonra kapının arkasından birinin seslendiğini duydum: "Hadisene, kalk artık, yatakta olduğunu biliyorum." Sesi hemen tanıdım. Eğitici Danışmanım dedikleri P.R. Deltoid'in (cidden salak bir andavaldı) sesiydi, yüzlerce çocukla ilgilenen, işi başından aşkın bir lavuktu. Acılı filan bir sesle, tamam tamam tamam diye bağırdım ve yataktan kalkıp üstüme her tarafında büyük şehirlerin resimleri bulunan çok hoş ve upuzun bir ropdöşambr giydim. Sonra ayaklarımı çok rahat yün terliklere soktum, muhteşem saçımı taradım ve artık P.R. Deltoid'e hazırdım. Kapıyı açınca, bitkin bir halde, badi ba-

di yürüyerek içeri girdi, kafasında eski püskü bir şapka vardı, yağmurluğu kirlenmişti. "Ah, Alex, evladım," dedi bana. "Annenle karşılaştım, evet. Bir yerin ağrıyormuş. O yüzden okula gitmemişsin, evet."

"Kafamda son derece dayanılmaz bir ağrı var kardeşim, efendim," dedim beyefendi gibi konuşarak. "Öğleden sonraya kadar geçer herhalde."

"En geç bu akşama kadar geçer mutlaka," dedi P.R. Deltoid. "Akşam harika bir vakit değil mi Alex, evladım? Otur," dedi, "otur otur," dedi, sanki onun evinde misafirmişim gibi. Pederin çok eski sallanır koltuğuna oturup sallanmaya başladı, sanki sırf bunu yapmaya gelmiş gibi. Dedim ki:

"Bir bardak çay alır mısınız efendim?"

"Zamanım yok," dedi. Sallanmayı sürdürürken çatık kaşlarının altından bana bakan gözleri parlıyordu, sanki zamandan bol bir şeyi yokmuş gibi. "Zamanım yok, evet," dedi salakça. Sonra çayı ateşe koydum ve dedim ki:

"Bu büyük hazzı neye borçluyum? Bir terslik mi var efendim?"

"Terslik?" dedi çabucak ve kurnazca, bana bir şekilde iki büklüm bakmayı sürdürerek, ama bir yandan sallanmaya devam ederek. Sonra gözü, masada duran gazetedeki bir reklama ilişti... karpuz memeli, çok hoş bir genç piliç Yugoslavya kumsallarının muhteşemliğini övüyordu kardeşlerim. Kızı bir şekilde gözleriyle yalayıp yuttuktan sonra dedi ki: "Neden bir terslik olduğunu düşünüyorsun ki? Bir kabahat mi işledin, evet?"

"Öylesine dedimdi," dedim, "efendim."

"Şey," dedi P.R. Deltoid, "ben de öylesine konuşarak diyorum ki ayağını denk al Alexciğim, çünkü bir dahaki sefere ıslaheviyle paçayı kurtaramazsın. Bir dahaki sefere kodesi boylarsın ve bütün emeklerim boşa gider. Kendi korkunç haline acımıyorsan en azından bana acı, senin için o kadar

didiniyorum. Bak, aramızda kalsın, topluma kazandıramadığımız her çocuk, hapse düşen her çocuk, sicilimize koca bir kara leke olarak geçiyor."

"Hiçbir kabahat işlemedim efendim," dedim. "Aynasızların elinde aleyhime hiçbir kanıt yok kardeşim, yani efendim."

"Aynasızlardan bahsedip ukalalık yapmayı kes," dedi P.R. Deltoid çok bezgince, ama sallanmayı sürdürerek. "Sırf polisin seni son zamanlarda enselememesi pis işler yapmadığın anlamına gelmez, bunu sen de pekâlâ biliyorsun. Dün gece kavga çıkmış, değil mi? Bıçaklı, bisiklet zincirli filan. Tanıdığımız şişman bir çocuğun arkadaşlarından biri, gece geç vakitte Elektrik Santrali'nin yanından ambulansla hastaneye kaldırılmış, çok kötü kesilmiş, evet. İsmin geçti. Her zamanki kaynaklarımdan duydum. Bazı arkadaşlarının da isimleri geçti. Dün gece epey pis işler yapılmış anlaşılan. Ha, bu sefer de kimsenin aleyhinde kanıt yok. Ama seni uyarıyorum Alexciğim, her zamanki gibi iyi bir dostun olarak uyarıyorum, bu çürümüş ve hasta toplumda seni kendinden kurtarmak isteyen tek insan olarak uyarıyorum."

"Bütün bunlara minnettarım efendim," dedim, "gerçekten minnettarım."

"Evet, minnettarsın değil mi?" dedi bir şekilde alayla. "Ayağını denk al yeter, hepsi bu, evet. Sandığından fazlasını biliyoruz Alexciğim." Sonra çok acılı bir sesle, ama sallanmayı sürdürerek dedi ki: "Sizlerin derdiniz ne? Problemi inceliyoruz, neredeyse bir asırdır inceliyoruz, evet, ama müspet bir sonuca ulaşamadık. Burada güzel bir evin var, sevgi dolu iyi bir ailen var, beyinsiz de sayılmazsın. İçine şeytan filan mı giriyor?"

"Kimse aleyhime kanıt bulamaz efendim," dedim. "Aynasızların eline düşmeyeli uzun zaman oldu."

"Beni kaygılandıran da bu ya," diyerek iç geçirdi P.R. Deltoid. "Fazla uzun zamandır sorun çıkarmıyorsun. Tah-

minimce artık zamanı geldi. Seni bu yüzden uyarıyorum ya Alexciğim, yakışıklısın, gençsin, pislikten uzak dur diye uyarıyorum, evet. Anlaşıldı mı?"

"Çamursuz bir göl kadar netti efendim," dedim. "Yaz ortasındaki masmavi bir gökyüzü kadar berraktı. Bana güvenebilirsiniz efendim." Sonra ona güzelce dişlerimi sergileyerek gülümsedim.

Ama o uzayınca ve gayet koyu bir çay yaparken, P.R. Deltoid denen lavukla kankalarının kaygılarına sırıttım. Tamam, kabahat işlediğim oluyordu, soygun ve darp ve usturayla adam kesmek ve tecavüz filan gibi... Enselenirsem, eh, ne yapalım yani, hem ülkedeki herkes benim gibi değildi ki ey küçük kardeşlerim. Enselenirsem bir mekânda üç ay yatardım, başkasında da altı ay ve sonra, P.R. Deltoid'in beni gayet müşfikçe uyardığı gibi, büyüklerimin sınırsız sevecenliğine karşın o koca dünya dışı hayvanat bahçesine tıkılırdım, ama diyorum ki: "Tamam, ama acıyın bana efendiler, çünkü kapalı kalmaya dayanamam. Bıçaklanmama veya kanım otobanda yamulmuş metallere ve parçalanmış camlara son bir nakarat halinde fışkırana kadar, önümde kar ve zambak beyazı kollarını açan gelecekte bütün çabam, tekrar enselenmemek olacaktır." Bu, güzel bir konuşma. Ama kötülüğün *sebebini* bulmaya çalışarak tırnaklarını kemirmeleri, kahkahadan kırılmama yol açıyor kardeşlerim. *İyiliğin* sebebini aradıkları yok, öyleyse niye tersini merak ediyorlar ki? Madem kimileri iyi insan olmayı seçiyor, madem bundan haz alıyorlar, onlara hayatta karışmam, kimse de bana karışmasın. Ama bana karışıyorlardı. Üstelik kötülük bireye özgüdür, sizlere, bana ve tek tabancalığımıza özgüdür ve bizleri yaratan bizim Tanrı'dır, hem de gururla ve keyifle yaratmıştır. Ama birey olmayan şeyler kötülüğe katlanamazlar, yani devlet ve yargıçlar ve okullar kötülüğe izin veremezler çünkü bireylere izin veremezler. Hem modern tarihimiz, bu büyük makinelerle savaşan cesur, küçük bireylerin öyküsü

değil midir kardeşlerim? Bu konuda ciddiyim kardeşlerim. Ama yaptıklarımı sevdiğim için yapıyorum.

Böylece şimdi, bu gülümseyen kış sabahında, kopkoyu çayımı süt ve kaşık kaşık şeker katarak içtim, tatlıya bayılırım da, ayrıca zavallı anacığımın bana pişirdiği kahvaltıyı fırından çıkardım. Kızarmış bir yumurtaydı o kadar, ama ekmek kızarttım ve gazete okurken yumurtayla kızarmış ekmeği reçelle şapır şupur yedim. Gazetede her zamanki gibi ölçüsüz şiddet vakalarından ve banka soygunlarından ve grevlerden ve ücretleri artırılmazsa, gelecek cumartesi maça çıkmayacakları tehdidini savurarak herkese korkudan felç geçirten şerefsiz futbolcu lavuklardan bahsediliyordu. Ayrıca uzay yolculukları sürüyordu ve stereo TV ekranları iyice büyümüştü ve konserve çorbaların etiketlerini getirene beleş sabun tozu paketleri veriliyordu, sadece bir haftalığına muhteşem teklif, bunu okuyunca güldüm. Bir de Modern Gençlik'le ilgili (yani benimle, bu yüzden manyak gibi sırıtarak eğilip selam çaktım) çok uzun bir makale vardı, çok akıllı, kel bir herif yazmıştı. Bunu dikkatle okudum kardeşlerim, çayımı yudumlayarak, fincan fincan içerek, reçele ve yumurtaya bandığım kararmış ekmek parçalarını mideye indirerek okudum. Bu okumuş herif, beylik laflar ediyordu, aile disiplini noksanlığından ve masum gençlere, ühü ühü ühü diye ağlatıp merhamet dilendirene kadar dayak atıp o canı çıkasıcaları dilencilikten vazgeçirecek, cidden dehşet öğretmenlerin azlığından dem vuruyordu. Bütün bunlar salakçaydı ve beni güldürdü, ama insanın sürekli haberlerde çıkması hoş filandı, ey kardeşlerim. Gün geçmiyordu ki Modern Gençlik'le ilgili bir şeyler yazılmasın, ama bizim gazetede şimdiye kadar çıkmış en iyi şey, şık yakalı, moruk bir babalığın dindar biri olarak fikrince BUNUN ŞEYTANIN İŞİ OLDUĞUNU, şeytanın o gencecik masum bedenleri zapt ettiğini ve bunun sorumlusunun da savaşlı, bombalı, bir sürü saçmalıklı yetişkinler dünyası olduğunu söylemesiydi. Bu iyiydi. So-

nuçta, dindar olduğundan ne dediğini biliyordu. Yani biz masum çocuklar suçlu değildik. Tabii tabii tabii.

Masum karnım doyunca iki kere geğirdim ve radyoyu açıp gardırobumdan o gün giyeceğim kıyafetleri çıkarmaya başladım. Müzik çalıyordu, çok hoş bir küçük yaylılar kuarteti Claudius Birdman'den çalıyordu kardeşlerim, onu iyi bilirdim. Ama Modern Gençlik'le ilgili şu yazılardan filan birinde, Modern Gençlik Sanatla Daha Yakından İlgilenmeye Teşvik Edilirse daha iyi olacağının söylendiğini dikizlediğimi hatırlayınca kendimi tutamayıp güldüm. Yazıda dendiğine göre Büyük Müzik ve Şiir Eserleri, Modern Gençliği sakinleştirecekti ve Uygarlaştıracaktı. Uygarlaşmakmış, frengili taşaklarımı yesinlerdi onlar. Müzik hep bir şekilde kafamı açardı ey kardeşlerim ve kendimi bizim Tanrı gibi hissettirirdi, tehditler savurmaya ve saldırmaya ve lavuklarla piliçleri ha ha gücümle cıyaklatmaya hazır hissettirirdi. Suratımla ellerimi biraz yıkayıp giyinince (gündüz kıyafetim okul giysileriydi: Bildiğiniz mavi pantolon ve üstünde Alex'in baş harfi A yazan kazak) en azından plakçıya uğrayıp (ne de olsa cebim şıkır şıkır mangırla doluydu) epeydir beklediğim ve uzun zaman önce sipariş verdiğim, Beethoven'ın *Dokuzuncu Senfoni*'sinin (yani *Choral* Bölümü'nün) L. Muhaiwir yönetimindeki Esh Sham Sinfonia tarafından yorumlanışının Masterstroke'dan çıkan stereo kaydı gelmiş mi, diye bakayım dedim.

Gündüz geceden çok farklıydı. Gece bana, kankalarıma ve diğer gençlere aitti, moruk burjuvalarsa evlerinde oturup salakça dünya yayınlarını seyrederlerdi, ama gündüz moruklarındı, ayrıca gündüzleri aynasızların sayısı hep artıyordu sanki. Köşeden otobüse binip Merkez'e gittim ve sonra Taylor Place'e geri döndüm, işte favori plakçım karşımda duruyordu, ey kardeşlerim. MELODIA gibi salakça bir ismi vardı, ama cidden dehşet bir mekândı ve genellikle yeni albümleri hemen getirtirdi. Girdiğimde içeride yalnızca iki tane da-

ha müşteri vardı, iki genç piliç çubuk dondurmalarını emiyor (hem de buz gibi kışın ortasındaydık) ve yeni pop albümlerini... Johnny Burnaway, Stash Kroh, The Mixers, Lay Quiet Awhile With Ed And Id Molotov gibi bok püsürü filan karıştırıyorlardı. Bu iki genç piliç anlaşılan benim gibi, o sabah okulu kırmaya karar vermişlerdi. Kendilerini daha şimdiden büyümüş cıvırlar sandıkları belliydi, Sadık Anlatıcınız'ı görünce kırıtmaya başladılar kardeşlerim, dolgulu sütyen takmış ve dudaklarını kıpkırmızı boyamışlardı. Tezgâha gittim, ardında duran bizim Andy'ye kibarca gülümseyip dişlerimi sergiledim (o da hep kibardı, hep yardımseverdi, cidden dehşet bir lavuktu, kel ve çok çok zayıf olsa da). Dedi ki:

"Aha, ne istediğini biliyorum sanırım. Haberler iyi, haberler iyi. Geldi." Sonra hemen getirmeye gitti. İki genç piliç kıkırdadılar, onların yaşında normaldi, ben de onlara ters ters baktım filan. Andy çabucak döndü, *Dokuzuncu*'nun büyük, parlak, beyaz kapağını sallıyordu, üstünde Ludwig Van'ın çatık kaşlı suratının kabartma resmi vardı kardeşlerim. "İşte," dedi Andy. "Denemek için çalalım mı?" Ama gözümü hırs bürümüştü, plağı eve götürüp pikabımda tek tabanca dinlemek istiyordum. Cebimden telaşla mangır çıkarıp parasını verirken piliçlerden biri dedi ki:

"Kimi aldın kardeş? Hangi yıldızı aldın, kimdir o?" Bu çıtırların da kendi konuşma tarzları filan vardı. "The Heaven Seventeen? Luke Sterne? Goggly Gogol?" İkisi de hippi gibi sallanıp kıkırdadılar. Sonra aklıma bir fikir gelince o kadar ıstıraba ve hazza kapıldım ki az kalsın oracıkta yığılacaktım, ey kardeşlerim, neredeyse on saniye nefes alamadım. Kendimi toplayıp yeni temizlenmiş dişlerimi sergileyerek dedim ki:

"Evde neyle müzik dinliyorsunuz?" Çünkü aldıkları pop plaklarının minik olduğunu görebiliyordum. "Bahse girerim, küçücük piknik pikaplarından başka bir şeyiniz yok-

tur." Bunu duyunca alt dudaklarını öne çıkardılar. "Benimle gelin," dedim, "gelin de müzik nasıl dinlenir görün. Meleklerin borazanlarını ve şeytanın trombonlarını işitin. Sizi davet ediyorum." Önlerinde eğildim filan. Yine kıkırdadılar ve bir tanesi dedi ki:

"Ah, ama karnımız felaket aç. Ah, bir şeyler olsa da yesek." Diğeri dedi ki: "Hı hı, aynen öyle, doğru söylüyor." Bunun üzerine dedim ki:

"Yiyelim birlikte. Nerede isterseniz."

O zaman takındıkları yetişkin tavırları cidden komikti ve sofistike olgun kadınlar gibi Ritz'ten, Bristol'dan, Hilton'dan ve Il Ristorante Granturco'dan bahsetmeye başladılar. Ama "Beni takip edin," deyip onları susturdum ve hemen köşenin ardındaki pastaneye götürdüm ve masum, genç suratlarına makarna, sosis, kremalı pasta, muzlu pasta, sıcak çikolata sosu tıkıştırmalarına izin verdim, sonunda artık seyretmekten midem kalkmaya başladı kardeşlerim, bense tutumluluk edip sadece soğuk bir jambonlu sandviçle biraz çili yedim. Bu iki genç piliç birbirlerine çok benzeseler de kardeş değillerdi. Sahip oldukları ve olmadıkları fikirler aynıydı, saç renkleri de... saman rengine boyatmışlardı. Eh, bugün cidden büyüyeceklerdi. Bugünü, onları büyütmeye adayacaktım. Öğleden sonra okul yoktu, ama eğitim olacaktı kesinlikle. Öğretmenleri Alex olacaktı. İsimlerinin Marty ve Sonietta olduğunu söylediler, yeterince çılgındılar ve yaşlarına uygun son moda giyinmişlerdi, bu yüzden dedim ki:

"Pekâlâ Marty ve Sonietta. Artık eğlence zamanıdır. Gelin." Dışarıya, soğuk sokağa çıktığımızda otobüsle değil taksiyle gitmek istediler, ben de sularına gidip içimden kıs kıs gülerek, Merkez civarında bir taksi çağırdım. Giysileri leke içinde, favorili, moruk lavuğun teki olan şoför dedi ki:

"Koltukları yırtmayın ha. Yırtmak yok. Daha yeni kaplattım." Salakça korkularını giderdim ve Belediye Sitesi 18A'ya yollandık, bu iki girişken küçük piliç kıkırdayıp fısıl-

daşıp duruyorlardı. Uzun lafın kısası, gideceğimiz yere vardık, ey kardeşlerim ve kızları 10-8'e çıkardım ve yolda soluk soluğa kaldılar ve gülüşüp durdular ve sonra susadıklarını söylediler, bu yüzden odamdaki hazine sandığını açıp bu çıtırlara birer bardak, cidden dehşet skoç verdim, gerçi epey soda kattım. Yatağıma (hâlâ dağınıktı) oturup bacaklarını salladılar, gülüşerek içkilerini içtiler, ben de onların komik minik plaklarını filan pikabıma koydum. Sanki hoş kokulu bir çocuk içeceğini yudumlamak gibiydi, yani çok güzel ve tatlıydı ve pahalı altın kadehleri çağrıştırıyordu. Ama kızlar oh oh oh dediler, o gençlik grubundaki "Swoony" ve "Hilly" gibi tuhaf, son moda isimlerden bahsettiler. Onlara bu bok püsürü çalarken birer tane daha içirmeye çalıştım ve hiç hayır demediler, ey kardeşlerim. Böylece o zavallı pop albümleri ikişer kere çaldığında (iki tane vardı: Ike Yard'ın söylediği "Honey Nose" ve isimlerini unuttuğum iki tane bet sesli, hadım tarafından söylenen "Night After Day After Night") kızlar artık genç piliç manyaklığının doruğuna varmak üzereydiler, yatağımda zıplıyorlardı ve ben odada onlarla birlikteydim.

O ikindi vakti ne olduğunu uzun uzun anlatmama gerek yok kardeşlerim, zaten kolayca tahmin edersiniz. O ikisi az sonra soyunup kıkırdamaya başladılar ve benim cıscıbıldak halde durup da çıplak bir doktor gibi kendime enjeksiyon yaptığımı dikizlemenin acayip eğlenceli olduğunu düşündüler, koluma bizim kükreyen orman kedisi salgısını enjekte ettim. Sonra o güzelim *Dokuzuncu*'yu kabından çıkardım, böylece Ludwig Van da cıbıldak kaldı ve pikabın iğnesini, muhteşem olan son bölümün üstüne koyup tıslattım. İşte oradaydı, baslar yatağımın altından orkestranın geri kalanına doğru yükseliyordu ve sonra erkek sesi girip herkese neşeli olmalarını söylüyordu ve hazzı anlatan o tatlı müthiş ezgi, cennetin görkemli bir ışıltısı gibiydi ve sonra içimde kaplanların sıçradığını hissedince bu iki genç pilicin üstüne atla-

dım. Bu sefer, hiçbir şeyi eğlenceli bulmadılar ve neşeyle cıyaklamayı kestiler ve Büyük İskender'in acayip fantezilerine maruz kaldılar, ki *Dokuzuncu*'nun ve enjeksiyonun etkisiyle acayip ve felaket azmıştım ve çok talepkârdım, ey kardeşlerim. Ama ikisi de zil zurna sarhoş olduklarından pek bir şey hissetmediler.

Son bölüm ikinci kez de bittiğinde, bütün o hengâme ve Neşe Neşe Neşe Neşe diye cıyaklamalar kesildiğinde, bu iki genç piliç artık sofistike olgun kadın ayağına yatmayı kesmişlerdi. Taze bedenlerine neler yapıldığına uyanmaya başlamışlardı ve eve gitmek istediklerini ve vahşi bir hayvan gibi olduğumu filan söylüyorlardı. Büyük bir savaştan çıkmış gibi görünüyorlardı, ki cidden öyle olmuştu ve her tarafları morluk içindeydi ve surat asıyorlardı. Eee, okula gitmeyeceklerse bir şekilde eğitilmeleri gerekiyordu. Sahiden de eğitilmişlerdi. Giyinirken cıyaklıyor ve ay ay ay diyorlardı ve ben yatakta pis ve cıbıldak ve epey yorgun ve bitkin bir halde yatarken, minik zumzuklarıyla bana vuruyorlardı. Şu küçük Sonietta "Canavar, iğrenç hayvan. Pislik, korkunç şey," diye cıyaklıyordu. Sonra toparlanıp gitmelerine izin verdim ve aynasızların beni tutuklamaları gerektiği gibi bok püsürden bahsederek gittiler. Merdivenden inerlerken uyuyakaldım, kulaklarımda hâlâ şu bizim Neşe Neşe Neşe Neşe seslerinin ulumalarıyla ve o hengâmeyle.

5

Sonra epey geç uyandım (saatime göre neredeyse yedi buçuktu) ve bunun pek akıllıca olmadığı sonradan ortaya çıktı. Bu fesat dünyada her şeyin önemli olduğunu çakozlayabiliyorsunuz. Her şeyin mutlaka başka bir şeye yol açtığını çakozlayabiliyorsunuz. Evet evet evet. Pikabımdan artık Neşe ve Milyonlar Sizi Kucaklıyorum gibi sesler gelmiyordu, demek ki lavuğun teki kapatmıştı, peder ya da anam kapatmış olmalıydı, ikisinin de şimdi salonda olduklarını çıkardıkları seslerden kolayca çakozlayabiliyordum, tıkır tıkır tabak sesleri ve çay içme höpürtüleri geliyordu, biri fabrikada diğeri de mağazada bütün gün çalışmaktan yorulmuş, karınlarını doyuruyorlardı. Zavallı moruklar. Acınacak haldeydiler. Ropdöşambrımı giyip sevgi dolu tek çocuk rolüne bürünerek, dışarı bakıp dedim ki:

"Hey hey hey, selam. Gündüz dinlenince epey kendime geldim. Artık işe gidip boşa harcadığım vakti telafi etmeye hazırım." Çünkü bugünlerde yaptığımın bu olduğuna inandıklarını söylüyorlardı. "Miyam, miyam, miyam. Ondan bana da biraz var mı?" Anamın buzdolabından çıkarıp ısıttığı şey donmuş bir turtaya benziyordu ve pek iştah açıcı görünmüyordu, ama öyle konuşmak zorundaydım. Peder bana ters ters ve şüpheyle filan baktıysa da bir şey demedi, cesareti yoktu, anam da bana bezgince bakıp biraz gülümsedi

filan, rahmimin meyvesi biricik oğlum şeklinde. Sonra saçımı tarayıp pırıl pırıl ve fiyakalı bir şekilde turta dilimimin başına geçtim. Peder dedi ki:

"Oğlum, sorguya çekmek gibi olmasın, ama akşamları nerede çalışıyorsun?"

"Ha," diyerek çiğnedim, "ayak işleri yapıyorum işte, yardım filan ediyorum. Orada burada." Ona dik dik baktım, sen kendi işine bak, ben de kendi işime dercesine. "Hiç para istemiyorum, değil mi? Kıyafet ya da zevkler için para istemiyorum? Madem öyle neden soruyorsun?"

Peder yelkenleri suya indirdi. "Kusura bakma oğlum," dedi. "Ama bazen kaygılanıyorum. Bazen rüyalar görüyorum. İstersen gülebilirsin, ama rüyalar önemlidir. Dün gece rüyamda seni gördüm ve hiç hoş değildi."

"Ya?" Rüyasında beni dikizlemesi ilginç gelmişti. Sanki ben de bir rüya dikizlemiştim, ama hatırlayamıyordum. "Evet?" dedim zamk gibi turtamı çiğnemeyi keserek.

"Gerçek gibiydi," dedi peder. "Sokakta yattığını gördüm, başka çocuklardan dayak yemiştin. Bu çocuklar şu sonuncu ıslahevine gönderilmeden önce birlikte takıldığın çocuklara benziyordu."

"Ya?" Bunu duyunca içimden sırıttım, pederin cidden adam olduğumu sanmasına veya sandığını sanmasına. Sonra kendi rüyamı hatırladım, o sabahki rüyayı, Georgie'nin general gibi emirler verişini ve Bizim Dim'in kırbaç tutup dişsiz ağzıyla kahkahalar atmasını. Ama rüyalar tersine çıkar demişti biri. "Tek oğlun ve vârisin için hiç canını sıkma ey babacığım," dedim. "Tırsma. O kendi başının çaresine bakabilir kesinlikle."

"Ayrıca," dedi peder, "kanlar içinde âciz yatıyordun ve kendini koruyamıyordun." Bu cidden gerçeğin tam tersiydi, bu yüzden yine içten içe usulca ve hafifçe sırıttım ve sonra ceplerimdeki bütün mangırları çıkarıp sos bulaşmış masa örtüsüne şangır şungur koydum. Dedim ki:

"Al babacığım, çok değil. Dün geceki kazancım. Ama belki anacığımla sen güzel bir mekânda skoç içersiniz."

"Sağ ol evladım," dedi peder. "Ama artık pek dışarı çıkmıyoruz. Cesaret edemiyoruz, sokakların halini biliyorsun. Genç holiganlar cirit atıyor filan. Yine de sağ olasın. Yarın annene bir şişe içki getiririm." Çalınıp çırpılmış bu mangırları pantolon ceplerine doldurdu, anam mutfakta bulaşık yıkarken. Ben de onlara sevgiyle gülümseyip dışarı çıktım.

Apartman merdiveninin dibine varınca biraz şaşırdım. Biraz değil epey şaşırdım. Ağzım bir karış açık öylece kalakaldım. Beni görmeye gelmişlerdi. Duvardaki belediyenin yaptırdığı resmin, üstüne yazılar çiziktirilmiş, dediğim gibi ağızları yaramaz çocuklar tarafından boyanmış çıplak ve vakur emekçiler resminin, endüstri çarklarının başına azimle geçmiş cıbıldak lavuklarla karıların yanında duruyorlardı. Dim'in elinde büyük, kalın, siyah bir sopa vardı ve belediyenin resmine cidden çok pis laflar ediyordu ve bir yandan her zamanki gibi saçmalıyordu –vah hah hah–. Ama Georgie'yle Pete parlak dişlerini sergileyip kankaca selam verince Dim dönüp "İşte geldik, biz geldik, heyoo," diye bağırarak biraz dans etti beceriksizce.

"Merak ettik de," dedi Georgie. "Bıçaklı sütlerimizi yudumlayarak beklerken belki bir şeye filan alınmışsındır diye düşündük, bu yüzden inine damladık. Değil mi Pete, değil mi?"

"Ha evet, öyle," dedi Pete.

"Kusura bakmayın," dedim ihtiyatla. "Kafam ağrıyordu, uyumak zorunda kaldım. Uyandırın dediydim, uyandırmamışlar. Neyse, sonuçta buluştuk, gecenin sunacağı şeylere hazırız, evet?" Bu "evet?"i, Eğitici Danışmanım P.R. Deltoid'den kapmıştım galiba. Çok tuhaftı.

"Kafanın ağrımasına üzüldüm," dedi Georgie, çok kaygılanmış filan gibi. "Belki çok çalıştırdığındandır. Emirler

vermekle, disiplinle filan yormandandır belki. Ağrının kesildiğine emin misin? Yatağa geri dönsen daha mutlu olmayacağına emin misin?" Hepsi hafifçe sırıttılar.

"Bir saniye," dedim. "Açık ve net konuşalım. Bu alaycılık, yani izninizle öyle adlandırıyorum, size hiç yakışmıyor ey küçük kardeşlerim. Belki biraz fısır fısır dedikodumu yapmışsınızdır, ufak tefek şakalar filan yapmışsınızdır. Kankanız ve lideriniz olarak ne dolaplar döndüğünü bilmeye hakkım vardır herhalde ha? Evet Dim, öyle pişmiş kelle gibi sırıtmanın anlamı nedir?" Çünkü Dim manyak gibi sessizce gülmekteydi. Georgie hemen araya girdi:

"Tamam, artık Dim'le uğraşma kardeşim. Yeni düzenin parçası bu."

"Yeni düzen mi?" dedim. "Yeni düzen de nereden çıktı? Ben uyurken arkamdan epey konuşmuşsunuz anlaşılan. Biraz daha dinleyeyim bakayım." Kollarımı filan kavuşturdum ve kırık tırabzana rahatça yaslandım, hâlâ onlardan yüksekteydim, kendilerine kanka diyen onlarsa üçüncü basamakta duruyorlardı.

"Gücenme ama Alex," dedi Pete, "daha demokratik bir düzen filan istiyoruz. Sürekli ne yapıp yapmayacağımızı filan söylemeni istemiyoruz. Ama gücenmek yok."

Georgie dedi ki: "Gücenmeye gerek yok. Fikrimizi söylüyoruz. Acaba o ne düşünüyor?" Çok gözü pek bakışlarını bana dikmişti. "Mesele ufak tefek şeyler, dün geceki gibi küçük şeyler mesela. Artık büyüyoruz kardeşlerim."

"Daha," dedim kımıldamadan. "Biraz daha dinleyeyim."

"Şey," dedi Georgie. "Madem ısrar ediyorsun söyleyeyim. Etrafta takılıyoruz, dükkân filan soyuyoruz, elimize geçen para komik. Kahvehanedeki koruma İngiliz Will diyor ki, her türlü çalıntı malı satabilirmiş. Beyaz eşyaları, buzdolaplarını filan," dedi hâlâ soğuk gözlerle bana bakarak. "Asıl para İngiliz Will'in söylediğinde."

"Eee," dedim dıştan çok rahat görünerek, ama içten içe çok sinirlenerek. "İngiliz Will'le ne zamandır konuşuyor ve takılıyorsunuz?"

"Arada sırada," dedi Georgie. "Kendi kazandığım bana yeter. Örneğin, geçen cuma güzel para indirmiştim. Kendimi geçindirebilirim, değil mi kankalar?"

Bütün bunlar hiç hoşuma gitmemişti kardeşlerim. "Peki," dedim, "o kadar parayı ne yapacaksınız? Yediğiniz önünüzde, yemediğiniz arkanızda değil mi? Otoya ihtiyacınız olursa ağaçlardan topluyorsunuz. Mangıra ihtiyacınız varsa alıyorsunuz. Evet? Büyük dobişko kapitalistler olma sevdası nereden çıktı durup dururken?"

"Ah," dedi Georgie, "bazen küçük bir çocuk gibi düşünüp konuşuyorsun." Dim buna huh huh huh diye güldü. "Bu gece," dedi Georgie, "büyük bir soygun yapacağız."

Yani rüyam doğru çıkmıştı. General Georgie ne yapıp yapmayacağımızı söylüyordu, eli kamçılı Dim ise sırıtan beyinsiz bir bullogdu. Ama dikkatli, çok dikkatli, son derece dikkatli davranarak gülümsedim ve dedim ki: "Güzel. Cidden dehşet. Beklemeyi bilen, eninde sonunda fırsatlar yakalar. Sizlere çok şey öğrettim küçük kankalarım. Şimdi bana aklında ne var söyle Georgieciğim."

"Şey," dedi Georgie kurnaz tilki gibi sırıtarak, "önce bizim katkılı sütlerden içeriz, değil mi? Kafamızı güzelleştirecek bir şeyler, ama özellikle seninkini, çünkü biz zaten içip geldik."

"Sanki aklımı okudun," dedim gülümseyerek. "Ben de şu bizim Korova'ya gidelim diyecektim. Güzel güzel güzel. Düş önümüze küçük Georgie." Böylece yerlere kadar eğilerek selam filan verdim, manyak gibi gülümsüyor, bir yandan da harıl harıl düşünüyordum. Ama sokağa çıktığımızda, düşünmenin salaklara göre olduğunu ve akıllıların ilhamı ve Tanrı'nın gönderdiklerini filan kullandıklarını çakozladım. Bu sefer yardımıma koşan güzel bir müzik oldu. Geçip giden

bir otonun radyosu açıktı ve Ludwig Van'ın bir ezgisini (keman konçertosunun sonuydu) duyunca ne yapacağımı hemen çakozladım. Boğuk, kalın bir sesle "Evet Georgie, şimdi," diyerek boğazkesen usturamı çıkardım. Georgie "Ha?" dediyse de çabucak bıçağını çıkardı, sustalı tak diye açıldı ve kapışmaya başladık. Bizim Dim "Yo hayır, bu doğru değil," diyerek belindeki zinciri çözmeye davrandı, ama Pete onu eliyle sımsıkı tutarak dedi ki: "Sen karışma. Doğrusu bu." Böylece Georgie ile bendeniz, Mütevazı Anlatıcınız, kedi gibi usulca birbirimizi kolladık, açıklık aradık, birbirimizin tarzını biraz fazla dehşet biliyorduk, Georgie arada sırada parlak çakısıyla hamle yapsa da isabet ettiremiyordu. Bu arada yoldan geçenler bütün bunları dikizliyor, ama kendi işlerine bakıyorlardı, belki de sokaklardaki sıradan manzaralardan olduğu için. Ama sonra, bir ki üç diye sayıp usturamla tak tak tak diye vurdum, Georgie'nin suratına ya da gözlerine değil çakı tutan eline vurdum ve çakıyı düşürdü, ey kardeşlerim. Gerçekten. Çakısı sert kış kaldırımına tıngır mıngır düştü. Usturamla parmaklarını yarmıştım ve o, lamba ışığında öylece durmuş kan damlacıklarına bakıyordu. "Şimdi," dedim, bu sefer ben başlattım çünkü Pete bizim Dim'e belindeki zinciri çözmemesini söylemişti, "şimdi Dim, bu sefer ikimiz kapışalım, ne dersin?" Dim kocaman ve manyak bir hayvan gibi "Aaaaaaarhgh," diye bağırarak zinciri belinden çabucak ve dehşet çıkardı, insan ister istemez takdir ediyordu. Şimdi burada benim için doğru stil suratımla gözlerimi korumak için kurbağa dansı yapar gibi eğilmekti ve bunu yaptım kardeşlerim, böylece bizim zavallı Dim biraz şaşırdı, çünkü zinciri direkt çat çat çat diye suratlara geçirmeye alışıktı. Gerçi sırtıma felaket bir darbe indirince manyak canım acıdı, ama bu acı bana, bizim Dim'in işini çabucak bitirip kurtulmamı söyledi. Bu yüzden, usturamı sol ayağına çok çok sert daldırarak çorabını beş santim kesip biraz kan çıkardım ve Dim cidden manyak gibi bağırdı. O, kö-

pek gibi auvvvv auvvvv auvvvv derken Georgie'de denediğim stili kullandım, tek bir hamlede –yukarı çıkartıp eğip keserek– usturayı bizim Dim'in kol bileğine biraz daldırdım ve o zaman küçük bir çocuk gibi bağırarak, yılan gibi zincirini elinden düşürdü. Sonra aynı anda hem bileğinden akan bütün kanı emip hem de ulumaya çalıştı ve içecek epey kan vardı ve ağzı köpük köpük oldu, kanlar acayip güzel fışkırıyordu, ama çok sürmedi. Dedim ki:

"Evet kankalarım, artık meseleyi açıklığa kavuşturalım. Evet Pete?"

"Ben hiçbir zaman bir şey demedim," dedi Pete. "Ağzımdan tek kelime çıkmadı hiç. Baksana, bizim Dim kan kaybından ölecek."

"Asla," dedim. "İnsan bir kere ölebilir. Dim daha doğmadan ölmüş. O kıpkırmızı kan birazdan kesilir." Çünkü ana kablolarını filan kesmemiştim. Sonra cebimden temiz bir mendil çıkarıp bizim can çekişen, uluyan ve inleyen zavallı Dim'in eline sardım ve kanın akışı, dediğim gibi kesildi, ey kardeşlerim. Artık bu koyunlar kimin çoban olduğunu anlamışlardır, diye düşündüm.

New York Dükü'nün kuytuluğunda, bu iki yaralı askeri yatıştırmak uzun sürmedi, duble konyaklar içtiler (kendi ceplerinden ödediler, ben bütün mangırlarımı pedere vermiştim) ve yaralarını, su sürahisine batırdıkları mendillerle sildiler. Dün gece dehşet iyi davrandığımız moruk piliçler yine oradaydılar ve kendilerini tutamıyormuş gibi durmadan, "Sağ olun gençler," ve "Tanrı sizden razı olsun çocuklar," deyip duruyorlardı, oysa bu sefer onlara cömertlik yapmamıştık. Ama Pete "Eee, ne olacak şimdi kızlar?" diyerek onlara viski ve köpüklü bira ısmarladı, ceplerinde mangır bol gibiydi, bunun üzerine hepsi seslerini iyice yükselterek, "Tanrı hepinizden razı olsun ve sizi korusun gençler," ve "Sizi hayatta ispiyonlamayız çocuklar," ve "Bir numarasınız gençler," gibi laflar ettiler. Sonunda Georgie'ye dedim ki:

"Şimdi eskisi gibiyiz değil mi? Tıpkı önceki gibiyiz ve her şeyi unuttuk, değil mi?"

"Evet evet evet," dedi Georgie. Ama bizim Dim hâlâ biraz şaşkın görünüyordu, hatta "O koca piç kurusunu zincirimle haklayabilirdim, ama işte lavuğun teki araya girdi," gibi laflar ediyordu, sanki benimle değil de başka bir çocukla kapışmış gibi. Dedim ki:

"Eee Georgieciğim, aklında ne var?"

"Ha," dedi Georgie, "bu gece olmaz. Bu gece olmasın lütfen."

"Sen ızbandut gibi güçlü kuvvetli adamsın," dedim, "hepimiz gibi. Küçük çocuklar değiliz, ha Georgieciğim? Eee, aklında ne vardı?"

"Zincirimi gözlerine cidden dehşet geçirebilirdim," dedi Dim ve moruk karılar hâlâ "Sağ olun gençler," deyip duruyorlardı.

"Bir ev var da," dedi Georgie. "Önünde iki lamba duruyor. Salak bir ismi filan var."

"Nasıl bir salak isim?"

"Konak mı, Kanak mı ne, öyle geri zekâlı bir şey işte. Orada çok moruk bir piliç, kedileriyle ve çok değerli antikalarıyla yaşıyor."

"Mesela?"

"Altın ve gümüş ve mücevherler filan. İngiliz Will söyledi."

"Çakozladım," dedim. "Cidden dehşet olur bence." Nereyi kastettiğini anlamıştım... Victoria Sitesi'nin hemen arkasındaki Eski Şehir'deydi. Eh, cidden dehşet bir lider, adamlarına ne zaman hoşgörülü filan davranması gerektiğini bilir. "Çok güzel Georgie," dedim. "İyi fikirmiş, dikkate değer bir fikir. Haydi hemen gidelim." Biz çıkarken moruk karılar dediler ki: "Hiçbir şey söylemeyiz gençler. Yanımızdan hiç ayrılmadınız çocuklar." Bunun üzerine dedim ki: "Aferin size kızlar. On dakika sonra gelip bir şeyler ısmarlıyoruz." Böylece üç kankamı peşime takıp felaketime doğru gittim.

6

New York Dükü'nü geçince hemen doğuda ofisler ve daha ileride eski dökümtü kütüphane ve daha da ileride, bir zaferin anısına Victoria adı verilmiş büyük site vardı ve sonra şehrin Eski Şehir bölgesinin, eski tip evlerine geliyordunuz. Burada cidden dehşet binalar vardı kardeşlerim, içlerinde moruklar oturuyordu, eli sopalı, incecik moruk albaylar ve moruk dul piliçler ve hayatları boyunca ellerine herif eli değmemiş ve kedilerle yaşayan, sağır moruk bayanlar vardı kardeşlerim. Ayrıca karaborsada iyi para edecek antikalar vardı cidden... plastiğin icadından önce yapılmış tablolar ve mücevherler gibi bok püsür. Böylece Kanak denen bu eve, güzelce ve usulca geldik ve dışarıda demir direklerin tepesinde karpuz lambalar vardı, sanki ön kapının iki yanına bekçi dikilmişlerdi ve zemin kattaki odalardan birinden hafif bir ışık filan geliyordu ve içeride neler olduğunu seyretmek için pencereden bakmak amacıyla, sokağın güzel karanlık bir tarafına gittik. Pencerenin önüne demir kafes takılmıştı, sanki ev bir kodesti, ama olanları gayet güzel ve net dikizleyebiliyorduk.

Olan şuydu ki, çok gri saçlı ve acayip buruşuk suratlı yaşlı bir piliç, bir şişe dolusu bildiğimiz sütü fincan tabaklarına dökmekte ve sonra bu tabakları yere bırakmaktaydı, o zaman da yerde bir sürü tekirin ve sarmanın miyavlayarak do-

landığını fark ediyordunuz. Ayrıca, bir iki tane inek gibi dobişko kedinin masaya atlayıp miyav miyav miyav dediğini dikizleyebiliyorduk. Bundan başka, moruk karının onlara sözlü karşılık verdiğini, kedilerini azarladığını filan dikizleyebiliyordunuz. Odanın duvarlarında bir sürü fotoğraf ve çok süslü eski saatler, ayrıca cidden eski ve değerli görünen vazo ve biblolar bulunduğunu dikizleyebiliyordunuz. Georgie fısıldadı: "Bunlar dehşet mangır eder kardeşlerim. İngiliz Will yolumuzu gözlüyor." Pete dedi ki: "İçeri nasıl gireceğiz?" Şimdi sıra bendeydi ve Georgie'den önce davranıp söylemeliydim. "Önce," diye fısıldadım, "normal yolu, ön kapıyı deneyeceğiz. Çok kibarca gidip kankalarımdan birinin sokakta bayıldığını filan söyleyeceğim. Kadın kapıyı açarsa Georgie rol yapabilir. Sonra su isterim ya da doktoru aramak için telefonunuzu kullanabilir miyim derim. Sonrası kolay." Georgie dedi ki:

"Kapıyı açmayabilir." Dedim ki:

"Denemekten zarar gelmez ha?" Bunun üzerine omuzlarını silkerek yanaklarını kurbağa gibi şişirdi. Sonra Pete'le bizim Dim'e dedim ki: "Kankalar, siz ikiniz kapının birer tarafına geçin. Tamam mı?" Karanlıkta, tamam tamam tamam diye kafa salladılar. Georgie'ye "Evet," diyerek, gözümü kartıp dosdoğru ön kapıya gittim. Zil vardı ve çalınca içerideki koridordan bırrrrrrr bırrrrr sesleri geldi. Sonra sanki bir kulak kabartma hissi geldi, sanki o piliçle bütün kedileri bu bırrrrrrr bırrrrr seslerini duyunca merakla kulak kabartmışlardı. Bu yüzden eski zili biraz daha ısrarlı çaldım. Sonra mektup deliğine eğilip kibar bir sesle bağırdım: "Hanımefendi, lütfen yardım edin. Arkadaşım demin sokakta fenalaştı. Lütfen bir doktoru aramama izin verin." Sonra koridorda bir ışığın yakıldığını dikizleyebildim ve sonra moruk karının terliklerinin şak şuk ön kapıya yaklaştığını duyabildim ve aklıma nedense koltuk altlarında birer tane iri dobişko kedi taşıdığı fikri geldi. Sonra, çok şaşırtacak kadar kalın bir ses-

le bağırdı:

"Defol. Defol yoksa ateş ederim." Georgie bunu duyunca kıkırdamak istedi. Ben acılı ve telaşlı bir beyefendi gibi konuşarak dedim ki:

"Ah, n'olur yardım edin hanımefendi. Arkadaşım çok hasta."

"Defol," diye seslendi. "Pis numaralarınızı bilirim, aklınca kapıyı açtırıp istemediğim şeyleri zorla satacaksın. Defol diyorum." Cidden çok tatlı bir saflıktı bu. "Defol," dedi tekrar, "yoksa kedilerimi üstüne salarım." Biraz manyak bir karı olduğu anlaşılıyordu, hayatını tek tabanca yaşamaktan denyolaşmıştı herhalde. Sonra başımı kaldırınca ön kapının üstünde bir sürme pencere bulunduğunu ve tırmanıp oradan girmenin daha kolay olacağını çakozladım. Yoksa bu tartışma sabaha kadar bitmezdi. Bu yüzden dedim ki:

"Tamam öyleyse hanımefendi. Yardım etmeyecekseniz acılar içindeki arkadaşımı başka yere götürmem gerekecek." Bu arada kankalarıma çaktırmadan göz kırpıyordum ve bağırarak dedim ki: "Tamam eski dostum, eninde sonunda hayırsever birini bulacağız. Bu yaşlı bayanı suçlamamak gerek belki de, geceleri ortalık it kopuk kaynıyor. Evet, kesinlikle haklı." Sonra karanlıkta bekledik ve fısıldadım: "Tamam. Kapıya geri dönün. Ben Dim'in omuzlarına çıkacağım. Şu pencereyi açıp içeri gireceğim kankalar. Sonra o moruk karının çenesini kapatıp size kapıyı açarım. Sorun çıkmaz." Kimin lider ve akıllı olduğunu göstermeye çalışıyordum çünkü. "Bakın," dedim. "Şu kapının üstünde cidden dehşet taşlar var, ayaklarımla basa basa çıkarım." Bunu hepsi dikizlediler, sanırım hayran kaldılar ve karanlıkta, tamam tamam tamam diyerek kafa salladılar.

Böylece parmak uçlarıma basa basa kapıya geri döndüm. Dim bizim ızbandudumuzdu, Pete'le Georgie de beni Dim'in geniş erkeksi omuzlarına filan çıkardılar. Bütün bunlar olurken sokakta kimsecikler yoktu, salak televizyondaki dünya

yayınları ve milletin, gece polislerinin azlığı yüzünden tırsması sağ olsun. Dim'in omuzlarına çıkınca kapının üstündeki taşlara çizmelerimle gayet güzel basabileceğimi dikizledim. Dizlerimi kullanarak yukarı çıktım ve pencereye ulaştım kardeşlerim. Pencere, tahmin ettiğim gibi kapalıydı, ama usturamın kemik sapıyla camı güzelce kırdım. Bu arada benim kankalar aşağıda nefeslerini tutmuşlardı. Sonra elimi içeri sokup pencerenin alt tarafını kolayca ve güzelce kaldırdım. İçeri girince, kendimi bir küvette filan buldum. Benim koyunlar da aşağıda ağızları bir karış açık seyre dalmışlardı, ey kardeşlerim.

Karanlıkta sağa sola çarptım, etrafta yataklar ve dolaplar ve kocaman ağır tabureler, kutu yığınları ve kitaplar filan vardı. Ama içinde bulunduğum odanın kapısının altından ışık sızdığını görünce erkekçe oraya gittim. Kapı gıcıııııııııır diye açıldı ve sonra kendimi başka kapıların olduğu bir koridorda buldum. Bu, tam bir ziyankârlıktı kardeşlerim, yani tek bir moruk karıyla pisicikleri için bu kadar oda, ama belki de her kedinin yatak odası ayrıydı, kremayla ve balık kafasıyla besleniyorlardı kraliçeler ve prensler gibi. Moruk pilicin aşağıdan boğuk bir sesle "Evet evet evet, doğru," dediğini duyabiliyordum, ama herhalde maaaaaaa diyerek biraz daha süt isteyen o kedilerle konuşuyordu. Sonra aşağıdaki koridora inen merdiveni görünce benim kaypak ve değersiz kankalara üçünün toplamından daha becerikli olduğumu göstereyim, dedim. O moruk pilice ve gerekirse pisiciklerine tek başıma ölçüsüz şiddet uygulayacaktım, sonra da cidden işe yarar görünen şeyleri avuç avuç alıp ön kapıdan vals yaparak çıkacak ve bekleyen kankalarımın üstüne altın ve gümüş yağdıracaktım. Liderlik neymiş öğrenmeliydiler.

Böylece yavaşça ve usulca ilerledim, merdiven duvarındaki kirli ve eski tabloları takdir ederek... uzun saçlı ve yüksek yakalı cıvırları, ağaçlı ve atlı filan köy manzaralarını, çarmı-

ha cıbıldak gerilmiş sakallı kutsal herifi. Bu evde cidden küflü bir kedi, kedi balığı ve eski toz kokusu vardı, sitelerinkinden farklıydı. Aşağı inince, kadının demin tekirleriyle sarmanlarına süt verdiği ön odanın ışığını dikizleyebildim. Ayrıca, acayip dobişko kedilerin kuyruk sallayarak ve kapının dibine sürtünerek odaya girip çıktıklarını dikizleyebiliyordum. Karanlık koridordaki büyük, ahşap bir sandığın üzerinde duran güzel, küçük bir heykelin odanın ışığında parladığını dikizleyebiliyordum. Bu yüzden bunu kendime ayırdım, ellerini uzatmış ve tek ayağı üstünde duran tığ gibi bir çıtır heykeline benziyordu ve gümüş olduğunu görebiliyordum. Sonra bunu alıp aydınlık odaya gittim ve "Selam selam selam," dedim. "Sonunda tanıştık. Mektup deliğinden yaptığımız kısa konuşma, şey, tatmin edicilikten uzaktı diyebiliriz, evet? Neyse, bunu itiraf etmeyelim, hiç etmeyelim, seni pis kokulu moruk, yaşlı karı." Işık yüzünden gözlerimi filan kamaştırarak odaya ve içindeki yaşlı karıya baktım. İçerisi kedi doluydu, halının üstünde ileri geri sürünüyorlardı, havanın alt kısmında tüyler uçuşuyordu ve bu dobişko kedilerin hepsi farklı farklı boyutlarda ve renklerdeydiler, siyah, beyaz, tekir, kızılımtırak, kaplumbağa kabuğu gibi renkleri vardı ve yaşları da farklıydı, yani etrafta oyun oynayan yavrular da vardı yetişkin kediler de, bir de salyaları akan cidden moruk kediler vardı ki pek huysuz görünüşlüydüler. Sahibeleri olan bu yaşlı karı, bana erkek gibi haşince bakarak dedi ki:

"İçeri nasıl girdin? Uzak dur seni küçük serseri yoksa vurmak zorunca kalacağım."

Kadının damarlı elinde boktan bir tahta baston tuttuğunu ve bunu bana doğru tehditkârca kaldırdığını görünce beni dehşet bir gülme krizi tuttu. Böylece parlak dişlerimi sergileyerek, hiç acele etmeden, azar azar ona yaklaştım ve yolda bir büfede filan çok hoş minik bir şey dikizledim, ki benim gibi müzik düşkünü her çocuğun kendi gözleriyle dikiz-

leyebileceği en güzel minik şeydi bu, çünkü Ludwig Van'ın kafasıyla omuzlarıydı filan, büst dedikleri şeylerdendi, uzun taştan saçları ve kör gözleri ve büyük sarkık bir kravatı olan taştan filan bir şeydi. "Vay, ne güzelmiş, tam bana göre," deyip direkt ona gittim. Ama gözlerimi hiç ayırmadan ve avcumu hırsla uzatarak giderken yerdeki süt tabaklarını görmedim ve bir tanesine basınca bir şekilde dengemi kaybettim. "Ay," diyerek dengemi korumaya çalıştım, ama bu yaşlı karı arkamdan çok sinsice ve yaşına göre çok çabuk gelmişti ve sopasıyla kafama çat çat vurdu. Bu yüzden kendimi, emekleme pozisyonunda doğrulmaya çalışırken "Yaramaz, yaramaz yaramaz," der halde buldum. Sonra karı yine çat çat çat vururken dedi ki: "Seni küçük, çulsuz tahtakurusu seni, *gerçek* insanların evine zorla girersin ha." Bu çat çat oyununu sevmediğimden baston tekrar inerken ucundan tuttum ve karı dengesini kaybetti ve masaya tutunarak doğrulmaya çalışıyordu, ama sonra masa örtüsü, üstündeki bir süt sürahisi ve süt şişesiyle birlikte aşağı indi ve sonra her tarafa süt saçıldı, sonra kadın yerde homurdanırken "Lanet olsun sana çocuk, acı çekeceksin," dedi. Artık bütün kediler panikliyorlardı ve kedi paniğiyle koşturup sıçrıyorlardı filan, bazıları da birbirini suçluyordu, bildiğimiz patileriyle ptaaaaa ve gırrrrr ve kraaaaaark diyerek kedi dövüşü yapıyorlardı. Ayaklandım ve bu pis, fesat moruk sazan, sarkık gerdanını titreterek ve homurdanarak yerden kalkmaya çalışıyordu, bu yüzden suratına sıkı bir tekme geçirince bundan hoşlanmadı ve "Aaaaah," diye bağırmaya başladı ve damarlı, benekli suratında, benim çizmeyi geçirdiğim yerin morardığını dikizleyebiliyordunuz.

Tekmeyi attıktan sonra gerilerken, o dövüşen, cıyaklayan pisilerden birinin kuyruğuna basmış olmalıyım, çünkü yauuuuuuuuuv diye bir çığlık ortalığı inletti ve bacağımın çevresine post ve dişler ve pençeler filan yapıştığını hissettim ve küfrederek ayağımı sallayıp kediden kurtulmaya çalışırken

bir elimde gümüş minik heykeli tutuyor ve yerdeki yaşlı karının üstünden geçerek, Ludwig Van'ın o çatık kaşlı taş suratına filan ulaşmaya çalışıyordum. Sonra yine bir tabak dolusu kremalı süte basınca yine az kalsın uçuyordum, aslında bütün bu olanlar çok komikti, yani Mütevazı Anlatıcınız'ın değil de başka bir lavuğun başına gelseydi. Sonra yerdeki moruk karı, bütün o dövüşen, uluyan kedilerin arasından elini uzatıp ayağımı kavradı, hâlâ bana "Aaaaah," diye bağırıyordu ve zaten dengemi biraz yitirdiğimden bu sefer saçılan sütlerin ve tırmalayan kedilerin arasına düştüm ve yaşlı sazan, suratımı zumzuklamaya başladı, ikimiz de yerdeydik, karı bağırıyordu, "Dövün şunu, dayak atın, tırnaklarını sökün şu zehirli küçük böceğin," diye, sadece kedilerine hitap ediyordu ve sonra sanki yaşlı moruk pilicin sözünü dinlercesine iki tane kedi üstüme atlayıp manyak gibi tırmalamaya başladılar. İşte o zaman ben de cidden manyaklaştım kardeşlerim ve onlara vurdum, ama bu moruk karı "Pisiciklerime dokunma iğrenç yaratık," diyerek suratımı tırmaladı filan. O zaman "Seni pis moruk," diye cıyaklayıp o küçük minik gümüş filan heykeli yukarı savurarak, kadının kafasına güzel, hoş bir darbe indirdim ve işte o zaman cidden dehşet ve tatlı bir şekilde çenesini kapadı.

Şimdi, yerdeki bütün o miyavlayan tekirlerle sarmanların arasından kalkarken uzaktan şu bildiğimiz polis otosu sirenlerini duyunca kedilerin sahibesi moruk sazanın, demin sandığım gibi kedileriyle değil de aynasızlarla konuştuğunu, eski zilini çalıp da yardım istediğimde hemen kıllanmış olduğunu anında çakozladım. Aynasızların arabasının korkunç sesini duyunca ön kapıya koştum ve bütün o zincirleri ve sürgüleri ve diğer koruyucu şeyleri filan açmam epey uzun sürdü. Kapıyı açınca karşımda bizim Dim duruyordu, sözde kankalarımın tabanları yağladıklarını göz ucuyla dikizleyecek vaktim oldu. "Kaç," diye cıyakladım Dim'e. "Aynasızlar geliyor." Dim "Sen kal da onları karşıla huh

huh huh," dedi ve sonra zincirini çıkarmış olduğunu dikizledim ve sonra kaldırdı ve yılan gibi tıslayıp gözkapaklarıma hafifçe ve artistçe vurdu, ki gözlerimi son anda kapadım. Sonra bu uluyan büyük bir acıyla uluyarak etrafı dikizlemeye çalışırken, Dim dedi ki: "Yaptığın şeyi yapmandan hoşlanmadım eski kankam. Bana öyle saldırman doğru değildi kardeş." Sonra cidden büyük, topak topak çizmelerinin koşarak uzaklaştığını duyabildim, huh huh huh diyerek karanlığa karıştı ve bundan sadece yedi saniye kadar sonra aynasızların kamyonetinin, cavlağı çeken manyak bir hayvan gibi, pis gürültülü ve alçalıp yükselen bir siren ulumasıyla park ettiğini işittim. Ben de uluyordum ve el yordamıyla dolanırken kafamı koridor duvarına çarptım, gözlerim sımsıkı kapalıydı ve yaşlar boşanıyordu, çok acıyordu. Yani aynasızlar geldiğinde koridorda el yordamıyla gezinmekteydim. Onları dikizleyemiyordum tabii, ama o piç kurularını duyabiliyor ve kokularını alabiliyordum ve kısa süre sonra o piç kurularına dokunabilmeye de başladım, hoyratça kolumu büküp beni dışarı çıkarırlarken. Ayrıca aynasızlardan birinin, demin içinden çıktığım o tekirli ve sarmanlı odadan "Ağır bir darbe almış ama nefes alıyor," dediğini işittim ve bu arada miyavlamalar hiç kesilmiyordu.

Arabaya çok hoyratça ve çabucak, tartaklanarak sokulurken başka bir aynasızın "Bu gerçekten büyük bir zevk," dediğini duydum. "Küçük Alex elimize düştü." Cıyakladım:

"Kör oldum, Tanrı belanızı versin!"

Bir ses "Ağzını bozma," diyerek güldü filan ve sonra biri, ağzımın ortasına yüzüklü elinin tersiyle vurdu. Dedim ki:

"Tanrı sizi gebertsin, adi şerefsiz piç kuruları sizi. Diğerleri nerede? O namussuz hain kankalarım nerede? Kahrolası adi arkadaşlarımdan biri gözlerime zincirle vurdu. Kaçmadan yakalayın onları. Hep onların fikriydi kardeşlerim. Beni yapmaya zorladılar. Ben masumum Tanrı'nın cezaları." Artık hepsi, duyarsızlığın dalağını filan yarmış bir halde bana

katıla katıla gülmekteydiler ve beni otonun arka tarafına sokarken tartaklamışlardı, ama bu sözde kankalarımdan bahsetmeyi sürdürdüm ve sonra işe yaramayacağını çakozladım, çünkü artık çoktan New York Dükü'nün kuytusuna geri dönüp o leş kokulu moruk karıların direnmeyen boğazlarından aşağı viskiler ve biralar ve duble skoçlar boşaltıyor olmalıydılar ve karılar da "Sağ olun gençler. Tanrı sizi korusun çocuklar. Hep yanımızdaydınız gençler. Gözümüzün önünden ayrılmadınız hiç," diyorlardı herhalde.

Bu arada siren öttüre öttüre karakola gidiyorduk, iki aynasızın arasına sıkışmıştım ve bu gülen kabadayılar, arada sırada üstümde hafif hafif zumzuk çalışıyorlardı. Sonra gözlerimi biraz açabildiğimi fark ettim ve gözyaşlarımın arasından bakınca bir çeşit buğulu şehrin geçip gittiğini, sanki bütün ışıkların birbirine karıştığını filan dikizledim. Acıyan gözlerimle şimdi arkada benimle oturan iki gülen aynasızı ve ince boyunlu sürücüyü ve yanındaki dobişko boyunlu hıyarı görebiliyordum, bu herif benimle taşak geçiyor, "Eee Alex, hepimiz birlikte güzel bir akşam geçirmeyi umuyoruz, değil mi evlat?" diyordu.

"Adımı nereden biliyorsun şerefsiz kabadayı? Umarım cehennemde yanarsın seni adi piç kurusu, bokubok." Buna hepsi güldüler ve şu arkada benimle oturan adi aynasızlardan biri, kulağımı filan büktü. Sürücü olmayan dobişko boyunlu dedi ki:

"Alex'le kankalarını bilmeyen yok ki. Alex'imiz çok meşhur bir genç oldu."

"Diğerleri yaptı," diye cırladım. "Georgie ve Dim ve Pete. Kankam değil onlar."

"Eh," dedi dobişko boyunlu, "o genç beyefendilerin cesurca girişimlerini ve zavallı, minik, masum Alex'i nasıl yoldan çıkardıklarını uzun uzun anlatmak için önünde koca bir akşam var." Sonra bu otonun yanından geçen, ama ters tarafa giden bir başka polis sireni filan duyuldu.

"O piçleri almaya mı gidiyorlar?" dedim. "Onları tutuklayacak mısınız piçler?"

"O," dedi dobişko boyunlu, "bir ambulans. Yaşlı bayan kurbanın için gönderilmiştir herhalde, seni iğrenç aşağılık serseri."

"Bütün suç onlarda," diye cıyakladım, acıyan gözlerimi kırpıştırarak. "O piçler, New York Dükü'nde kafayı çekiyorlardır. Onları tutuklasanıza adiler!" Sonra yine gülüşmeler oldu ve zavallı, acıyan ağzıma hafif bir zumzuk daha yedim, ey kardeşlerim. Sonra o leş kokulu karakola geldik ve otodan inmeme tekmelerle ve çekiştirerek yardım ettiler ve beni döve döve merdivenden çıkardılar ve bu namussuz, adi piç kurularının bana insaflı davranmayacaklarını anladım, Tanrı cezalarını versin.

7

Beni çok aydınlık beyaz bir ofise sürüklediler ve içeride kusmuk ve kenef ve bozulmuş bira ve dezenfektan karışımı ağır bir koku vardı, etraftaki parmaklıklı yerlerden geliyordu. Hücrelerdeki bazı mahkûmların küfrettiğini ve şarkı söylediğini duyabiliyordunuz ve sanki bir tanesinin şöyle dediğini işittim:

Ve sevgilime döneceğim, sevgilime,
Sen, sevgilim, gittiğinde.

Ama aynasızlar onlara çenelerini kapamalarını söylediler ve birinin cidden dehşet marizlendiğini ve ahhhhhhhhhh, dediğini filan bile duyabiliyordunuz ve sanki erkek değil de sarhoş bir moruk karının sesiydi. Bu ofiste benimle birlikte dört aynasız vardı, hepsi de güzel güzel çay içiyorlardı, masada koca bir demlik dolusu çay duruyordu ve kirli büyük fincanlarıyla çay emip geğirmekteydiler. Bana ikram etmediler. Bana yalnızca kendime bakayım diye boktan, eski bir ayna verdiler kardeşlerim ve gerçekten artık yakışıklı, genç Anlatıcınız olmadan çıkmıştım, tipim kaymıştı, ağzım şişmişti ve gözlerim kan çanağıydı ve burnum da biraz şişmişti. Canımın sıkıldığını filan dikizleyince cidden kahkahadan kırıldılar ve bir tanesi "Çocuğun suratı kâbus gibi olmuş," dedi.

Sonra omuzlarında, çok çok çok yüksek rütbeli olduğunu gösteren yıldızlar filan bulunan bir komiser geldi ve beni dikizledi ve "Hım," dedi. Bunun üzerine başladılar. Dedim ki:

"Avukatım buraya gelmeden tek kelime etmem. Kanunları bilirim piçler." Bunu duyunca kahkahadan kırıldılar tabii ve yıldızlı komiser dedi ki:

"Tamam öyleyse çocuklar, şuna kanunları bizim de bildiğimizi, ama kanunları bilmenin her zaman yetmediğini göstermekle işe başlayalım." Beyefendi filan gibi ve çok bezgince konuşuyordu ve dobişko, ızbandut gibi bir pisliğe salakça filan gülümsedi. Bu dobişko, ceketini çıkardı ve göbeğinin çok büyük olduğunu dikizleyebiliyordunuz, sonra yavaşça yanıma geldi ve bana çok bezgince pis pis sırıtırken filan demin içtiği çayın kokusunu aldım. Bir aynasız olarak iyi tıraş olmamıştı ve gömleğinin koltuk altlarında kurumuş ter lekeleri dikizleyebiliyordunuz ve yaklaştıkça, kulak kiri kokusu alıyordunuz. Sonra, leş kokulu kırmızı zumzuğunu karnıma geçiriverdi, ki bu haksızlıktı ve diğer bütün aynasızlar kahkahayı bastılar, sadece komiser bezgin, sıkılmış filan bir şekilde sırıtmayı sürdürdü. Beyaza boyanmış duvara yaslanmak zorunda kalınca bütün giysilerime boya bulaştı, acıyla kıvranarak nefes almaya çalıştım ve sonra akşamın başlangıcından önce yediğim zamk gibi turtayı kusmak istedim. Ama yerde kusmuk görmek istemediğimden kendimi tuttum. Sonra bu dobişko kabadayının, aynasız kankalarına dönüp de yaptığı şeye katıla katıla güldüğünü görünce sağ zumzuğumu kaldırdım ve diğerlerinin cıyaklayıp onu uyandırmalarına fırsat vermeden inciğine sıkı ve şahane bir tekme attım. Bunun üzerine, etrafta zıplayarak avaz avaz cıyakladı.

Ama sonra hepsi üstüme çullandılar, beni sanki çok bezgin kanlı bir topmuşum gibi birbirlerine attılar ey kardeşlerim ve taşaklarımı ve ağzımı ve karnımı zumzuklayıp tekmelediler ve sonunda cidden manyak gibi kustum, hatta "Özür

dilerim kardeşlerim, yaptığım hiç doğru değildi. Özür dilerim özür dilerim özür dilerim," bile dedim. Ama bana eski gazete parçaları verip yeri sildirdiler, sonra da talaş tozu serptirdiler. Sonra oturup hep birlikte sakin sakin sohbet edeceğimizi söylediler, sanki eski kankalarımmış gibi. Sonra ofisi aynı binada olan P.R. Deltoid olanları dikizlemeye geldi, çok yorgun ve pis görünüyordu, "Sonunda oldu demek ha Alex, evladım, evet? Tam tahmin ettiğim gibi. Tanrım Tanrım Tanrım, evet." Sonra aynasızlara dönüp dedi ki: "İyi akşamlar komiser bey. İyi akşamlar muavin bey. İyi akşamlar, hepinize iyi akşamlar. Şey, benim işim buraya kadarmış. Tanrım Tanrım, bu çocuk berbat görünüyor, değil mi? Şu haline bakın."

"Şiddet şiddeti doğurur," dedi komiser çok ilahi bir sesle. "Tutuklanırken polise direndi."

"Benim işim buraya kadarmış, evet," dedi P.R. Deltoid yeniden. Bana sanki, artık kanayan, çok yorgun, perişan bir herif değilmişim de cansız bir nesneye dönüşmüşüm gibi çok soğuk gözlerle baktı. "Yarın duruşmaya gitmem gerekecek herhalde."

"Ben yapmadım kardeşim, efendim," dedim biraz ağlamaklı bir halde. "Beni savunun efendim, çünkü o kadar kötü bir insan değilim. Başkalarının ihaneti yüzünden bu hale düştüm, efendim."

"Ketenkuşu gibi ötüyor," dedi komiser alayla. "Cik cik ötüp duruyor."

"Merak etme," dedi P.R. Deltoid soğuk bir edayla. "Yarın mahkemede konuşurum."

"Çenesini yumruklamak isterseniz efendim," dedi komiser, "buyrun. Onu kollarından tutarız. O da sizin için büyük bir hayal kırıklığı olmuştur herhalde."

P.R. Deltoid o zaman, güya biz serserileri cidden dehşet çocuklara dönüştürmesi gereken birinden, hele etrafta onca aynasız varken hiç beklemediğim bir şeyi yaptı. Biraz yaklaşıp tükürdü. Tükürdü. Suratımın ortasına tükürdü ve sonra

ıslak tükürüklü ağzını elinin tersiyle sildi. Ben de tükürük içinde kalmış suratımı kanlı mendilimle silip silip silip durarak dedim ki: "Sağ olun efendim, çok sağ olun efendim, çok iyisiniz efendim, sağ olun." Sonra P.R. Deltoid, tek kelime daha etmeden basıp gitti.

Aynasızlar bu sefer uzun uzun ifademi alıp imzalatmak isteyince, hepinizin canı cehenneme, siz iyiden yanaysanız ben iyi ki diğer tarafa aidim pislikler, diye düşündüm. "Tamam," dedim onlara, "Sorun, ne isterseniz sorun. Artık karnımın üstünde sürünmeyeceğim pis herifler. Nereden başlayayım bokuboklar, pis hayvanlar? Son gittiğim ıslahevinden mi? Dehşet, dehşet, tamam öyleyse." Böylece onlara anlattım ve çok sessiz sakin ve ürkek görünen, kesinlikle aynasız olmayan lavuğun teki söylediklerimi sayfalarca yazdı. Onlara ölçüsüz şiddet olaylarını, soygunları, kavgaları, tecavüzleri, hepsini anlattım, ta bu geceki moruğa, miyavlayan tekirlerle sarmanların sahibi karıya kadar. Ayrıca sözde kankalarımı ispiyonlamayı hiç ihmal etmedim. Sözümü bitirdiğimde yazman aynasız artık bayılacak gibiydi biraz, zavallı herif. Sonra komiser ona şefkatle dedi ki:

"Tamam evladım, haydi sen git de güzelce çayını iç, sonra da burnunu tıkayıp bütün bu pislikleri ve iğrençlikleri daktiloya çek, üç nüsha hazırla. Sonra da şu yakışıklı genç dostumuza getirin, imzalasın. Sana gelince," dedi bana, "artık gerdek süitine gidebilirsin, suyu akar, her türlü konfora sahiptir. Pekâlâ," dedi cidden sert aynasızlardan ikisine bezgin sesiyle, "götürün şunu."

Böylece tekmelenerek ve zumzuklanarak ve küfredilerek hücrelere götürüldüm ve çoğu sarhoş olan on, on iki kadar tutuklunun yanına atıldım. Aralarında cidden korkunç, hayvan gibi herifler vardı, bir tanesinin burnu yoktu ve ağzı, kocaman kara bir delik gibi açık duruyordu, biri de yerde horul horul yatıyordu ve salyası filan akıyordu durmadan, bir tanesi de altına filan sıçmıştı. Sonra ibneye benzeyen iki tane-

si benden hoşlandılar ve bir tanesi sırtıma atladı ve onunla cidden pis bir kavgaya tutuştum ve üstünden gelen metamfetamin ve ucuz parfüm kokusu, yine kusmak istememe yol açtı, ama midem artık bomboştu, ey kardeşlerim. Sonra diğer ibne, ellerini üstümde gezdirmeye başladı ve sonra bu ikisi birbirleriyle hırlaşıp dövüşmeye başladılar, ikisi de vücudumu istiyordu. Epey gürültü çıkınca iki aynasız gelip bu ikisini copladılar filan, böylece ibneler sessizce ve donuk gözlerle oturdular ve birinin suratından şıp şıp şıp kan damlıyordu. Bu hücrede ranzalar vardı, ama hepsi doluydu. Bir tanesinin en üstüne tırmandım, dört yataklıydı, en tepede moruk sarhoş lavuğun teki horul horul uyuyordu, herhalde aynasızlar oraya çıkarıp bırakmışlardı. Her neyse, onu aşağı attım çünkü ağır değildi ve yerdeki dobişko sarhoş bir herifin üstüne düştü ve ikisi de uyanıp cıyaklamaya ve birbirlerini zavallıca zumzuklamaya başladılar. Ben de yatağa uzandım kardeşlerim ve çok yorgun ve bitkin ve acılar içinde olduğumdan hemen uyudum. Ama aslında uyku değil de daha güzel bir dünyaya geçiş gibiydi. Bu daha güzel dünyada, çiçeklerle ve ağaçlarla kaplı geniş bir arazideydim ve insan suratlı filan bir keçi flüt filan çalıyordu, ey kardeşlerim. Sonra Ludwig Van'ın çatık kaşlı suratı ve kravatı ve rüzgârda dalgalanan dağınık saçları güneş gibi yükseldi ve *Dokuzuncu*'nun son bölümünü duydum, sözleri biraz değişikti, sanki bu bir rüya olduğundan değişik olmaları gerektiğini biliyorlardı:

Çocuk, cennettin şamatacı köpekbalığı,
Elysium'un katili,
Yürekler yanıyor, canlanmış, kendinden gezmiş,
Ağzına zumzuğu vuracağız ve pis
Kokulu kıçını tekmeleyeceğiz.

Ama iki ya da on dakika ya da yirmi saat ya da gün ya da yıl sonra, kol saatime el konduğundan bilemiyordum, uyandığımda ezgisinin aynı olduğunu biliyordum. Kilomet-

relerce filan aşağıda bir aynasız vardı ve beni upuzun, sivri uçlu bir sopayla dürterek diyordu ki:

"Uyan çocuğum. Uyansana güzelim. Gerçek belaya uyan." Dedim ki:

"Neden? Kim? Nerede? Ne oldu?" *Dokuzuncu*'nun "Neşeye Övgü"sünün ezgisi, içimde cidden hoş ve dehşet bir şekilde devam ediyordu. Aynasız dedi ki:

"Aşağı gel öğrenirsin. Senin için haberler cidden çok iyi evladım." Bunun üzerine apar topar indim, her tarafım kaskatıydı ve sızlıyordu ve uyku sersemiydim ve kesif bir peynir ve soğan kokusu yayan bu aynasız, beni, o horultulardan yıkılan pis hücreden ite kaka çıkarıp koridorlardan geçirdi ve bu arada, Neşelen Seni Muhteşem Cennet Parıltısı'nın müziği içimde parıldayıp duruyordu. Sonra çok şık bir ofise filan geldik, masalarda daktilolarla çiçekler vardı ve komiser masasında filan oturuyordu, çok ciddi görünüyordu ve buz gibi gözlerini uykulu suratıma filan dikti. Dedim ki:

"Vay vay vay. N'oldu ahbap. Gecenin bu vakti ne iş?" Dedi ki:

"Sana aptal aptal sırıtmayı kesmen için on saniye veriyorum. Sonra beni dinlemeni istiyorum."

"Eee, ne ayaksın?" dedim gülerek. "Öldüresiye dövmen ve suratıma tükürttürmen ve saatlerce suç itiraf ettirmen ve sonra beni o pis hücreye, manyaklarla sapıkların arasına attırman yetmedi mi? İşkencelerin bitmedi mi piç?"

"Bu seferki senin için hususi bir işkence olacak," dedi ciddiyetle. "Umarım acı çeke çeke delirirsin."

O zaman, daha söylemeden meseleyi çakozladım. Tekirli ve sarmanlı o moruk karı, şehirdeki hastanelerden birinde cavlağı çekip daha güzel bir dünyaya gitmişti. Biraz fazla sert filan vurmuştum. Eh, bundan ötesi yoktu. Bütün o tekirlerle sarmanların miyavlayıp süt istediklerini ve alamadıklarını düşündüm, artık o moruk sazan sahipleri süt veremeyecekti. Bundan ötesi yoktu. Artık her şeyi yapmıştım. Hem de daha on beş yaşındaydım.

İkinci Bölüm

1

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

İşte şimdi öykünün cidden acıklı ve trajik filan kısmı, kardeşlerim ve biricik kankalarım, Staja'da (yani Eyalet Hapishanesi'nde) 84F numarada başlıyor. Pederin şoka girip de yara bere içindeki kanlı ellerini cennetindeki adaletsiz Tanrı'sına filan kaldırdığını ve anamın tek çocuğunun ve biricik evladının herkesi acayip hayal kırıklığına filan uğratmasından duyduğu üzüntüyü, bütün o boktan ve korkunç şamatayı anlatmamı pek istemezsiniz. P.R. Deltoid'le aynasızların hakkımda bir sürü boktan ve pis laflar etmelerinden sonra, Tanrı cezalarını versin, alt mahkemedeki moruk sulh hâkimi suratını acayip asarak, Dostunuz ve Mütevazı Anlatıcınız'a çok ağır laflar etti. Sonra, yüksek mahkemede yapılan yargıçlı ve jürili duruşmada çok çok ağır laflar, büyük bir ciddiyetle söylendi ve sonra suçlu bulundum ve On Dört Sene denince, anam ühü ühü ühü oldu, ey kardeşlerim. İşte şimdi buradaydım, Staja 84F'ye sille tokat tıkılmamdan beri tam iki sene geçmişti, son kodes modasına göre giyinmiştim, yani bok rengi, tek parça bir takım elbise giymiştim ve göğsümde, kalbimin hemen üstünde ve bir de sırtımda numara vardı, bu yüzden, gidip gelirken artık küçük kankanız Alex değil de 6655321'dim.

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Hayvanat bahçesine benzeyen bu pis cehennem çukurunda iki sene geçirmek, zalim kabadayı gardiyanlar tarafından tekmelenip marizlenmek ve pis pis sırıtan adi suçlularla tanışmak, ki bazıları cidden sapıktı ve anlatıcınız gibi parlak çocuklara sulanmaya hazırdılar, kesinlikle eğitici olmamıştı. Ayrıca atölyede çalışıp kibrit yapmam ve bahçede egzersiz niyetine dolanıp durmam gerekiyordu ve bazı akşamlar, prof tipli moruk bir herif gelip kınkanatlılardan ve Samanyolu'ndan ve Kar Tanesi'nin Muhteşem Mucizeleri'nden bahsediyordu. Bu sonuncusuna epey güldüm, çünkü kankalarımın henüz ihanet etmedikleri ve mutlu ve özgür filan olduğum bir kış gecesi halk kütüphanesinden çıkan o yaşlı adamı vandalca tartaklayışımızı aklıma getirdi. Kankalarım hakkında tek bir şey duydum, bir gün pederle anam ziyarete geldiklerinde Georgie'nin öldüğünü söylediler. Evet, ölmüştü kardeşlerim. Sokaktaki bir köpek boku kadar ölüydü. Georgie, diğer ikisini çok zengin filan bir lavuğun evine götürmüş ve ev sahibini tekmeleyip ve marizleyip yere sermişler ve sonra Georgie minderlerle perdeleri parçalamaya başlamış ve sonra bizim Dim çok değerli bazı süs eşyalarını, heykelleri filan kırınca bu marizlenmiş zengin herif acayip kafayı yemiş ve çok kalın bir demir çubukla hepsinin üstüne saldırmış, gözü döndüğünden acayip kuvvetlenmiş ve Dim'le Pete pencereden kaçmışlar, ama Georgie halıya takılıp yere düşmüş ve sonra kafasına bu demir çubuğu küt diye yiyince hain Georgie oracıkta cavlağı çekmiş. Moruk katil nefsi müdafaa savunmasıyla kurtulmuş, cidden adil ve uygun bir şekilde. Georgie'nin öldürülmesi, enselenişimden bir yıl sonra gerçekleşse de, aynasızlara adil ve uygun ve kader filan gibi göründü.

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Pazar sabahı olduğundan Kanat Şapeli'ndeydim ve kodes papazı Tanrı'nın Sözlerini söylüyordu. Eski pikabımı çalıştır-

mak, öncesinde ve sonrasında ve ortada ilahiler söylenirken de kasvetli şarkılar koymak benim işimdi. Kanat Şapeli'nin arka kısmındaydım (burada Staja 84F'den dört kişiydik), pis, kocaman, mavi, zalim gerdanlı gardiyanlar biraz ileride tüfekleriyle ayakta duruyorlardı ve bütün mahkûmların, üzerlerinde o korkunç bok rengi kodes kıyafetleriyle oturmuş Tanrı'nın Sözlerini söylediklerini dikizleyebiliyordum ve pis kokuyorlardı, yıkanmamış gibi filan değil, kirlenmiş gibi değil de sanki sadece suçlulara özgü, tozlu, yağlı bir acizlik kokusu yayıyorlardı kardeşlerim. Belki benim de öyle koktuğumu düşünüyordum, ne de olsa artık gerçek bir mahkûma dönüşüyordum, hâlâ çok genç olsam da. Yani bu pis kokulu iğrenç hayvanat bahçesinden bir an önce kurtulmak benim için çok önemliydi, ey kardeşlerim. Okumaya devam ederseniz dikizleyeceğiniz gibi kısa süre sonra kurtuldum.

"Eee, ne olacak şimdi ha?" dedi kodes papazı üçüncü kez. "Böyle kurumlara durmadan girip çıkacak mısınız, çoğunuz çıktığınızdan çok kez girecek misiniz, yoksa İlahi Dünya'ya gidip de tövbe etmeyen günahkârları sadece bu dünyada değil öbür dünyada da bekleyen cezaların farkına varacak mısınız? Çoğunuz sersem heriflersiniz, doğuştan hakkınız olan şeyleri bir tabak soğuk lapaya satarsınız. Hırsızlığın, şiddetin heyecanı, rahat yaşama dürtüsü... elimizde cehennemin varlığına dair kesin, evet, evet, çürütülmez kanıt varken bunlar değerli midir gerçekten? Ben biliyorum dostlar, biliyorum, gördüğüm vizyonlarda bana bütün hapishanelerden daha karanlık, insanoğlunun yakabildiği bütün ateşlerden daha sıcak bir yer gösterildi, orada sizin gibi –bana öyle sırıtmayın kahrolasıcalar, gülmeyin–, evet sizin gibi tövbe etmeyen suçlu günahkârların ruhları, sonsuz ve dayanılmaz acılar çekerek haykırıyor, burunlarına pislik kokusu doluyor, ağızlarına yanan gübreler tıkılıyor, derileri dökülüyor ve çürüyor, çığlık atan bağırsaklarında bir ateş topu dönüyor. Evet, evet, evet, biliyorum."

Bu noktada kardeşlerim, arka sırada veya oraya yakın bir yerlerden bir mahkûm dudak müziği yapınca –"Pırrrrrp"– zalim gardiyanlar hemen işe koyuldular, sesin geldiğini düşündükleri yere çabucak koşup sağa sola pis ve şiddetli darbeler indirdiler. Sonra zangır zangır titreyen, çöp gibi ve ufak tefek ve üstelik moruk, zavallı bir mahkûmu seçip sürükleyerek götürdüler, ama herif durmadan cıyaklıyordu, "Ben yapmadım, o yaptı, bakın," diye, ama bunun hiçbir faydası yoktu. Cidden çok pis marizlediler ve sonra Kanat Şapeli'nden sürükleyerek çıkarırlarken cıyak cıyak bağırıyordu.

"Şimdi," dedi kodes papazı, "Tanrı'nın Sözü'nü dinleyin." Sonra büyük kitabı alıp sayfalarını çevirdi, bunu yaparken parmaklarını şapır şupur yaladı. Kıpkırmızı suratlı ve cidden ızbandut gibi bir piç kurusuydu, ama beni çok severdi, genç olduğum ve büyük kitabı çok sevdiğim için. Eğitimimin parçası olarak kitabı filan okumam ve hatta okurken şapeldeki pikabımdan şarkılar dinlemem ayarlanmıştı, ey kardeşlerim. Bu cidden dehşetti. Beni içeri filan kilitliyorlardı ve J.S. Bach'la G.F. Handel'in ilahi müziklerini dinlememe izin veriyorlardı ve birbirlerini marizleyip sonra da İbrani şarabı içen ve karılarının hizmetçileriyle filan yatan eski Yahudilerle ilgili öyküler okuyordum, cidden dehşetti. Bu, beni ayakta tutuyordu kardeşlerim. Kitabın son kısmından pek hoşlanmadım kardeşlerim, bir sürü vaaz filan vardı. Ama bir gün papaz, iri etli eliyle beni sımsıkı filan tutup dedi ki: "Ah 6655321, ilahi acıları düşün. Bu konuda meditasyon yap evladım." Bu arada, yoğun bir skoç kokusu yayıyordu sürekli ve sonra biraz daha içmek için küçük ofisine gitti. Ben de kırbaçlanmaları ve dikenli taç giydirmeyi ve sonra çarmıha germeyi filan, bütün o bok püsürü okudum ve aslında çok da fena olmadığını dikizledim. Pikapta muhteşem Bach çalarken gözlerimi kapadım ve marizleme ve

çivileme işine yardım ettiğimi, hatta yönettiğimi, Roma'da son moda olan togalardan filan giydiğimi dikizledim. Yani Staja 84F'de zamanımı tamamen boşa geçirmiyordum ve Müdür, dine filan merak saldığımı duyunca çok sevindi, umudumu buna bağlamıştım.

Bu pazar sabahı papazın kitaptan okuduğu kısımdaki herifler, söz dinlemeyip kumların üstüne ev kuruyorlardı ve sonra yağmur yağıp gök gürlüyor ve ev yıkılıyordu. Ama bence insanın kumların üstüne ev kurmak için çok salak olması gerekirdi, ayrıca kankalarıyla komşuları onu uyarıp da salaklık ettiğini söylemiyorlarsa çok fesat ve pis herifler olmalıydılar. Sonra papaz cıyakladı: "Evet arkadaşlar. Hapishanenin İlahiler Kitabı'ndaki 435 Numaralı İlahi'yle bitireceğiz." Sonra mahkûmlar lekeli, küçük din kitaplarını alarak ve düşürerek ve parmaklarını ıslatıp sayfalarını çevirerek takır tukur ve hışır hışır sesler çıkardılar ve kabadayı azgın gardiyanlar cıyakladılar: "Konuşmayı kesin piçler. Gözüm üstünde 920537." Ben pikapta plağı hazırlamıştım tabii ve sonra grovvvvovvvvovvv diye başlayan basit bir org müziği çaldım. Sonra mahkûmlar, cidden korkunç bir şekilde şarkı söylemeye başladılar:

Zayıf çayız bizler, yeni demlendik,
Ama karıştırınca güçleniriz.
Melek yemeği yemeyiz,
Uzundur sınanma süremiz.

Bu salak sözleri uluyarak ve ağlayarak söylüyorlardı, papaz "Daha yüksek, sesiniz çıksın be," diyordu ve gardiyanlar "Sen birazdan görürsün 7749222," ve "Dayak yemene az kaldı pislik," diye cıyaklıyorlardı. Sonra bitti ve papaz "Kutsal Üçlü sizi hep korusun ve iyi insanlar yapsın, âmin," dedi ve Mütevazı Anlatıcınız'ın seçtiği, Adrian Schweigselber'in güzelim *İkinci Senfoni*'si çalmaya başla-

dı, ey kardeşlerim. Şunların haline bak, diye düşündüm, eski şapel pikabın yanında durup da hayvan gibi meeeee ve baaaaa diyerek ve kayrılıyor filan gibi durduğum için bana pis orta parmaklarını göstererek, ayaklarını sürüye sürüye gitmelerini dikizlerken. Sonuncusu, kollarını maymun gibi sallandırarak çıkarken gardiyanlardan biri kafasının arkasına çat diye vurdu ve ben pikabı kapayınca papaz bir kanser tüttürerek yanıma geldi, üstünde hâlâ eski Tanrı adamı kıyafeti vardı, cıvırlar gibi dantelli beyaz giyinmişti. Dedi ki:

"Her zamanki gibi teşekkürler küçük 6655321. Bugün bana ne haberlerin var?" Bu papazın, Hapishane Dini dünyasında çok büyük bir kutsal herif filan olmak istediğini biliyordum ve Müdür'den cidden dehşet bir takdirname alma peşindeydi, bu yüzden arada sırada Müdür'e gidip mahkûmların kurduğu karanlık planları ispiyonluyordu ve bunların çoğunu benden öğreniyordu. Aslında çoğu maval filandı, ama bir kısmı gerçekti, örneğin koca Harriman'ın kaçacağını, hücremizdeki su borularından gelen tak tak takitakitak takitak seslerinden öğrenmiştik. Yemek vakti, gardiyanı marizleyip giysilerini giyerek dışarı çıkacaktı. Sonra yemekhanedeki korkunç yemekler yüzünden büyük bir eylem yapılacağını da öğrenip söylemiştim. Papaz da bunu Müdür'e söyleyince, kulağını dört açan bir vatansever olduğu övgüsünü almıştı. Bu sefer de şöyle dedim ve doğru değildi:

"Bakın efendim, borulardan öğrendiğime göre içeri yasadışı yollarla kokain sokuldu ve 5. Sıra'daki bir hücreden dağıtımı yapılacak." Bunu oracıkta uyduruyordum, tıpkı bu öykülerin çoğunu uydurduğum gibi, ama kodes papazı çok minnettar kaldı, "Güzel, güzel, güzel. Bunu Kendisine ileteceğim," dedi, Müdür'ü kastederek. Sonra dedim ki:

"Efendim, ben elimden geleni yaptım, değil mi?" Yüksek mevkilerdekilerle hep çok kibar bir beyefendi gibi konuşuyordum. "Denedim, değil mi efendim?"

"Sanırım," dedi papaz, "genelde elinden geleni yaptın 6655321. Epey yardımın dokundu ve bence gerçekten düzelmeye çabaladın. Böyle devam edersen affedilmeyi kolayca hak edersin."

"Ama efendim," dedim, "şu bahsettikleri yeni şey nedir? Hani şu insanı hemen hapishaneden çıkartan ve bir daha asla geri dönmemesini sağlayan yeni bir tedavi filan varmış?"

"Ha," dedi çok ihtiyatla filan. "Bunu nereden duydun? Sana böyle şeyleri kim anlatıyor?"

"Böyle haberler bir şekilde yayılır, efendim," dedim. "İki gardiyan konuşurken, birileri istemeden kulak misafiri olur. Sonra birisi atölyelerde yerden bir parça gazete kâğıdı alır ve bu haberi okur. Cüretkârlığımı bağışlarsanız eğer, benim bu tedaviyi görmemi sağlayabilir misiniz, efendim?"

Kanserini tüttürürken, bu konuda düşündüğünü dikizleyebiliyordunuz, bahsettiğim mesele hakkında bana ne kadar şey anlatacağına karar vermeye çalışıyordu. Sonra dedi ki: "Anladığım kadarıyla Ludovico'nun Tekniği'nden bahsediyorsun." Hâlâ çok ihtiyatlıydı.

"İsmini bilmiyorum, efendim," dedim. "Tek bildiğim, hemen çıkmanızı ve bir daha asla geri dönmemenizi sağlıyormuş."

"Doğru," dedi, tepeden bana bakarken kaşlarını filan çatarak. "Bu çok doğru 6655321. Gerçi şimdilik sadece deney safhasında. Çok basit, ama etkili."

"Ama burada kullanılıyor, değil mi efendim?" dedim. "Şu güney duvarının yanındaki beyaz binalarda filan, efendim. Egzersiz yaparken o binaların inşa edilmelerini seyrettiydik, efendim."

"Bu hapishanede," dedi, "henüz kullanılmıyor 6655321. Müdür Bey'in bu konuda ciddi şüpheleri var. İtiraf etmeliyim ki bu şüpheleri paylaşıyorum. Mesele, böyle bir tekniğin bir insanı gerçekten iyi bir insana dönüştürüp dönüştüremeyeceği. İyilik içten gelir 6655321. İyilik seçilen bir şeydir. İn-

san seçemediğinde insanlıktan çıkar." Bu bok püsürü epey uzatacaktı, ama bir sonraki mahkûm grubunun vaaz dinlemek için demir merdivenden tangır tungur indiklerini duyabiliyorduk. Dedi ki: "Bu konuyu başka zaman konuşuruz. Şimdi işbaşına haydi." Bu yüzden, eski pikaba gidip J.S. Bach'ın *Wachet Auf* Choral Prelüdü'nü koydum ve o adi leş kokulu suçlularla sapıklar, keyifsiz maymunlar gibi ayaklarını sürüyerek içeri girdiler, gardiyanlar onlara bağırıp, copla vurdular. Kısa süre sonra, kodes papazı onlara "Eee, ne olacak şimdi ha?" diye soruyordu. O zaman devreye girdim.

O sabah şapelde böyle dört seans filan yaptık, ama papaz bana bu Ludovico'nun Tekniği denen şeyden, her ne ise, bir daha bahsetmedi, ey kardeşlerim. Pikapla işim bitince birkaç kelimeyle teşekkür etti o kadar ve sonra 6. Sıra'daki hücreme, çok pis kokan ve sıkış tıkış evime geri götürüldüm. Gardiyan çok kötü bir herif sayılmazdı ve hücrenin kapısını açınca beni marizlemek veya tekmelemek yerine "İşte geldik serseri, yalağına geri dönüyorsun," dedi. Yeni kankalarımın yanına dönmüştüm, hepsi de gayet suçluydular, ama Tanrı'ya şükür ki sapık değillerdi. Zophar, ranzasında yatıyordu, kanserli sesiyle durmadan konuşan, bu yüzden kimsenin kulak asmadığı çok zayıf ve esmer bir lavuktu. Şimdi kendi kendine konuşarak diyordu ki: "O sırada bir karagözü tutamamıştın" (bu her ne idiyse kardeşlerim), "hayatta beceremezdin, ben de ne yaptım, Hindi'ye gidip dedim ki yarın bu bebeyle uğraşmam gerekecek, anlarsın ya, peki elinden ne iş gelir?" Bütün bunları, cidden kulağı kesik bir suçlu ağzıyla söylüyordu. Ayrıca tek gözlü Duvar vardı ve pazarın şerefine tırnaklarının uçlarını koparıyordu. Bir de Koca Yahudi vardı, bu terli lavuk, ranzasında ceset gibi yatmaktaydı. Bir de Jojohn'la Doktor vardı. Jojohn çok fesattı ve kurnazdı ve sırım gibiydi ve Cinsel Taciz uzmanıydı, Doktor da frengiyi ve cüzzamı ve iltihaplı akıntıyı tedavi etme ayağına su enjekte edip iki lavuğu gebert-

mişti, aslında sözünü tutup onları dertlerinden kurtarmıştı. Cidden çok pis bir gruptular ve onlarla olmaktan hoşlanmıyordum ey kardeşlerim, tıpkı şimdi sizin de hoşlanmadığınız gibi, ama bu çok uzun sürmeyecek.

Şimdi bilmenizi istediğim şu ki, bu hücre aslında sadece üç kişilik yapılmıştı, ama içeride altı kişi sıkış tıkış ve ter içinde kalıyorduk. O günlerde bütün kodeslerdeki hücreler aynı durumdaydı kardeşlerim ve insanın doğru dürüst elini kolunu uzatacak yerinin bile olmaması cidden adice, boktan, rezil bir durumdu. Ayrıca şimdi söyleyeceğim şeye inanamayacaksınız, ama bu pazar günü içeri bir mahkûm daha tıktılar. Evet, korkunç hamur köftesini ve leş kokulu yahniyi yemiş, ranzalarımızda sessiz sedasız kanserlerimizi tüttürürken bu herif aramıza atılıverdi. Koca çeneli, moruk bir lavuktu ve daha durumu çakozlamamıza fırsat kalmadan cıyaklayarak şikâyete başladı. Parmaklıkları sarsmaya filan çalışıp "Haklarımı istiyorum yahu, burası dolu, haksızlık bu, kesinlikle haksızlık," diye cıyaklıyordu. Ama gardiyanlardan biri geri dönüp ona idare etmesi ve birinin ranzasını paylaşmasını, yoksa yerde yatmak zorunda kalacağını söyledi. "Ayrıca," dedi gardiyan, "durumun düzelmeyecek, çok daha kötüleşecek. Sizler, çok pis bir suçlular dünyası kurmaya çalışıyorsunuz."

2

Bizim Staja'dan kurtulmamın asıl başlangıcı bu yeni lavuğun getirilişi oldu, çünkü acayip tartışmacı bir mahkûm tipiydi, zihni çok pisti ve emelleri iğrençti, daha ilk günden sorun çıkarmaya başladı. Ayrıca hepimize tepeden bakarak sırıtıp çok yüksek kibirli bir sesle böbürlenip duruyordu. Koca hayvanat bahçesindeki tek cidden dehşet suçluymuş gibi davranıyordu, şunu yaptım, bunu yaptım, bir vurdum on aynasız öldü gibi bok püsür laflar ediyordu. Ama kimsenin ondan pek etkilendiği yoktu, ey kardeşlerim. Oradakilerin en genci olduğumdan benimle uğraşmaya başladı, en genç olarak yerde kendisinin değil de benim yatmam gerektiğini söylemeye çalıştı. Ama diğer herkes bana arka çıktı, "Onu rahat bırak seni adi piç kurusu," diye cıyakladılar, o zaman da kimse beni sevmiyor, diye sızlanmaya başladı. O gece uyanınca, bu korkunç mahkûmun ranzamda yanımda yattığını dikizledim, üç yataklı ranzanın en alt yatağı benimdi ve daracıktı ve bu herif açık saçık laflar filan edip pis pis konuşarak aletini sıvazlıyor sıvazlıyor sıvazlıyordu. Bu yüzden nevrim döndü ve zumzuğu çaktım, gerçi çok dehşet dikizleyemiyordum, çünkü sahanlıkta tek bir minik kırmızı ışık yanıyordu o kadar. Ama ona vurduğumu biliyordum, orospu çocuğunu pis kokusundan tanımıştım ve sonra olay büyüdü ve ışıklar açılınca zumzuğu çaktığım iğrenç ağzının kan içinde kaldığını, şıpır şıpır kan damladığını dikizledim.

Sonra hücre arkadaşlarım da uyanıp katılmaya başladılar tabii, loşlukta biraz vahşice bir kavga oldu ve gürültü, sıradaki herkesi uyandırdı sanki, bu yüzden bir sürü cıyaklama koptuğunu ve teneke bardakların duvarlara vurulduğunu duyabiliyordunuz, sanki bütün hücrelerdeki bütün mahkûmlar büyük bir kaçışın başlamak üzere olduğunu sanıyorlardı, ey kardeşlerim. Sonra ışıklar yandı ve gömlekli ve pantolonlu ve kepli gardiyanlar, iri coplarını sallayarak içeri daldılar. Birbirimizin kızarmış suratlarını ve titreyen zumzuklarını dikizleyebiliyorduk ve bir sürü cıyaklama ve küfürleşme oldu. Sonra şikâyette bulundum ve bütün gardiyanlar olayı başlatanın herhalde ben, yani Mütevazı Anlatıcınız olduğunu söylediler, çünkü üstümde çizik bile yoktu, ama o iğrenç mahkûmun ağzına vurduğum yerden kıpkırmızı kan boşanıyordu. Bunun üzerine cidden kafayı yedim. Hapishane Yetkilileri, iğrenç, leş kokulu sapık suçluların ben uyuyup da kendimi koruyamaz haldeyken üstüme saldırmalarına göz yumacaklarsa o hücrede bir gece daha yatmayacağımı söyledim. "Sabaha kadar bekle," dediler. "Ekselansları banyolu, televizyonlu hususi bir oda mı talep ediyorlar? Sabah hallederiz. Ama şimdilik kahrolası kafanı samanlı yastığına koy küçük dostum ve artık kimse sorun çıkarmasın. Tamam mı tamam mı tamam mı?" Sonra herkese sert uyarılarda bulunarak çekip gittiler, kısa süre sonra da ışıklar söndü, sonra o gece uyumayacağımı söyledim ve bu iğrenç suçluya dedim ki: "İstersen yatağımda yatabilirsin. Artık oradan hazzetmiyorum. Leş kokulu vücudunla yatarak orayı kirlettin, bok gibi bir yer haline getirdin bile." Ama sonra diğerleri müdahale ettiler. Karanlıktaki kavga yüzünden hâlâ biraz terli olan Koca Yahudi dedi ki:

"Hayır kardeş, bunu kabul etmiyoruz. Bu aşağılık herife boyun eğme." Bunun üzerine yeni gelen dedi ki:

"Kapa çeneni pis Yahudi." Ağır konuşmuştu. Bu yüzden Koca Yahudi onu marizlemeye hazırlandı. Doktor dedi ki:

"Yapmayın beyler, sorun çıksın istemiyoruz değil mi?" Tam bir beyefendi gibi konuşmuştu, ama bu yeni gelen suçlu cidden kaşınıyordu. Kendini bir halt sandığını, bir hücreyi altı kişiyle paylaşmayı ve ben yatağımı verene kadar yerde yatmak zorunda kalmayı kendine yediremediğini dikizleyebiliyordunuz. Doktor'la dalga geçmeye çalıştı:

"Ya, demek artık sorun çıksın istemiyorsunuz Dük Hazretleri?" Bunun üzerine Jojohn, sinirli ve gergin bir sesle dedi ki:

"Madem uyuyamıyoruz bari biraz ders verelim. Yeni dostumuzun bir derse ihtiyacı var." Her ne kadar uzmanlık alanı Cinsel Taciz'se de, hoş bir konuşma tarzı vardı, sessiz, sakin ve sadede gelerek filan. Bunun üzerine yeni gelen mahkûm dalga geçti:

"Hadi be oradan sen de bacaksız." İşte o zaman cidden kıyamet koptu, ama tuhaf bir şekilde sessizce oldu bu, kimse sesini fazla yükseltmedi. Yeni mahkûm başta biraz cıyakladı, ama Duvar, ağzını zumzuklarken Koca Yahudi onu parmaklıklara yapıştırdı, sahanlıktan gelen küçük, kırmızı ışıkta dikizlenebilsin diye ve yeni gelen sadece ah ah ah demeye başladı. Çok güçlü bir herif değildi, direnme çabası epey zayıftı, herhalde bunu, bağırıp çağırarak ve kendini acayip överek telafi ediyordu. Her neyse, kırmızı ışıkta kıpkırmızı kanın aktığını görünce eski neşemin yerine geldiğini hissettim ve dedim ki:

"Onu bana bırakın, haydi, bırakın şuna vurayım kardeşlerim." Bunun üzerine Koca Yahudi dedi ki:

"Evet, evet, bu senin hakkın evlat. Çak şuna Alekth." Böylece hepsi geri çekildiler ve ben loşlukta bu suçluya girişmiştim. Ayaklarımdaki bağlanmamış botlarla dans ederek her yerine vurdum, sonra da çelme takınca pat diye yere düştü. Kafasına cidden dehşet bir tekme geçirince ohhhh deyip horul horul uyumaya filan başladı ve Doktor, yerdeki baygın ve marizlenmiş lavuğu dikizleyebilmek için gözlerini iyice açarak dedi ki:

"Tamam, bu kadar ders yeter herhalde. Belki rüyasında artık daha iyi bir çocuk olmayı görür." Böylece hepimiz artık epey yorulmuş halde yataklarımıza geri döndük. Rüyamda çok büyük bir orkestradaydım ey kardeşlerim, yüzlerce yüzlerce kişi vardı ve orkestra şefi Ludwig Van'la G.F. Handel'in karışımı filan gibiydi, gayet sağır ve kör ve dünyadan bezmiş gibi görünüyordu. Nefesli çalgıların arasındaydım, ama aslında çaldığım etten yapılma ve vücudumdan, karnımın tam ortasından çıkan pembe bir fagottu ve üfleyince ha ha ha diye kahkahayı basmak zorunda kalıyordum çünkü gıdıklıyordu ve sonra Ludwig Van G.F. çok sinirlendi ve kafayı yedi. Sonra yanıma gelip kulağımın dibinde bas bas bağırdı ve sonra kan ter içinde filan uyandım. Duyduğum aslında bırrrr bırrrr bırrrr diye çalan kodes ziliydi tabii. Kış sabahıydı ve gözkapaklarım uyku zamkıyla yapışmıştı ve gözlerimi açınca hayvanat bahçesinin her tarafında yanan ışıklar yüzünden çok kamaştılar. Sonra aşağı bakınca bu yeni suçlunun yerde kan ve morluk içinde, hâlâ baygın baygın baygın yattığını dikizledim. Sonra dün geceyi hatırlayıp biraz güldüm.

Ama yataktan inip de herifi çıplak ayağımla dürtünce soğuk bir katılık filan hissettim, bunun üzerine Doktor'un yatağına gittim ve onu sarsarak uyandırdım, sabahları uyanması hep çok zor olurdu. Ama bu sefer ranzasından çabucak kalktı, ceset gibi uyuyan Duvar hariç diğerleri de kalktılar. "Büyük talihsizlik," dedi Doktor. "Kalp krizi geçirmiş olmalı." Sonra hepimize bakarak dedi ki: "O kadar dövmeyecektiniz. Cidden hiç iyi yapmadınız."

Jojohn dedi ki:

"Yapma doktor, sanki sen hiç vurmadın." Sonra Koca Yahudi bana dönüp dedi ki:

"Alekth, sen fazla ileri gittin. O son tekme çok çok pisti." Sinirlenmeye başlayıp dedim ki:

"Başlatan kimdi ha? Ben sadece sonda katıldım değil mi?" Jojohn'u göstererek dedim ki: "Senin fikrindi." Duvar biraz yüksek sesle horlayınca dedim ki: "Şu piç kurusunu uyandırın. Koca Yahudi bu herifi parmaklığa yaslarken ağzına vurup duran oydu." Doktor dedi ki:

"Bu adama hepimiz ders vermek için biraz vurduk, kimse bunu inkâr edemez, ama öldürücü darbeyi senin, gençliğinin verdiği kuvvetle ve ihtiyatsızlıkla indirdiğin ortada evladım. Çok yazık."

"Hainler," dedim. "Hainsiniz ve yalancısınız," çünkü durumun iki sene önceki gibi olduğunu çakozlayabiliyordum, o zaman da sözde kankalarım beni aynasızların zalim ellerine teslim etmişlerdi. Anladığım kadarıyla dünyada kimseye güven olmuyordu, ey kardeşlerim. Jojohn gidip Duvar'ı uyandırdı ve Duvar, asıl pis dayağı benim, yani Mütevazı Anlatıcınız'ın attığına yemin etmekte hiç zorlanmadı. Gardiyanlar ve ardından Baş Gardiyan ve sonra bizzat Müdür gelince bütün o hücre kankalarım, kanlı cesedi yerde çuval gibi yatan bu değersiz sapığa neler yaptığımı bağıra çağıra anlattılar.

Çok tuhaf bir gündü ey kardeşlerim. Ceset götürüldü ve sonra hapishanedeki herkese yeni bir emre kadar kilitli kalacakları söylendi ve yemek dağıtılmadı, bir fincan sıcak çay bile verilmedi. Öylece oturduk ve gardiyanlar, ileri geri dolanıp bir hücreden fısıltı bile yükselse "Kapa çeneni," veya "Susun," diye cıyaklıyorlardı. Sonra sabah on bir civarı hücrenin dışından bir gerilim ve heyecan ve korku dalgası yayıldı ve sonra Müdür'le Baş Gardiyan'ın, yanlarında çok hızlı yürüyen, manyak gibi konuşan çok mühim görünüşlü bazı lavuklarla geçip gittiklerini dikizleyebildik. Sıranın sonuna kadar yürüdüler ve sonra geri dönüp bu sefer daha yavaş ilerlediler ve çok terleyen sarışın domuz gibi bir herif olan Müdür'ün "Ama efendim..." ve "Peki, ama elden ne gelir efendim?" gibi laflar ettiğini duyabiliyordunuz. Sonra hepsi

hücremizin önünde durdular ve Baş Gardiyan kapıyı açtı. Asıl mühim lavuğun kim olduğunu hemen çakozlayabiliyordunuz, sırık gibiydi ve gözleri masmaviydi ve kıyafeti dehşetti, hayatımda dikizlediğim en güzel takım elbiseydi kardeşlerim, kesinlikle son modanın doruğuydu. Biz zavallı mahkûmlara görmeden bakıp cidden kibar, çok güzel bir sesle dedi ki: "Devlet artık modası geçmiş penolojik yöntemlerle uğraşamaz. Suçluları bir araya tıkınca ne oluyor görüyorsunuz. Suçlar artıyor, cezanın ortasında suç işleniyor. Yakında bu hapishanelerimizi siyasi suçlularla doldurmak zorunda kalabiliriz." Dediklerine hiç kafam basmamıştı kardeşlerim, ama sonuçta bana söylemiyordu. Sonra dedi ki: "Bu aşağılık insanlar gibi adi suçlularla" –yani beni ve cidden suçlu, üstüne üstlük hain olan diğerlerini kastediyordu kardeşlerim– "baş etmenin en iyi yolu tamamen tedavide odaklanmaktır. Suç refleksini öldürmek yeter. Bir yıl içinde tam uygulamaya geçilecek. Cezanın onlar için hiçbir şey ifade etmediğini görüyorsunuz. Kendilerine verilen sözde cezalar hoşlarına gidiyor. Birbirlerini öldürmeye başlıyorlar." Sonra sert, mavi gözlerini bana çevirdi. Bu yüzden cesaretimi toplayıp dedim ki:

"Saygısızlık etmek istemem, ama efendim, dediklerinize şiddetle itiraz ediyorum. Ben adi bir suçlu değilim efendim, aşağılık da değilim. Öbürleri aşağılık olabilir, ama ben değilim." Baş Gardiyan mosmor oldu ve cıyakladı:

"Kapa çeneni. Karşındaki kim haberin yok mu?"

"Tamam, tamam," dedi mühim lavuk. Sonra Müdür'e dönüp dedi ki: "Bunu denek olarak kullanabilirsiniz. Genç, cesur, saldırgan. Brodsky yarın onunla ilgilenir, siz de oturup Brodsky'yi seyredebilirsiniz. İşe yarayacak, merak etmeyin. Bu vahşi, genç serseri o kadar değişecek ki tanıyamayacaksınız."

Bu sert sözler, özgürlüğümün başlangıcı filandı kardeşlerim.

3

O akşam, kaba gardiyanlar tarafından adamakıllı tartaklanarak sürüklenip Müdür'ün kutsalların kutsalı ofisine, onu dikizlemeye götürüldüm. Müdür bana çok bezgince bakıp dedi ki: "Bu sabah gelen kimdi haberin yoktur herhalde, değil mi 6655321?" Yok dememe fırsat bırakmadan dedi ki: "İşişleri Bakanı'nın ta kendisiydi, yeni İçişleri Bakanı'ydı, ona yeni süpürge diyorlar. Neyse, sonunda bu yeni komik fikirleri uygulamaya karar verdiler ve emir emirdir, gerçi aramızda kalsın, ama ben onaylamıyorum. Göze göz, dişe diş diyorum. Birisi sana vurursa sen de ona vurursun, değil mi? Siz gaddar serseriler de devlete çok sert vuruyorsunuz, öyleyse devlet niye aynı şekilde karşılık vermesin? Ama yeni bakış açısı buna hayır diyor. Yeni bakış açısına göre, kötüleri iyiye dönüştürmeliymişiz. Bütün bunlar bana çok adaletsiz geliyor. Hımm?" Saygılı ve ılımlı görünmeye çalışarak dedim ki:

"Efendim." Bunun üzerine, Müdür'ün koltuğunun yanında kıpkırmızı ve zebellah gibi duran Baş Gardiyan cıyakladı:

"Pis çeneni kapa pislik."

"Tamam, tamam," dedi yorgun ve bitkin filan görünen Müdür. "Sen, 6655321, ıslah edileceksin. Yarın, şu Brodsky denen adama gideceksin. Tutukluluk halinin iki haftadan biraz uzun bir süre sonra kaldırılacağına inanılıyor. İki hafta-

dan biraz uzun bir süre sonra artık bir sayı olmaktan çıkıp koca özgür dünyaya geri döneceksin. Sanırım," dedi biraz alayla, "bu hoşuna gider?" Bir şey demeyince Baş Gardiyan cıyakladı:

"Müdür Bey soru sorunca cevap versene, seni pis genç domuz." Bunun üzerine dedim ki:

"Ah, evet efendim. Çok teşekkürler efendim. Burada elimden geleni yaptım, gerçekten. Konuyla ilgili herkese çok minnettarım."

"Olma," dedi Müdür iç filan geçirerek. "Bu bir ödül değil. Ödülle ilgisi yok. Şimdi, şu belgeyi imzalaman gerekiyor. Belgede cezanın geri kalanından muaf tutulman karşılığında, bak bu komik bir isim, Islah Tedavisi görmeyi kabul ettiğin yazılı. İmzalayacak mısın?"

"Kesinlikle imzalayacağım," dedim, "efendim. Ayrıca çok çok teşekkürler." Böylece bir tükenmezkalem verildi ve imzamı güzelce attım. Müdür dedi ki:

"Tamam. Hepsi bu sanırım." Baş Gardiyan dedi ki:

"Hapishane Papazı onunla konuşmak istiyor sanırım efendim." Böylece koridora çıkarılıp Kanat Şapeli'ne götürüldüm, yol boyunca gardiyanlardan biri sırtıma ve kafama vurup durdu, ama esneyerek ve çok sıkılmış bir şekilde filan. Kanat Şapeli'nden geçirilip papazın küçük ofisine sokuldum. Papaz, masasında oturmuştu, bir sürü pahalı kanser ve skoç içtiği kokusundan belliydi. Dedi ki:

"Ah, küçük 6655321, otursana." Sonra gardiyanlara döndü: "Dışarıda bekleyin ha?" Dediğini yaptılar. Sonra papaz benimle çok samimi filan konuştu: "Bu işin benimle hiç ilgisi olmadığını anlamanı istiyorum evlat. Elimde olsa itiraz ederdim, ama elimde değil. Kariyerim söz konusu, devletteki bazı güçlü öğelere karşı sesimin yetmeyişi söz konusu. Anlatabiliyor muyum?" Anlatamamıştı kardeşlerim, ama yine de başımla onayladım. "Son derece ağır etik meseleler söz konusu," diye devam etti. "İyi bir çocuğa dönüştürüleceksin

6655321. Bir daha ne şiddet uygulamak isteyeceksin, ne de devletin düzenini herhangi bir şekilde bozmak. Umarım bütün bunları anlıyorsundur. Umarım bu konuda kafan çok nettir." Dedim ki:

"Ah, iyi bir insan olmak hoş olacak efendim." Ama bunu derken içimden kıs kıs güldüm kardeşlerim. Dedi ki:

"İyi bir insan olmak çok da hoş olmayabilir küçük 6655321. İyi bir insan olmak korkunç olabilir. Bunu sana söylerken, kulağa ne kadar çelişkili geldiğini biliyorum. Bu mesele yüzünden gecelerce gözüme uyku girmeyeceğini biliyorum. Tanrı ne ister? Tanrı iyilik mi ister yoksa iyi olma seçeneğini mi? Kötülüğü seçen bir insan, kendisine iyilik dayatılmış bir insandan bazı açılardan daha üstün olabilir mi? Bunlar derin ve zor sorular, küçük 6655321. Ama şimdi sana tek söylemek istediğim şu: İleride bugünlere bakıp da Tanrı'nın en basit ve naçiz uşağı olan beni hatırlarsan, yalvarırım hakkımda kötü düşünme, başına geleceklerle herhangi bir şekilde ilgim olduğunu düşünme. Yalvarmak demişken, senin için dua etmenin pek anlamlı olmayacağını kavramak üzüntü veriyor. Artık dua gücünün ötesinde bir boyuta geçiyorsun. Düşüncesi bile korkunç, korkunç bir şey bu. Yine de bir bakıma, etik bir seçim yapma yetini kaybetmeyi seçmekle aslında bir bakıma iyiliği seçmiş oluyorsun. Böyle düşünmek hoşuma gidecek. Tanrı hepimize yardım etsin 6655321, böyle düşünmek hoşuma gidecek." Sonra ağlamaya başladı. Ama bunu pek fark etmedim kardeşlerim, içimden biraz kıs kıs gülüyordum o kadar, çünkü papazın viski içtiği belliydi ve şimdi de masasının gözünden bir şişe çıkarıp çok yağlı ve kirli bir bardağı ağzına kadar doldurdu. Fondipledikten sonra dedi ki: "Belki de her şey yolunda gider, kim bilir? Tanrı'nın yöntemi gizemlidir." Sonra çok yüksek sesle ilahi okumaya başladı. Sonra kapı açıldı ve gardiyanlar beni leş kokulu hücreme, marizleyerek geri götürmeye geldiler, ama moruk papaz ilahiye devam etti.

Şey, ertesi sabah bizim Staja'ya veda etmek zorunda kaldım ve biraz üzüldüm, insan alıştığı bir yerden ayrılmak zorunda kalınca hep öyle olur zaten. Ama çok uzağa gitmedim, ey kardeşlerim. Eskiden egzersiz yaptığımız avlunun ardındaki yeni beyaz binaya, zumzuklanıp tekmelenerek götürüldüm. Burası yepyeni bir binaydı ve yeni, soğuk, yapışkan filan kokusu insanı biraz ürpertiyordu. O korkunç, geniş, boş koridorda öylece dururken çok hassas burnuma yeni kokular filan geldi. Bunlar, hastane kokularına benziyordu ve gardiyanların beni teslim ettiği lavuk, hastane çalışanıymış gibi beyaz ceketliydi. Benim için bir imza attı ve beni getiren gaddar gardiyanlardan biri dedi ki: "Gözünüzü bundan ayırmayın efendim. Çok gaddar bir piçtir ve Hapishane Papazı'na yalakalık yapıp İncil okumasına rağmen yine gaddarlık yapacaktır." Ama bu yeni herif konuşurken, cidden dehşet mavi gözleri gülümsüyordu filan. Dedi ki:

"Ah, sorun çıkacağını sanmıyoruz. Arkadaş olacağız, değil mi?" Parlak beyaz dişlerle dolu hoş, geniş ağzıyla ve gözleriyle gülümseyince bu yeni lavuğa az çok kanım kaynadı hemen. Her neyse, beni, daha önemsiz bir beyaz ceketli lavuğa filan teslim etti ve bu seferki de çok iyiydi. Çok hoş, beyaz, temiz bir yatak odasına götürüldüm, perdeleri ve yatağın yanında lambası vardı, içeride sadece bir yatak duruyordu, bütün hepsi Mütevazı Anlatıcınız içindi. Bunu görünce içimden kıs kıs güldüm, cidden çok şanslı bir genç olduğumu düşündüm. Korkunç kodes giysilerimi çıkarmam söylendi ve cidden güzel bir pijama takımı verildi ey kardeşlerim, yeşildiler, yatak giysileri modasının doruğuydular. Çok güzel, sıcacık bir ropdöşambrla çıplak ayaklarıma giyeyim diye muhteşem terlikler de verilince şöyle düşündüm: "Eee Alex, eskiden küçük 6655321'din, şimdiyse cidden turnayı gözünden vurdun evlat. Burayı cidden seveceksin."

Güzel bir fincan dolusu, cidden dehşet kahveyle, içerken bakmam için eski gazeteler ve dergiler verildikten sonra, ilk

dikizlediğim, benim için imza atan beyaz ceketli herif gelip dedi ki: "Ah, işte buradasın," aslında salakça bir laftı, ama bu herif çok iyi bir insan olduğundan salakça gelmedi. "Benim adım," dedi, "Dr. Branom. Dr. Brodsky'nin asistanıyım. İzninle sana sıradan bir genel muayene yapacağım." Sağ cebinden stetoskobunu çıkardı. "Sağlıklı olduğuna emin olmalıyız, değil mi? Evet, mutlaka emin olmalıyız." Ben pijamamın üstünü çıkarıp yatarken ve herif bir sürü şey yaparken dedim ki:

"Tam olarak ne yapacaksınız efendim?"

"Şey," dedi Dr. Branom, soğuk stetoskobunu sırtımın aşağısına kadar gezdirerek, "aslında çok basit. Sana bazı filmler izleteceğiz."

"Filmler mi?" dedim. Tahmin edersiniz ki kulaklarıma inanamamıştım kardeşlerim. "Yani," dedim, "sinemaya gitmek filan gibi mi olacak sırf?"

"Bunlar özel filmler," dedi Dr. Branom. "Çok özel filmler. İlk seansa bu ikindi başlayacaksın. Evet," dedi üstüme eğilmişken doğrularak, "oldukça sağlıklı bir delikanlı gibisin. Belki biraz yetersiz beslenmişsin. Hapishane yemekleri yüzündendir. Pijamanın üstünü giy. Her yemekten sonra," dedi yatağın kenarına oturarak, "kolundan iğne yapacağız. Bu işe yarar herhalde." Dr. Branom denen bu çok iyi insana cidden minnet duyuyordum. Dedim ki:

"Vitamin mi vereceksiniz efendim?"

"Sayılır," dedi, cidden dehşet ve dostça gülümseyerek. "Her öğünden sonra kolundan bir iğne yiyeceksin o kadar." Sonra çıkıp gitti. Yatakta uzanıp buranın cidden cennet filan olduğunu düşünmeye başladım ve verdikleri dergilerden bazılarını okudum... *Worldsport, Sinny* (sinema dergisiydi) ve *Goal* vardı. Sonra sırtüstü yatıp gözlerimi kapadım ve tekrar dış dünyaya çıkmanın ne güzel olacağını düşündüm. Gündüzleri güzel kolay bir işte çalışabilirdim, ne de olsa artık okula gitmeyecek kadar büyümüştüm, sonra belki geceleri

birlikte takılmak için yeni bir çete filan kurardım, ilk kurbanlarımız da bizim Dim'le Pete olacaktı, aynasızlara enselenmemişlerse tabii. Bu sefer yakalanmamaya çok dikkat edecektim. Sonuçta cinayet işlemiştim ve bana yeni bir şans filan veriyorlardı ve beni cidden iyi bir çocuğa dönüştürecek filmler seyrettirmek için onca zahmete giriyorlarsa tekrar enselenmem filan yakışık almazdı. Herkesin saflığına filan çok güldüm ve kahkahalar atarken, öğle yemeğimi tepsiyle getirdiler. Getiren herif, beni bu küçük yatak odasına getiren kişiydi ve dedi ki:

"Birilerinin mutlu olduğunu bilmek güzel." Tepsiye, cidden çok iştah açıcı yemekler koymuşlardı... iki üç parça, patates püreli sıcak rozbif filan vardı, sonra dondurma, bir de güzel bir fincan sıcak çay. Hatta tüttüreyim diye bir kanserle içinde tek kibrit bulunan bir kibrit kutusu bile bırakmışlardı. İşte hayat buydu, ey kardeşlerim. Yatakta yarım saat kadar kestirdikten sonra bir kadın hemşire geldi, memeleri cidden dehşet olan (iki yıldır böylesini görmüyordum) cidden hoş bir çıtırdı ve bir tepsiyle bir şırınga taşıyordu. Dedim ki:

"Ah, vitaminler ha?" Sonra ona göz kırptım, ama aldırış etmedi. Tek yaptığı, iğneyi sol koluma saplamak oldu ve vitaminler fışşş diye içeri aktı. Sonra kadın, yüksek topuklarıyla tak tak diye ses çıkararak odadan çıktı. Sonra erkek hemşire filan olan beyaz ceketli lavuk, bir tekerlekli sandalyeyle geldi. Bunu dikizleyince biraz şaşırdım. Dedim ki:

"Ne oluyor kardeşim? Nereye gideceksek yürüyebilirim yani." Ama dedi ki:

"İterek götürsem daha iyi olur." Sahiden de yataktan çıkınca kendimi biraz halsiz hissettim, ey kardeşlerim. Dr. Branom'un dediği gibi yetersiz beslenmeden filandı, bütün o korkunç kodes yemekleri yüzündendi. Ama yemeklerden sonra vurulan iğnelerdeki vitaminler sayesinde toparlanacaktım. Buna hiç şüphe yok, diye düşündüm.

4

Tekerlekli sandalyeyle götürüldüğüm yer gibisini daha önce hiç dikizlememiştim kardeşlerim. Sahi söylüyorum, bir duvar beyazperdeyle kaplıydı tamamen, karşı duvarda da projektör delikleri ve her tarafta stereo hoparlörler vardı. Ama diğer duvarların sağdakinde, üstünde küçük sayaçlar filan bulunan bir masa duruyordu ve yerin ortasında, beyazperdenin karşısında her tarafından teller sarkan dişçi koltuğu filan gibi bir şey vardı ve tekerlekli sandalyeden buna, sürünerek gitmek zorunda kaldım, beyaz ceketli bir başka erkek hemşirenin yardımıyla. Sonra projeksiyon deliklerinin altının tamamen buğulu cam olduğunu fark ettim ve sanki arkasında kımıldayan insanların gölgelerini dikizleyebiliyormuşum filan gibi geldi ve birinin öhö öhö öhö, diye öksürdüğünü duyar gibi oldum. Ama sonra tek fark edebildiğim ne kadar dermansız olduğumdu ve bunu, hapishane yemeklerinden buranın yemeklerine geçişime ve iğneyle verilen vitaminlere bağladım. "Tamam," dedi tekerlekli sandalyeyi iten lavuk, "şimdi seni yalnız bırakıyoruz. Dr. Brodsky gelir gelmez gösteri başlayacak. Umarım hoşlanırsın." Açıkçası bu ikindi vakti, içimden hiç film dikizlemek filan gelmiyordu kardeşlerim. Hiç havamda değildim. Yatakta tek tabanca, mışıl mışıl uyumayı yeğlerdim. Kendimi çok gevşek hissediyordum.

Sonra beyaz ceketli bir herif, kafamı bir koltuk başlığına dayadı, iğrenç, boktan bir pop şarkısını kendi kendine söyleyip durarak. "Bunun sebebi nedir?" dedim. Herif, şarkısını bir anlığına keserek cevap verdi, kafamı hareket ettirmeden sadece beyazperdeye bakabilmem için olduğunu söyledi. "Ama," dedim, "beyazperdeye *zaten* bakmak istiyorum. Buraya film dikizlemeye geldim ve film dikizleyeceğim." Sonra diğer beyaz ceketli herif (toplam üç kişiydiler, biri sayaçlı masanın başında oturup düğmeler çeviren bir cıvırdı) bunu duyunca biraz güldü. Dedi ki:

"Hiç belli olmaz. Ah, hiç belli olmaz. Bize güven dostum. Böylesi daha iyi." Sonra ellerimi koltuğun kolluklarına bağladıklarını ve ayaklarımın bir dayama yerine filan bağlandığını hissettim. Bana biraz manyakça geldiyse de istediklerini yapmalarına göz yumdum. İki hafta sonra tekrar özgür bir genç olacaksam arada pek çok şeye katlanabilirdim, ey kardeşlerim. Ama alnımın derisine pens filan tutturmaları ve böylece üst gözkapaklarımın iyice yukarı kalkması ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözlerimi kapatamamam hiç hoşuma gitmedi. Gülmeye çalışarak dedim ki: "Dikizlememde bu kadar ısrarlıysanız çok dehşet bir film demek ki." Beyaz ceketli heriflerden biri gülerek dedi ki:

"Dehşet olduğu doğru dostum. Cidden dehşet bir gösteri." Sonra kafama kasket gibi bir şey geçirildi ve üstünden bir sürü tel çıktığını dikizleyebiliyordum ve karnımla kalbimin üstüne birer vantuzlu bant yapıştırdılar ve bunlardan da teller çıktığını dikizleyebiliyordum. Sonra bir kapı açıldı ve beyaz ceketlilerin kaskatı kesilmelerinden çok önemli bir lavuğun geldiğini çakozladım. Sonra, bu Dr. Brodsky'yi dikizledim. Bodur bir herifti, acayip dobişkoydu, kafası kıvır kıvır saçlarla kaplıydı ve kısa, kalın burnunun üstünde çok kalın bir gözlük duruyordu. Cidden dehşet bir takım elbise giydiğini göz ucuyla dikizleyebiliyordum, kesinlikle modanın doruğuydu ve çok hafif bir ameliyathane kokusu yayıyordu.

Yanında Dr. Branom vardı, beni cesaretlendirmek istercesine otuz iki dişini göstererek gülümsüyordu. Sonra uzaktan, giderek yaklaşan sesler duydum, "Tamam tamam tamam tamam" diye, sonra sanki düğmelere basılmış gibi hafif bir uğultu başladı. Sonra ışıklar söndü ve Mütevazı Anlatıcınız karanlıkta tek başına kalakaldı, tek tabanca, ödü koparak öylece oturdu, ne kımıldayabiliyor ne de gözlerini filan kapatabiliyordu. Sonra film gösterisi, hoparlörlerden gelen çok yüksek bir atmosfer müziğiyle başladı ey kardeşlerim, çok hareketli ve ahenksizdi. Sonra beyazperdede görüntü belirdi, ama ne filmin ismi vardı ne de jenerik. Bir sokak belirdi, herhangi bir şehrin herhangi bir sokağı olabilirdi ve cidden karanlık bir geceydi ve lambalar yanıyordu. Çok güzel, profesyonelce filan bir çekimdi ve mesela, birilerinin arka sokaktaki evinde porno seyrederken dikizlediğiniz titreşimler ve lekeler filan yoktu. Müzik kesintisiz devam ediyordu, çok sinsi filandı. Sonra, sokakta bir moruğun yürüdüğünü dikizleyebiliyordunuz, çok yaşlıydı ve iki delikanlı, o zamana göre son moda giyinmiş (pantolonu ince kumaştandı, ama kravatı filan yoktu, daha çok gerçek bir boyunbağı vardı) moruk lavuğun üstüne saldırdılar ve sonra onunla maytap geçmeye başladılar. Herifin çığlıklarını ve iniltilerini duyabiliyordunuz, çok gerçekçiydi, hatta marizleyen iki delikanlının hızlı solukları bile geliyordu. Bu moruk lavuğu cidden hoşafa çevirdiler, çat çat çat zumzukladılar, üstünü başını parçaladılar ve cıbıldak haldeyken tekmelediler (herif çamurların içinde yatıyordu, her tarafı kan içindeydi), sonra da çok çabuk tüydüler. Sonra, bu marizlenmiş moruk lavuğun kafasına zum yapıldı ve akan kanın kırmızısı cidden güzeldi. Gerçek dünyanın renklerinin filan ancak beyazperdeden dikizleyince gerçek gelmesi tuhaf.

Şimdi bunları dikizlerken bir yandan sevimsiz bir hissin farkına varmaya başlamıştım ve bunu, yetersiz beslenmeye ve midemin burada yediğim güzel yemeklerle vitaminlere henüz alışmamasına yordum. Ama bunu unutmaya çalıştım,

hemen başlayan ikinci filme odaklandım kardeşlerim. Bu seferki filmde bir çıtır vardı, önce bir delikanlı sonra bir başkası sonra bir başkası çıtıra tecavüz ediyorlardı, çıtırın cıyaklaması hoparlörlerden bangır bangır geliyordu ve çok zavallıca filandı ve bu arada, o trajik müzik durmadan çalıyordu. Bu olanlar gerçekti, çok gerçekti, zaten durup düşününce milletin bir filmde bütün bunların kendilerine yapılmasına izin vermeyeceğini çakozluyordunuz ve bu filmleri, İyiler yani Devlet çekmişse olanlara müdahale etmeden çekime devam etmeleri mümkün gelmiyordu. Yani kesme ya da edit etme filan dedikleri şeyleri yapmış olmalıydılar, çok zekiceydi. Çünkü çok gerçekti. Sonra altıncı ya da yedinci delikanlı sırıtarak ve gülerek yapınca cıvır, manyak gibi bağırdı, sonra midem bulanmaya başladı. Her tarafım acıyordu filan ve aynı anda hem kusacak hem de kusmayacak gibi oluyordum ve rahatsızlık filan hissetmeye başlamıştım. O koltuğa mıhlanmıştım, ey kardeşlerim. Bu kısa film bitince kontrol panelinin başından Dr. Brodsky'nin sesinin geldiğini işittim, dedi ki: "Tepki yirmi nokta beş civarı mı? Fena değil, fena değil."

Sonra direkt yeni bir filme geçtik ve bu seferkinde sadece bir insan suratı vardı, çok solgun filan bir insan suratı, kımıldamadan duruyordu ve ona bir sürü iğrenç şey yapılıyordu. Bağırsaklarımdaki acı yüzünden biraz terliyordum ve acayip susamıştım ve kafam zonkluyordu ve sanki bu filmi dikizlemezsem kendimi daha iyi hissederim gibi geliyordu. Ama gözlerimi kapatamıyordum ve başka tarafa bakmaya çalışsam bile bu filmin ateş hattından filan çıkamıyordum. Bu yüzden, yapılanları dikizlemeyi sürdürmek zorunda kaldım ve bu surattan gelen korkunç cıyaklamaları işittim. Bunun cidden *gerçek* olamayacağını biliyordum, ama fark etmiyordu. Öğürüyor, ama kusamıyordum, bir usturanın önce bir gözü kestiğini, sonra aşağı inerek yanağı yardığını, sonra her tarafı doğradığını, kamera lensine kırmızı kanlar fışkırdığını dikizledim. Sonra bir kerpetenle bütün dişler söküldü filan

ve cıyaklamalarla kanlar acayipti. Sonra Dr. Brodsky'nin çok memnun bir sesle "Harika, harika, harika," dediğini duydum.

Sıradaki filmde dükkân sahibi moruk bir karı, bir sürü gülen delikanlı tarafından tekmeleniyordu ve bu delikanlılar dükkânı kırıp döktükten sonra ateşe verdiler. Bu zavallı moruk pilicin sürünerek alevlerden kaçmaya çalıştığını dikizleyebiliyordunuz, ama delikanlıların tekmeleri yüzünden bacağı kırıldığından kımıldayamıyordu. Sonra çevresinde alevler gürleyerek yükseldi ve acılı suratının alevlerin arasından sanki yalvardığını ve sonra alevlerin içinde gözden kaybolduğunu dikizleyebiliyordunuz, sonra da bir insandan çıkabilecek, en yüksek ve acılı ve acı verici çığlıklar geldi. Artık kusmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden cıyakladım:

"Kusmak istiyorum. Lütfen kusmama izin verin. Lütfen içine kusacağım bir şey getirin." Ama Dr. Brodsky seslendi:

"Sadece hayal gücü. Kaygılanmana hiç gerek yok. Sıradaki film başlıyor." Belki de şaka yapmıştı, çünkü karanlıkta birinin güldüğünü filan duydum. Sonra Japon işkencesiyle ilgili çok pis bir filmi dikizlemek zorunda kaldım. 1939-45 savaşında geçiyordu ve askerler ağaçlara çivilenmişlerdi ve altlarına ateşler yakılmıştı ve taşakları kesilip koparılıyordu ve bir askerin kellesinin kılıçla uçurulduğunu bile dikizleyebiliyordunuz ve sonra kafası yere yuvarlandı ve ağzıyla gözleri hâlâ canlı görünüyordu, bu askerin vücudu cidden ortalıkta koşturdu, boynundan kan fışkırıyordu, sonra yere yığıldı ve bu arada Japonlar, durmadan, çok yüksek sesle güldüler. Artık, karnımdaki ve başımdaki ağrılarla susuzluğum korkunçtu ve hepsinin kaynağı beyazperde gibiydi. Bu yüzden cıyakladım:

"Filmi durdurun. N'olur durdurun, n'olur! Artık dayanamıyorum." Bunun üzerine Dr. Brodsky'nin sesi dedi ki:

"Durdurmak mı? *Durdurun* mu dedin? Daha yeni başlıyoruz." Sonra o ve diğerleri kahkahayı bastılar.

5

O ikindi vakti başka ne korkunç şeyler dikizlediğimi anlatmak istemiyorum kardeşlerim. Bu Dr. Brodsky ile Dr. Branom ve beyaz ceketli diğerleri, bir de şu düğmeleri çevirip ibreleri seyreden cıvır, hatırlarsınız, bunların hepsi Staja'da yatanlardan daha boktan ve pis insanlardılar herhalde. Çünkü bu koltuğa mıhlanmış halde ve fal taşı gibi açık gözlerle dikizlemeye zorlandığım şeyleri, herhangi bir insanın filme çekmeyi hayal bile edilebileceğini sanmamıştım. Tek yapabildiğim, kapatın şunu, kapatın şunu diye avaz avaz cıyaklamaktı ve sesim, bütün o dövüşme ve gırgır ve hiç kesilmeyen müzik seslerinin arasında boğuluyordu. Son filmi de dikizleyince ve Dr. Brodsky çok esnemeli ve sıkılmış filan bir sesle "Bence Birinci Gün için bu kadarı yeter, değil mi Branom?" deyince ne kadar rahatladığımı tahmin edersiniz. Sonra ışıklar açıldı, kafam, acı üreten çok kocaman bir makine gibi zonkluyordu ve ağzımın içi kupkuru ve bok gibiydi ve sütten kesildiğim günden beri yediğim her şeyi kusacakmışım gibi hissediyordum ey kardeşlerim. "Tamam," dedi Dr. Brodsky, "onu yatağına geri götürebilirsiniz." Sonra, omzuma pat pat filan vurup pişmiş kelle gibi sırıtarak "Güzel, güzel. Çok iyi bir başlangıç," diyerek badi badi dışarı çıktı, Dr. Branom peşinden gitti, ama bana kanka gibi gayet sempatiyle gülümsedi, bütün bu olanlarla ilgim yok ve senin gibi elim mahkûm dercesine.

Her neyse, vücudumu koltuktan çözdüler ve gözlerimin yukarısındaki deriyi serbest bıraktılar, böylece gözlerimi tekrar açıp kapatabilir hale geldim ve kapattım ey kardeşlerim, başım ağrıyor ve zonkluyordu ve sonra tekerlekli sandalyeye filan taşınıp küçük yatak odama geri götürüldüm. Beni götüren eleman, berbat bir pop aşk şarkısını söylemeye başlayınca "Kapa çeneni be," diye homurdandım, ama herif gülüp "Takma kafana dostum," diyerek sesini iyice yükseltti. Yatağa yatırıldığımda kendimi hâlâ hasta hissediyordum, ama uyuyamıyordum, kısa sürede kendimi birazcık daha iyi hissetmeye başladım ve sonra bol sütlü ve şekerli, güzel, sıcak bir çay getirilince o korkunç kâbusun filan bittiğini ve geçmişte kaldığını anladım. Sonra Dr. Branom geldi, yüzü gülüyordu. Dedi ki:

"Evet, hesaplarıma göre kendini tekrar iyi hissetmeye başlamış olman lazım. Doğru mu?"

"Efendim," dedim bitkince filan. Hesaplardan filan bahsetmesinden hoşlanmamıştım, sonuçta, insanın hastayken kendini iyi hissetmeye başlaması onu ilgilendirir ve hesapla kitapla ilgisi yoktur. Gayet dostça, yatağın kenarına oturup dedi ki:

"Dr. Brodsky senden memnun kaldı. Tepkin çok olumluydu. Yarın iki seans olacak tabii, biri sabah, biri de öğleden sonra ve akşam kendini biraz halsiz hissedersin diye tahmin ediyorum. Ama seni zorlamamız gerekiyor, tedavi edilmen gerekiyor." Dedim ki:

"Yani yine?.. Yani onları mı?.. Yo hayır," dedim. "Korkunçtu."

"Elbette korkunçtu," dedi Dr. Branom gülümseyerek. "Şiddet çok korkunç bir şeydir. Şimdi bunu öğreniyorsun. Vücudun öğreniyor."

"Ama," dedim. "Anlamıyorum ki. Eskiden hiç kendimi öyle hasta hissetmezdim. Tam tersini filan hissederdim. Yani öyle şeyler yapınca veya seyredince cidden dehşet olurdum. Nedendir, nasıldır, nedir kafam basmıyor bir türlü..."

"Hayat çok muhteşem bir şeydir," dedi Dr. Branom rahip gibi konuşarak. "Hayat süreci, insan organizmasının yapısı, bu mucizeleri kim tamamen anlayabilir ki? Dr. Brodsky takdire layık bir adamdır tabii. Sana şimdi olanlar normalde kötülüğün güçlerinin eylemleri, yıkım ilkesinin işleyişi üstüne kafa yoran her normal sağlıklı insan organizmasının başına gelmesi gereken şeyler. Sağduyulu, sağlıklı bir hale getiriliyorsun."

"Bunu istemiyorum," dedim, "hiç de anlamıyorum. Yaptıklarınız kendimi çok çok hasta hissetmeme yol açıyor."

"Şimdi kendini hasta mı hissediyorsun?" dedi hâlâ suratında o çok dostça gülümsemeyle. "Çay içiyorsun, dinleniyorsun, bir arkadaşınla sessiz sedasız muhabbet ediyorsun... Kendini çok iyi hissediyor olmalısın?"

Kafamda ve vücudumda acı ve hastalık olup olmadığını ihtiyatla kontrol ettim, ama doğru söylüyordu kardeşlerim, kendimi cidden dehşet hissediyor ve hatta akşam yemeğimi istiyordum. "Anlamıyorum," dedim. "Hasta hissettirmek için bana bir şeyler yapıyor olmalısınız." Buna kafa patlatırken kaşlarımı filan çattım.

"Bugün öğleden sonra kendini hasta hissettin," dedi, "çünkü iyileşiyorsun. Sağlıklıyken, sevmediğimiz şeylere karşı korku ve tiksinti duyarız. Sağlığına kavuşuyorsun, hepsi bu. Yarın bu vakit daha da sağlıklı olacaksın." Sonra, bacağıma pat pat vurup dışarı çıktı, ben de olay nedir anlamaya çalıştım elimden geldiğince. Anladığım kadarıyla, galiba o vücuduma bağlanan teller filan beni hasta ediyordu ve belki de bütün bunlar aslında bir kumpastı. Hâlâ bunlara kafa yorarken ve acaba yarın o sandalyeye bağlanmayı reddedip şöyle ağzıma geleni söylemeye başlasam mı diye düşünürken, çünkü yasal haklarım vardı, tam o sırada başka bir herif beni görmeye geldi. Gülümseyen moruk bir lavuktu, Tahliye Memuru olduğunu söyledi ve yanında bir sürü kâğıt taşıyordu. Dedi ki:

"Buradan çıkınca nereye gideceksin?" Aslında bunu hiç düşünmemiştim ve çok yakında özgür bir genç olacağım ancak o zaman kafama dank etmeye başladı ve sonra bunun ancak herkesin huyuna suyuna gidersem ve ağzımı bozmaya, cıyaklamaya ve itiraz etmeye filan başlamazsam gerçekleşeceğini çakozladım. Dedim ki:

"Şey, eve giderim. Pederin yanına."

"Nasıl?.." Ne dediğimi anlamamıştı, o yüzden dedim ki:

"Şu bizim güzel sitedeki ailemin evine."

"Anlıyorum," dedi. "Peki ebeveynlerin seni en son ne zaman ziyarete geldi?"

"Bir ay," dedim, "aşağı yukarı. Suçlunun teki manitasından kokain alıyor diye ziyaretleri bir süre askıya filan aldılar. Cidden boktan bir numara bu, yani masumları da cezalandırmak filan. Yani onları en son göreli bir ay oluyor."

"Anlıyorum," dedi bu herif. "Peki ebeveynlerin transferinden ve yakında serbest bırakılacak oluşundan haberdarlar mı?" *Serbest kelimesini duymak cidden harikaydı.* Dedim ki:

"Hayır." Sonra dedim ki: "Onlara güzel bir sürpriz olacak, değil mi? Kapıdan içeri giriverip 'Ben geldim, işte yine özgür bir herifim,' demem. Evet, cidden dehşet olacak."

"Tamam," dedi Tahliye Memuru lavuk, "bu konuyu kapatalım. Sonuçta kalacak yerin var yani. Peki, bir de iş meselesi var, değil mi?" Bana çalışabileceğim işlerin uzun bir listesini gösterdi, ama bunu sonra düşünürüm diye düşündüm. Önce güzel bir tatil yapacaktım biraz. Buradan çıkar çıkmaz soygun yapıp ceplerimi mangırla doldurabilirdim, ama çok dikkatli olmam ve işe tek tabanca çıkmam gerekecekti. Artık kankalığa inancım kalmamıştı. Bu yüzden o lavuğa, bu konuyu sonra konuşuruz dedim. Tamam tamam tamam, dedi ve sonra gitmeye hazırlandı. Çok tuhaf bir herifti, çünkü kıkırdayıp dedi ki: "Gitmeden önce yüzümü yumruklamak ister misin?" Herhalde yanlış işittim diye düşünüp dedim ki:

"Ha?"

"Gitmeden önce," deyip kıkırdadı, "yüzümü yumruklamak ister misin?" Çok şaşırıp kaşlarımı filan çatarak dedim ki:

"Neden?"

"Şey," dedi, "bakalım kendini toplamış mısın görmek için." Sonra pişmiş kelle gibi sırıtarak suratını iyice yaklaştırdı. Bunun üzerine zumzuğumu sıkıp bu surata savurdum, ama herif, sırıtmayı kesmeden kendini çok çabuk geri çekince havayı zumzukladım o kadar. Bu, çok kafa karıştırıcıydı ve herif kahkahadan kırılarak çıkıp giderken kaşlarımı çattım. Sonra birkaç dakikalığına, tıpkı öğleden sonraki gibi, kendimi çok hasta hissettim kardeşlerim. Bu his çabucak geçti ve akşam yemeğimi getirdiklerinde acıktığımı ve fırında tavuğu mideye indirmeye hazır olduğumu fark ettim. Ama o moruk lavuğun, suratına geçirmemi istemesi tuhaftı. Kendimi öyle hasta hissetmem de tuhaftı.

Asıl tuhaflığı o gece uyuyunca yaşadım, ey kardeşlerim. Kâbus dikizledim ve tahmin edersiniz ki öğleden sonra dikizlediğim filmlerden bir sahneydi. Bir rüya ya da kâbus aslında kafanızın içindeki bir film gibidir o kadar, tek farkı siz de içinde yer alabilirsiniz. Başıma gelen de buydu. Öğleden sonraki seansın filan sonuna doğru seyrettirdikleri bir filmle ilgiliydi kâbus, kahkahadan kırılan bir sürü delikanlı, kıpkırmızı kanlar içinde kalmış, üstü başı cidden dehşet parçalanmış ve cıyaklayan bir çıtıra ölçüsüz şiddet uyguluyorlardı. Bu eğlencede ben de vardım, liderleri filandım ve kahkahalar atıyordum, kıyafetim genç modasının doruğuydu. Sonra bu kavga dövüşün doruğundayken sanki felç oldum ve acayip kusmak istedim ve bütün diğer delikanlılar yeri göğü inletterek bana güldüler. Sonra kendi kanımın, galonlarca ve litrelerce kanımın içinde yüzerek uyanmaya çabaladım ve sonra kendimi bu odada yatağımda buldum. Kusmak istiyordum, bu yüzden zangır zangır titreyerek koridora çıkıp

tuvalete gittim. Ama kapısı kilitliydi kardeşlerim. Dönünce, pencerenin parmaklıklı olduğunu ilk kez filan dikizledim. Bu yüzden, yatağın yanındaki küçük dolapta duran lazımlığı filan alırken bütün bunlardan kurtuluş olmadığını çakozladım. İşin kötüsü uyumaya cesaret edemiyordum. Az sonra, aslında kusmak istemediğimi fark ettim, ama o zaman da uyumak için yatağa girmeye tırstım. Ama kısa sürede uyuyakaldım ve başka rüya görmedim.

6

"Durdurun şunu, durdurun şunu, durdurun şunu," diye cıyaklayıp duruyordum. "Kapatın şunu şerefsiz piçler, artık dayanamıyorum." Ertesi gündü kardeşlerim ve sabahla öğleden sonra onların istediğini yapıp, beyazperdede iğrenç ölçüsüz şiddet sahneleri gösterirlerken gözlerim penslerle açık tutulmuş ve kaçamayayım diye vücudum ve kollarım ve bacaklarım koltuğa bağlanmış halde öylece oturup dehşet gülümseyerek, işbirlikçi bir genç gibi davranmak için gerçekten elimden geleni yapmıştım. Şimdi dikizlemeye zorlandığım şey, eskiden çok da kötü gelmezdi, üç dört delikanlı, bir dükkânı soyup ceplerini mangırla doldururlarken bir yandan da dükkânın sahibi olan ve cıyaklayıp duran moruk cıvırla gırgır geçiyor, marizleyerek kıpkırmızı kanını akıtıyorlardı o kadar. Ama kafamın zonklaması ve ağrımasıyla kusma isteği ve zımpara gibi olmuş ağzımın korkunç kuruluğu dünkünden de beterdi. "Ah, yeter artık," diye haykırdım. "Haksızlık bu sizi adi ibneler," diyerek koltuktan kalkmaya çalıştım, ama mümkün değildi çünkü sucuk gibi bağlanmıştım.

"Birinci sınıf," diye cıyakladı Dr. Brodsky. "Gerçekten çok iyi gidiyorsun. Bir tane daha kaldı, ondan sonra işimiz bitiyor."

Bu seferki yine eski 1939-45 savaşındandı ve bu çok lekeli ve çizgili ve cızırtılı filmi Almanların çektiğini çakozlaya-

biliyordunuz. Alman kartallarıyla ve okuldaki delikanlıların filan çizmeye bayıldığı şu gamalı haçlı Nazi bayrağıyla açılıyordu ve sonra çok kibirli ve küstah Alman subaylar, toz toprak içinde kalmış, bomba çukurlarıyla dolu ve binaları yıkılmış sokaklarda yürüyorlardı. Sonra duvarlara dayanmış insanların vurulduğunu, subayların emir verdiğini ve ayrıca korkunç çıplak cesetlerin sokak kenarlarında yattığını, hepsinin de bembeyaz ve bir deri bir kemik olduğunu dikizleyebiliyordunuz. Sonra cıyaklayan insanlar yerlerde sürükleniyorlardı, gerçi seslerini duymuyordunuz çünkü sadece müzik sesi vardı kardeşlerim ve sürüklenirken marizleniyorlardı. Sonra, acılarımın ve kusma isteğimin arasında, o cızırdayarak gürleyen müziğin kimin olduğunu fark ettim, Ludwig Van'ındı, *Beşinci Senfoni*'nin son bölümüydü ve bunu fark edince, manyak gibi cıyakladım. "Durun!" diye cıyakladım. "Durun sizi aşağılık iğrenç ibneler. Günah bu, evet, pis bağışlanmaz bir günah, sizi piç kuruları!" Hemen durmadılar çünkü daha bir iki dakika vardı... İnsanlar marizleniyorlardı ve kan içindeydiler, sonra yine idam mangaları gösterildi, sonra da bildiğimiz Nazi bayrağıyla SON yazısı çıktı. Ama ışıklar yanınca Dr. Brodsky ile Dr. Branom karşımda duruyorlardı ve Dr. Brodsky dedi ki:

"Günahtan kastın nedir ha?"

"O," dedim çok hasta bir şekilde. "Ludwig'i öyle kullanmak. Onun kimseye zararı dokunmadı. Beethoven müzik yaptı o kadar." Sonra cidden midem bulanınca, böbrek şeklinde bir kap getirmek zorunda kaldılar.

"Müzik," dedi Dr. Brodsky düşünceli filan bir edayla. "Müzik seviyorsun demek. Ben şahsen hiç anlamam. Tek bildiğim faydalı bir duygusal yükseltici olduğu. Vay vay. Bu konuda fikrin nedir ha Branom?"

"Elden bir şey gelmez," dedi Dr. Branom. "Hapisteki şairin dediği gibi, her insan sevdiği şeyi öldürür. Ceza öğesi budur belki de. Müdür memnun kalır herhalde."

"İçecek verin," dedim, "Tanrı aşkına."

"Çözün onu," diye emretti Dr. Brodsky. "Bir sürahi soğuk su getirin." Böylece adamları işe koyuldular ve az sonra litrelerce su içiyordum ve cennet gibiydi, ey kardeşlerim. Dr. Brodsky dedi ki:

"Yeterince zeki bir delikanlı gibi görünüyorsun. Ayrıca zevksiz değil gibisin. Tek sorunun, bu şiddet meselesi, değil mi? Şiddet ve hırsızlık ki hırsızlık şiddetin bir tezahürüdür." Tek kelime etmedim kardeşlerim, hâlâ midem bulanıyordu, gerçi artık kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Ama berbat bir gün olmuştu. "Peki," dedi Dr. Brodsky, "bu iş nasıl yapılıyor sence? Söylesene, sana ne yaptığımızı düşünüyorsun?"

"Beni hasta ediyorsunuz, o pis sapıkça filmlerinize baktıkça hasta oluyorum. Ama aslında mesele filmler değil. Yine de o filmleri kesseniz hasta olmayı keseceğimi hissediyorum."

"Evet," dedi Dr. Brodsky. "Dünyanın en eski eğitim metodu olan çağrışımdan faydalanıyoruz. Peki, hasta olmana yol açan aslında nedir?"

"Saksımdan ve vücudumdan çıkan şu dandik zımbırtılar," dedim, "işte onlardır."

"İlginç," dedi Dr. Brodsky gülümseyerek filan, "kabile lehçesi. Kökeni hakkında bilgin var mı Branom?"

"Eski kafiyeli argolardan gelişigüzel alıntılar," dedi Branom, ki artık pek kanka gibi görünmüyordu. "Biraz da Çingene dili. Ama kökenleri temelde Slav. Propaganda. Bilinçaltı şartlanması."

"Tamam, tamam, tamam," dedi Dr. Brodsky sabırsızca filan ve artık ilgisini yitirmiş bir şekilde. "Neyse," dedi bana, "sebebi teller değil. Sana bağlanan şeylerle ilgisi yok. Onlar sadece tepkilerini ölçmeye yarıyor. Asıl sebebi nedir peki?"

İşte o zaman, asıl sebebin koluma yapılan iğneler olduğunu çakozlamamakla ne büyük salaklık ettiğimi anladım.

"Ah," diye cıyakladım, "ah, şimdi her şeyi çakozluyorum. Pis, boktan, adi bir numara. Hainler sizi, hıyarlar, bir daha yemezler ama."

"Sonunda itiraz etmene sevindim," dedi Dr. Brodsky. "Artık bu konuda çok açık konuşabiliriz. Bu Ludovico maddesini sistemine çok çeşitli yollarla sokabiliriz. Örneğin, oral olarak. Ama subkütan yolla verilmesi en iyisi. Lütfen zorluk çıkarma. Direnmenin anlamı yok. Bizi yenemezsin."

"Şerefsiz piçler," dedim burnumu çekerek filan. Sonra dedim ki: "Ölçüsüz şiddete ve bütün o bok püsüre aldırmıyorum. Onlara katlanabilirim. Ama o müziği kullanmanız haksızlık. Muhteşem Ludwig Van'ı ve G.F. Handel'i ve diğerlerini dinleyince hastalanmam haksızlık. Bütün bunlar, hepinizin kötü kalpli piç kuruları olduğunuzu gösteriyor ve sizi asla bağışlamayacağım ibneler."

İkisi de biraz düşünceli göründüler. Sonra Dr. Brodsky dedi ki: "Sınırlamak her zaman güçtür. Dünya bir bütündür, hayat bir bütündür. En hoş ve harika eylemler biraz şiddet içerir... Örneğin, sevişme eylemi; örneğin, müzik. Şansını denemelisin evlat. Şimdiye kadar seçme şansı tamamen sende oldu." Bu lafları hiç çakozlamamıştım, ama dedim ki:

"Daha fazla devam etmenize gerek yok efendim." Kurnazlık edip alttan almaya başlamıştım. "Bütün bu kavgaların ve ölçüsüz şiddetin ve öldürmenin yanlış, yanlış ve çok yanlış olduğunu bana kanıtladınız. Dersimi aldım beyler. Artık daha önce hiç çakozlamadığım şeyleri çakozluyorum. Tanrı'ya şükür iyileştim." Sonra gözlerimi sofu bir edayla tavana kaldırdım. Ama iki doktor da üzüntüyle filan kafa salladılar ve Dr. Brodsky dedi ki:

"Henüz iyileşmedin. Hâlâ yapacak çok iş var. Ancak vücudun, artık bizden yardım almadan, ilaç almadan, şiddete hemen ve yoğun bir şekilde, yılan görmüş gibi tepki verirse, ancak o zaman..."

"Ama efendim, beyler, yanlış olduğunu *anlıyorum* zaten. Yanlış, çünkü topluma filan zararlı; yanlış, çünkü yeryüzündeki her lavuğun marizlenmeden ve zumzuklanmadan ve bıçaklanmadan mutlu mutlu yaşamaya hakkı var. Çok şey öğrendim, ah gerçekten öğrendim." Ama Dr. Brodsky kahkahayı basıp bütün bembeyaz dişlerini göstererek dedi ki:

"Bir akıl çağının kâfirliği. Doğruyu görür ve onaylar, ama yanlışı yaparım. Hayır, hayır evladım, sen her şeyi bize bırakmalısın. Ama canını sıkma. Yakında hepsi bitecek. İki haftadan az bir zamanda özgür bir insan olacaksın." Sonra, omzuma pat pat vurdu.

İki haftadan az bir zamandaymış. Bana bir çağ kadar uzun geldi, ey kardeşlerim ve kankalarım. Sanki dünyanın başlangıcından sonuna kadardı. Hiç affedilmeden Staja'da paşa paşa on dört sene yatsam daha iyiydi. Her gün aynı şeydi. Ama Dr. Brodsky ve Dr. Branom'la yaptığım bu konuşmadan dört gün sonra şırıngalı çıtır gelince "Yo hayır, yapmayacaksın," deyip koluna vurdum ve şırınga tıngır mıngır yere düştü. Ne yapacaklarını dikizlemek için öyle davranmıştım. Yaptıkları şuydu ki, dört beş tane cidden iri kıyım, beyaz ceketli piç kurusu gelip beni yatağa yatırdılar, sırıtan suratlarını yaklaştırarak marizlediler ve sonra hemşire piliç, koluma bir başka şırınga saplayıp da içindeki sıvıyı cidden zalimce ve fesatça boşaltırken "Seni pis fesat küçük şeytan seni," dedi. Sonra önceki gibi, o cehennem sinemasına tekerlekli sandalyeyle bitkin bir halde götürüldüm.

Bu filmler her gün aynı filandı kardeşlerim, hepsinde tekmeler ve dayaklar ve suratlarla vücutlardan akan ve kamera lenslerine saçılan kıpkırmızı kanlar vardı. Genellikle genç modasının doruğunda giyinmiş, sırıtan ve kahkahalar atan delikanlılar ya da hehehe diye gülen Japon işkenceciler veya tekme atıp ateş eden zalim Naziler oluyordu. Her gün hastalığım ve baş ağrılarım ve diş ağrılarım ve korkunç korkunç susuzluk cidden daha da artıyordu ve ölmeyi, giderek daha

çok istiyordum. Sonunda bir sabah, kafamı çat çat çat duvara vurarak kendimi döve döve bayıltmaya çalıştım, o piç kurularının elinden kurtulayım diye, ama tıpkı filmlerdeki şiddeti dikizlerkenki gibi hastalandım ve bitkin düştüm ve iğneyi yiyip yine tekerlekli sandalyeyle götürüldüm.

Sonra bir sabah uyanıp da yumurtalı ve kızarmış ekmekli ve reçelli ve çok sıcak sütlü çaylı kahvaltımı yaparken şöyle düşündüm: "Artık az kalmıştır herhalde. Bitmek üzeredir. Acının doruklarını yaşadım ve daha fazla acıya katlanamam." Sonra o hemşire pilicin şırıngayı getirmesini bekleyip durdum kardeşlerim, ama gelmedi. Sonra beyaz ceketli görevli gelip dedi ki:

"Bu sefer yürümene izin veriyoruz eski dostum."

"Yürümek mi?" dedim. "Nereye?"

"Her zamanki yere," dedi. "Evet, evet, o kadar şaşırma. Film seyretmeye yürüyerek gideceksin, benimle birlikte tabii. Artık tekerlekli sandalyeyle götürülmeye paydos."

"Ama," dedim, "peki ya korkunç sabah iğnesi ne olacak?" Buna cidden şaşırmıştım kardeşlerim, çünkü o Ludovico maddesi dedikleri şeyi vücuduma sokmaya çok hevesliydiler. "O korkunç, hasta edici sıvıyı zavallı, acı çeken koluma artık akıtmayacak mısınız?"

"Bunlar geride kaldı," dedi bu lavuk gülerek filan. "Sonsuza kadar bitti gitti. Artık tek başınasın evlat. Dehşet odasına yürüyerek gideceksin. Ama hâlâ kayışlarla bağlanıp zorla seyrettirileceksin. Haydi, gel bakalım benim küçük kaplanım." Böylece ropdöşambrımla terliklerimi giyip koridora çıkarak, o sinema mekânına filan gitmek zorunda kaldım.

Bu sefer, sadece çok hasta olmakla kalmayıp çok da şaşırdım ey kardeşlerim. İşte hepsi yine karşımdaydı, bütün o bildiğim ölçüsüz şiddet sahneleri ve kafaları ezilmiş lavuklar ve üstü başı parçalanmış kan içinde cıyaklayarak merhamet dilenen piliçler, mahrem ve bireysel gırgır geçmeler ve pislikler filan. Sonra esir kampları ve Yahudiler ve tanklarla ve

üniformalılarla dolu yabancı, gri sokaklar filan ve tüfeklerle ateş eden lavuklar, yani meselenin kamusal yüzü vardı. Bu sefer hasta olmamın ve susamamın ve her tarafımın ağrımasının suçunu, dikizlemek zorunda kaldıklarımdan başka hiçbir şeye atamıyordum, gözlerim hâlâ penslerle açık tutuluyordu ve ayaklarımla vücudum koltuğa bağlanmıştı, ama vücudumla kafama teller filan takılmamıştı. Yani bende bu etkiyi yaratan, dikizlediğim filmlerden başka ne olabilirdi ki? Gerçi bu Ludovico zımbırtısı aşı filan gibiydi ve damarlarımda akıyordu tabii, yani bu ölçüsüz şiddet olaylarını ne zaman dikizlesem hep hasta olacaktım. Bu yüzden, ağzımı açıp ühü ühü ühü oldum ve gözyaşlarım, dikizlenmeye zorlandığım şeyleri engelleyip kutsal gümüşi çiy damlaları filan gibi aktılar. Ama o beyaz ceketli piç kuruları hemen mendillerini çıkarıp gözyaşlarımı silerek dediler ki: "İşte oldu, sulu göz seni." Sonra o görüntüler yine gözlerimin önünde netleşti, yalvaran ve ağlayan filan Yahudileri –lavukları ve karıları ve delikanlıları ve cıvırları– dürterek, zehirli gaz odalarına sokan Almanlar vardı. Kendimi tutamayıp yine ühü ühü ühü olunca hemen gelip gözyaşlarımı sildiler, gösterdiklerinin tek bir saniyesini bile kaçırmayayım diye. Korkunç ve dehşet bir gündü ey kardeşlerim ve biricik kankalarım.

O gece akşam yemeğinde, bol kepçe koyun yahnisi ve meyveli kekle dondurma yedikten sonra yatağımda tek tabanca yatarken şöyle düşündüm: "Şimdi kaçarsam bir şansım olabilir." Ama silahım yoktu. Burada ustura vermiyorlardı ve iki günde bir kahvaltıdan önce yatağıma gelen dobişko, kel bir lavuk tarafından tıraş ediliyordum, iki tane beyaz ceketli piç kurusu da uslu ve uysal bir delikanlı olup olmadığımı dikizlemek için yanımızda duruyorlardı. Tırmalamayayım diye, el tırnaklarım kısacık kesilip törpülenmişti. Bunlara karşın, beni zayıflatmış olsalar da eski hür günlerimdeki halimden eser kalmasa da hâlâ çabucak saldırıya geçebiliyordum kardeşlerim. Yataktan kalkıp kilitli kapıyı cid-

den dehşet ve sert zumzuklarken cıyaklamaya başladım: "Ah, yetişin yetişin. Hastayım, ölüyorum. Doktor doktor doktor, çabuk. Lütfen. Ah, öleceğim. Kesinlikle. Yetişin." Sonunda birileri geldiğinde, boğazım acayip kurumuştu ve acıyordu. Koridordan gelen ayak sesleri ve homurtular filan işittim ve sonra, bana yemek getirip her gün felaketime filan götüren beyaz ceketli lavuğun sesini tanıdım. Homurdandı filan:

"Ne var? Ne oluyor? Orada ne biçim bir pis dolap çeviriyorsun?"

"Ah, ölüyorum," diye inledim filan. "Ah, böğrüme sancı saplandı. Apandisitim patladı. Aaaaaah."

Bu lavuk "Apandisitmiş, hadi be ordan," diye homurdandı ve sonra anahtar şıngırtıları filan işitince çok sevindim kardeşlerim. "Numara yapıyorsan, arkadaşlarımla sabaha kadar dayaktan canını çıkartırız küçük dostum." Sonra kapıyı açtı ve içeri, özgürlüğümün vaadinin tatlı havası filan girdi. Kapıyı ittiğinde kapının arkasındaydım ve koridorun ışığında şaşkınlıkla beni aradığını filan dikizleyebildim. Sonra, boynuna çok pis vurmak için zumzuklarımı kaldırdım ve yerde inleyerek veya baygın baygın filan yattığını hayalimde peşinen dikizleyerek keyiflenirken, tam o sırada içimde, bu hastalık dalga gibi kabardı ve sanki cidden ölecekmişim gibi acayip tırstım. Öğğ öğğ öğğ diye sendeleyerek yatağa filan gittim ve üstünde aslında beyaz ceket değil de bir ropdöşambr filan bulunan lavuk, niyetimi çakozlamış olacak ki şöyle dedi:

"Eee, her şey bir derstir, değil mi? İnsan sürekli öğrenir diyebiliriz. Hadi küçük dostum, şu yataktan kalk da bana vur. Vurmanı istiyorum, evet, gerçekten. Çeneme şöyle sıkı bir tane geçir. Ah, çok istiyorum, gerçekten istiyorum." Ama tek yapabildiğim öylece yatıp ühü ühü ühü diye hıçkırmaktı kardeşlerim. "Serseri," dedi bu lavuk, horgörüyle filan. "Pislik." Sonra beni, pijama üstümün ensesinden tutup kaldırdı,

ne de olsa çok dermansız ve gevşektim, sonra da sağ elini kaldırıp suratıma bir zumzuk çaktı. "Bu," dedi, "beni yatağımdan kaldırdığın için pis velet." Sonra ellerini hışır hışır birbirine sürterek gitti. Anahtar, kilitte tıkır tıkır döndü.

O zaman uykuya sığınmama yol açan şey, korkunç ve yanlış bir histi kardeşlerim, vurmaktansa vurulmanın daha iyi olduğu hissiydi. O lavuk kalsa, öbür yanağımı filan bile çevirebilirdim.

7

Kulaklarıma inanamıyordum kardeşlerim. O leş kokulu mekânda sanki neredeyse sonsuzluk kadar uzun kalmıştım ve neredeyse sonsuzluk kadar uzun kalacak gibiydim. Ama baştan iki hafta demişlerdi ve iki hafta bitmek üzereydi. Dediler ki:

"Yarın çıkıyorsun çıkıyorsun çıkıyorsun küçük dostum." Başparmaklarını kaldırdılar, özgürlüğün yolunu filan gösterir gibi. Sonra beni marizleyen ve hâlâ yemek getirip her gün işkenceye filan götüren beyaz ceketli lavuk, "Ama önünde hâlâ upuzun bir gün var. Bugün cidden posan çıkacak," deyip pis pis güldü.

Bu sabah her zamanki gibi, sinema mekânına pijamalarımla ve terliklerimle ve ropdöşambrımla gideceğimi sanıyordum. Ama hayır. Bu sabah, gömleğim ve iç çamaşırlarım ve gece kıyafetlerim ve dehşet tekmeleme çizmelerim verildi, hepsi de gayet güzel yıkanıp ütülenmişlerdi ve pırıl pırıldılar. Hatta eski güzel günlerde gırgır geçip dövüşmekte kullandığım boğazkesen usturamı bile verdiler. Giyinirken şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, ama beyaz ceketli görevli lavuk, sırıtmakla filan yetinip hiçbir şey demedi, ey kardeşlerim.

Eski mekâna gayet kibarca götürüldüm, ama değişiklikler yapılmıştı. Beyazperdenin önüne perdeler çekilmişti ve projeksiyon deliklerinin altındaki buğulu cam kaldırılmıştı,

belki de kepenk gibi yukarı veya iki yana toplanmıştı. Ayrıca önceden sadece öhö öhö öhö seslerinin gelip de insan gölgelerinin filan göründüğü yerde şimdi cidden seyirciler vardı ve bazılarını tanıyordum. Staja Müdürü ve papazı, ayrıca Komiser Chasso ve İçişleri veya İşişleri Bakanı filan olan şu çok mühim ve şık lavuk vardı. Diğerlerini tanımıyordum. Dr. Brodsky ile Dr. Branom da oradaydılar, gerçi artık beyaz ceketli değillerdi, son moda giyinmek isteyecek kadar zengin doktorlar gibi giyinmişlerdi. Dr. Branom öylece ayakta duruyordu, ama Dr. Brodsky, toplanmış herkese bilgiç filan bir tavırla konuşmaktaydı. Girdiğimi dikizleyince dedi ki: "Aha. Beyler, şimdi deneği tanıtıyoruz. Kendisi, gördüğünüz gibi sağlıklı ve iyi beslenmiş. Daha yeni uyandı ve güzel bir kahvaltı yaptı, ilaç verilmedi, hipnotize edilmedi. Yarın onu dış dünyaya gönül rahatlığıyla salacağız, çünkü artık güzel konuşan, yardımsever bir genç oldu. Ne büyük bir değişim geçirdi beyler, iki yıl kadar önce devletin verimsiz bir cezaya çarptırdığı, sefil bir serseriydi ve iki yılda hiç değişmemişti. Değişmemişti mi dedim? Aslında değişmemiş sayılmazdı. Hapishane ona yalandan gülümsemeyi, ikiyüzlülükle ellerini ovuşturmayı, sırıtarak yalakalık yapmayı öğretmişti. Zaten uzun süredir pratiğini yaptığı ahlaksızlıkların üstüne yenilerini eklemişti. Ama bu kadar laf yeter beyler. Ayinesi iştir kişinin. Şimdi işimize bakalım. Herkes seyretsin."

Bütün bu laflardan biraz sersemlemiştim ve benden filan mı bahsediliyor diye anlamaya çalışıyordum. Sonra bütün ışıklar söndü ve projeksiyon dörtgenlerinde iki spot filan yandı ve bir tanesi, Mütevazı ve Çilekeş Anlatıcınız'ı kabak gibi aydınlattı. Diğer ışığın içineyse ilk kez dikizlediğim, iri kıyım lavuğun teki yürüyerek girdi. Dobişko bir suratıyla bıyığı vardı ve neredeyse kel kafasına saç tutamları filan yapışmıştı. Otuz kırk veya elli yaşındaydı, moruktu. Yanıma gelince, ışığı onunla birlikte geldi ve kısa süre sonra iki ışık sanki tek bir büyük havuz filan oluşturdu. Bana, epey hor-

görüyle dedi ki: "Selam pislik yığını. Iyy, leş gibi kokuyorsun, pek sık yıkanmıyorsun herhalde." Sonra sanki dans eder gibi sol ve sağ ayaklarıma bastı, sonra da burnumu fiskeleyince manyak gibi canım yandı ve gözlerimden yaş geldi, sonra da sol kulağımı sanki radyo düğmesiymiş gibi çevirdi. Seyircilerden kıkırtılar ve birkaç dehşet yüksek ha ha ha sesi geldiğini duyabiliyordum. Burnum ve ayaklarım ve kulak deliğim yanıyor ve manyak gibi acıyordu, bu yüzden dedim ki:

"Bunu neden yapıyorsun? Sana hiç kötülüğüm dokunmadı ki kardeşim."

"Ah," dedi bu lavuk, "bunu yapıyorum" –yine burnuma fiske vurdu– "bunu da" –acıyan kulağımı burktu– "ve bunu da" –sağ ayağıma çok pis bastı– "çünkü senin gibi iğrenç tiplerden hiç hazzetmem. İtirazın varsa haydi başla, başla lütfen." Artık çok hızlı davranmam, o korkunç geberten hastalık gelip de kavga zevkimin içine etmeden önce boğazkesen usturamı hemen çıkarmam gerektiğini biliyordum. Ama elim iç cebimdeki usturaya uzanırken kafamın içinde, avaz avaz merhamet dilenen ve ağzından kıpkırmızı kanlar boşanan bir herifin görüntüsü belirdi ve hemen ardından hastalık ve susuzluk ve sancılar geldi ve karşımdaki aşağılık lavuk hakkındaki fikrimi çok çabucak değiştirmem gerektiğini hissettim, bu yüzden iç ceplerimde sigara veya mangır arandım ve ikisini de bulamadım, ey kardeşlerim. Uluyarak ve kekeleyerek filan dedim ki:

"Sana bir sigara ikram edeyim dediydim kardeşim, ama hiç kalmamış galiba." Bu lavuk dedi ki:

"Üvee üvee. Ühü ühü ühü. Sulu göz bebek seni." Sonra kocaman tırnağıyla yine burnuma fiske vurdu ve karanlıktaki seyircilerden çok yüksek neşeli kahkahalar yükseldiğini işittim. Sancıları ve hastalığı durdurmak için başka çarem olmadığından, karşımdaki aşağılayıcı ve zalim lavuğa iyi davranmaya çalışarak dedim ki:

"N'olur senin için bir şeyler yapayım, n'olur." İç ceplerimi karıştırdım, ama boğazkesen usturamdan başka bir şey bulamayınca bunu çıkarıp lavuğa vererek dedim ki: "Lütfen al bunu, lütfen. Küçük bir hediye. Lütfen al." Ama dedi ki:

"Pis rüşvetlerini kendine sakla. Beni böyle kandıramazsın." Elime vurunca boğazkesen usturam yere düştü. Bunun üzerine dedim ki:

"Lütfen, bir şeyler yapmalıyım. Çizmelerini temizleyeyim mi? Bak, diz çöküp yalayacağım." Böylece ister inanın ister kıçımı öpün, diz çöküp kırmızı dilimi iki karış dışarı çıkartarak, o pis, iğrenç çizmeleri yaladım. Ama bu lavuk, ağzımı çok sert tekmelememekle yetindi o kadar. Bunun üzerine o şerefsiz piç kurusunu ayak bileklerinden sımsıkı tutup da yere düşürsem, çok hasta olup sancılanmam herhalde, diye düşündüm. Bunu yapınca lavuk çok şaşırdı ve namussuz seyircilerin kahkahaları eşliğinde güm diye yere kapaklandı. Ama onu yerde dikizleyince her tarafıma o korkunç hissin yayıldığını hissettim, bu yüzden hemen elimi uzatıp kalkmasına yardım ettim. Sonra lavuk tam suratıma cidden sert bir zumzuk çakacakken Dr. Brodsky dedi ki:

"Tamam, bu kadarı yeter." Sonra bu adi lavuk, artist filan gibi eğilip selam vererek, dans ede ede giderken ışıklar yandı ve kırpışan gözlerimle uluyan ağzım aydınlandı. Dr. Brodsky seyircilere dedi ki: "Gördüğünüz gibi deneğimiz paradoksal bir şekilde kötülüğe zorlanırken iyiliğe zorlanıyor. Şiddet uygulama niyetine, yoğun fiziksel rahatsızlık hisleri eşlik ediyor. Denek bunları savuşturabilmek için tamamen zıt bir tavrı benimsemek zorunda kalıyor. Sorusu olan?"

"Seçme şansı," diye gürledi kalın boğuk bir ses. Kodes papazından geldiğini dikizledim. "Aslında seçme şansı yok, değil mi? Kendisini öyle iğrenç bir şekilde küçük düşürmesine yol açan şey, kendi çıkarlarını düşünmesi, fiziksel acıdan korkması. Hiç samimi olmadığı çok barizdi. Evet, artık bir kabahat işlemiyor. Ama ahlaki seçimler yapabilecek bir varlık olmaktan çıktı."

"Bunlar ayrıntı," dedi Dr. Brodsky gülümseyerek filan. "Bizler güdülerle, yüksek etikle ilgilenmiyoruz. Biz sadece suç oranını düşürmekle ilgileniyoruz..."

"Bir de," diye araya girdi, bu şık azman Bakan, "tıka basa dolmuş olan hapishanelerimizi rahatlatmakla."

"Dinle dinle," dedi birisi.

Sonra millet hep bir ağızdan konuşup tartışmaya başladı ve ben ayakta öylece kalakaldım kardeşlerim, bu denyo piç kurularından hiçbiri benimle ilgilenmiyordu, o yüzden cıyakladım:

"Ben, ben, ben. Peki ya ben ne olacağım? Bana ne zaman geleceksiniz? Yoksa sadece bir hayvan veya köpek filan mıyım?" Bunun üzerine bağıra çağıra bana laf atmaya başladılar. O zaman sesimi iyice yükseltip cıyakladım: "Sırf bir otomatik portakal gibi mi olayım yani?" Bunu neden dedim bilmiyordum kardeşlerim, aklıma durup dururken filan gelivermişti. Nedense hepsi bunu duyunca bir iki dakika sustular. Sonra çok zayıf, moruk, profesör tipli bir lavuk ayağa kalktı, boynunda, kafasından gövdesine elektrik taşıyan kablolar filan vardı sanki, dedi ki:

"Şikâyet etmene gerek yok evlat. Seçimini yaptın ve bütün bunlar seçiminin sonucu. Artık ne olacaksa hepsini sen seçtin." Bunun üzerine, kodes papazı cıyakladı:

"Ah keşke buna inanabilsem." Müdür ona, kodesin din dünyasında sandığı kadar yükselemeyeceğini söylercesine ters ters baktı. Sonra yine bağıra çağıra tartışmalar başladı ve Sevgi sözcüğünün söylenip durduğunu işitebiliyordum, kodes papazı diğerlerinden hiç aşağı kalmayıp Mükemmel Sevgi Korkuyu Kovar gibisinden bok püsür laflar ediyordu cıyak cıyak. Sonra Dr. Brodsky, pişmiş kelle gibi sırıtarak dedi ki:

"Beyler, bu Sevgi meselesine değinilmesine sevindim. Şimdi ortaçağlarda öldüğünü sandığımız bir Sevgi tarzına tanık olacağız." Sonra ışıklar söndü ve spotlar yine yandı,

biri, zavallı ve çilekeş Kankanız ve Anlatıcınız'ı aydınlattı, diğerinin içineyse hayatınızda dikizlemeyi umabileceğiniz en tatlı çıtır usulca giriverdi, ey kardeşlerim. Yani karpuz gibi memelerini filan tamamen dikizleyebiliyordunuz, elbisesi omuzlarını iyice iyice iyice açıkta bırakıyordu. Ayakları da muhteşemdi ve sanki adamı inletmek ister gibi yürüyordu ve tatlı gülümseyen, genç, masum filan bir suratı vardı. Bana gelirken, ışık üstünden ayrılmıyordu ve sanki ilahi filan bir ışıktı ve aklıma gelen ilk şey, o çıtırı yere yatırdığım gibi onu çok vahşice yapmak oldu, ama anında hastalığı hissettim, sanki bir köşenin ardından beni seyreden bir dedektif filandı da şimdi şerefsizce tutuklamak için peşimden geliyordu. Çıtırdan yayılan mis gibi parfüm kokusunu da alınca nefesim hızlandı, bu yüzden bütün o sancılar ve susuzluk ve korkunç hastalık çok dehşet bir şekilde tamamen bastırmadan önce, o çıtırla ilgili düşüncelerimi değiştirmem gerektiğini çakozladım. Bu yüzden cıyakladım:

"Ey çıtırların en güzeli dilber, kalbimi ayaklarının dibine filan atıyorum çiğne diye. Elimde bir gül olsa sana verirdim. Şimdi yağmur yağsa ve yerler bok gibi çamur içinde olsa, narin ayaklarına pislik ve bok püsür bulaşmasın diye giysilerimi yere sererdim." Bütün bunları söylerken, hastalığın geri çekildiğini filan hissedebiliyordum, ey kardeşlerim. "İzin ver de," diye cıyakladım, "sana tapayım ve bu pis dünyada yardımcın ve koruyucun filan olayım." Sonra aklıma uygun bir laf gelince dedim ki: "İzin ver gerçek şövalyen olayım," sonra da diz çöküp eğilerek selam vermeye filan başladım.

Sonra kendimi cidden salak gibi hissettim, çünkü bu çıtır da sanki tiyatrodaymışız gibi seyircileri eğilerek selamlayıp dans ede ede gitti, ışıklar yanınca millet alkışladı. Seyircilerin arasındaki bazı moruk lavuklar bu çıtırı gözleriyle yiyorlardı, pis ve şeytani bir şehvete filan kapılmışlardı, ey kardeşlerim.

"Tam bir Hıristiyan olacak," diye cıyaklıyordu Dr. Brodsky, "öbür yanağını çevirmeye hazır olacak, çarmıha germektense gerilmeye hazır olacak, bir sineği öldürme fikri bile içini bulandıracak." Doğru söylüyordu kardeşlerim, çünkü böyle deyince aklımdan bir sineği öldürmek geçti ve çok azıcık hastalandım, ama sineğin kahrolası bir evcil hayvan ve bok püsür gibi şeker parçalarıyla beslendiğini hayal ederek hastalığı ve sancıları yatıştırdım. "Islah," diye cıyakladı Dr. Brodsky, "Tanrı'nın meleklerinin huzurundaki mutluluk."

"İşe yarıyor," diyordu bu İşişleri Bakanı çok yüksek sesle, "önemli olan da bu."

"Ah," dedi kodes papazı, iç filan geçirerek, "işe yaradığı doğru, Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

Üçüncü Bölüm

1

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Bu, ertesi sabah bizim Staja'nın yanındaki beyaz binanın önünde, şafağın gri ışığında, üstümde iki yıl önceki giysilerle, elimde birkaç eşyamın bulunduğu bir çantayla ve cebimde şerefsiz Yetkililerin yeni hayatıma filan başlamam için lütfedip verdikleri birkaç mangırla öylece dururken, kendime sorduğum soruydu kardeşlerim.

Dünün geri kalanı çok yorucu geçmişti, haberler için röportaj yapıp şlak şlak şlak fotoğraflarımı çekmişlerdi, özellikle de ölçüsüz şiddet karşısında hoşafa dönmem gibi utandırıcı bok püsürün fotoğraflarını. Sonra kendimi yatağa filan atmıştım ve sanki anında beni uyandırıp evime gitmemi, Mütevazı Anlatıcınız'ı bir daha dikizlemek istemediklerini söylemişlerdi, ey kardeşlerim. İşte şimdi karga bokunu yemeden, sol cebimdeki birkaç mangırı şıngırdatarak şunu merak ediyordum:

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Şöyle kahvaltı yapacağım bir mekâna gideyim diye düşündüm, o sabah ağzıma lokma girmemişti, çünkü o lavuklar, beni marizleyerek apar topar özgürlüğe sepetlemişlerdi. Bir fincan çay içmiştim o kadar. Bu Staja, şehrin bir kenar

mahallesindeydi, ama etrafta küçük işçi kahveleri filan vardı ve kısa sürede bunlardan birini buldum kardeşlerim. Çok boktan ve leş gibi bir yerdi, tavandaki tek ampul sinek pislikleriyle kaplandığından doğru dürüst aydınlatmıyordu ve erken kalkmış işçiler, iğrenç görünen sosislerle ekmek dilimlerini hapır hupur yiyip çay içiyor ve cıyaklayarak daha fazlasını istiyorlardı. Servisi, çok boktan bir cıvır yapıyordu ama memeleri karpuz gibiydi ve yemek yiyen lavuklardan bazıları ha ha ha diye pandiklemeye çalışıyorlardı, cıvır da he he he diye geçip gidiyordu ve onları görünce kusacak gibi oldum kardeşlerim. Ama çok kibar beyefendi sesimle, kızarmış ekmek, reçel ve çay isteyip karanlık bir köşeye oturdum, yiyip içmek için.

Bu arada içeri cüce bir lavuk girdi, sabah gazetelerini satıyordu, çelik çerçeveli, kalın camlı gözlük takmış sapık ve adi bir suçlu tipiydi ve giysileri, çok bayat, küflenmiş kuşüzümlü puding rengindeydi. Bir gazete aldım, amacım, dünyada olup bitenleri dikizleyip normal hayata geri dönmekti. Aldığım gazete, devletin gazetesi gibiydi, çünkü ön sayfadaki tek haber, yaklaşan genel seçimlerde, ki iki üç hafta kalmıştı galiba, herkesin şimdiki hükümete oy vermesi gerektiğiydi. Hükümetin son bir sene içinde yaptıkları acayip övülüyordu kardeşlerim, artan ihracattan ve cidden dehşet dış politikadan ve sosyal hizmetlerin düzelmesinden filan, bir sürü bok püsürden bahsediliyordu. Ama hükümetin en çok övündüğü şey, son altı ayda sokakları, bütün huzuru ve gece yürüyüşlerini seven insanlar için daha güvenli bir hale getirmeleriydi, polislerin maaşları artırılmıştı ve artık genç serserilere ve sapıklara ve hırsızlara ve bok püsüre daha sert davranıyorlardı. Bu haber, Mütevazı Anlatıcınız'ın biraz ilgisini çekti. Gazetenin ikinci sayfasındaysa çok tanıdık gelen birinin bulanık filan bir fotoğrafı vardı ve aslında benmişim benmişim benmişim meğer. Çok suratsız ve ürkek filan görünüyordum, ama aslında flaşlar şlak şlak patladığı içindi.

Fotoğrafımın altında, yeni açılan Devlet Kriminal Tipler Islahevi'nin ilk mezunu olduğum, suçlu içgüdülerimden sadece iki haftada arındırıldığım, artık kanunlardan tırsan iyi bir vatandaş, bok püsür olduğum yazılıydı. Sonra, bu Ludovico'nun Tekniği'ni ve hükümetin akıllılığını ve bok püsürü filan yere göğe sığdıramayan bir köşe yazısı dikizledim. Sonra tanıdık gelen bir lavuğun fotoğrafını dikizledim ve İşişleri veya İçişleri Bakanı'ydı. O da biraz böbürlenmişti anlaşılan, halkın artık genç serserilerin ve sapıkların ve hırsızların ve bok püsürün korkakça saldırılarından çekinmesine gerek kalmayacağı, suç işlenmeyeceği yeni bir çağın başlayacağını söylüyordu. Bu yüzden arghhhhhh deyip gazeteyi yere attım, çay lekelerini ve bu kahveye gelen rezil hayvanların tükürüklerini örttü.

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Şu olacaktı kardeşlerim, eve gidip pederle anacığıma güzel bir sürpriz yapacaktım, biricik evlatlarıyla vârisleri yuvasına geri dönecekti. Sonra küçük inimde yatağa uzanıp güzelce müzik dinleyebilir ve bir yandan da artık hayatta ne yapmak istediğimi düşünebilirdim. Tahliye Memuru dün bana, deneyebileceğim işlerin uzun bir listesini vermişti ve bir sürü kişiyi arayıp benden bahsetmişti, ama hemen çalışmaya hiç mi hiç niyetim yoktu kardeşlerim. Önce yatağa uzanıp güzel bir müzik koyarak biraz dinlenip kafamı toplayacaktım.

Böylece otobüsle Merkez'e, sonra yine otobüsle Kingsley Caddesi'ne gittim, 18A Apartmanı buraya çok yakındı. Kalbimin heyecandan filan küt küt küt attığını söylesem inanırsınız herhalde kardeşlerim. Hâlâ kış sabahının körü olduğundan etrafta çıt çıkmıyordu ve apartmana girince kimseler görmedim, bir tek, şu Emeğin Onuru resmindeki cıbıldak lavuklarla karılar vardı o kadar. Resmin temizlendiğini görünce şaşırdım kardeşlerim, artık Vakur Emekçilerin ağızlarından müstehcen laf balonları çıkmıyordu, çıplak vücutları-

na, akılları uçkurlarında gençler tarafından kalemle müstehcen organlar da eklenmemişti. Ayrıca asansörün çalışmasına da şaşırdım. Elektrik düğmesine basınca uğuldayarak indi ve o kafese filan benzeyen asansöre binince içinin tertemiz olduğunu dikizleyip şaşırdım.

Onuncu kata gittim ve 10-8'i her zamanki gibi dikizledim ve cebimden küçük anahtarı çıkarırken elim zangır zangır titriyordu. Ama gayet kararlılıkla anahtarı kilide sokup çevirdim, sonra kapıyı açıp içeri girdim ve karşıma, bana bakan üç çift şaşkın ve neredeyse ürkek göz çıktı ve pederle anacığım kahvaltı yapıyorlardı, ama hayatımda hiç dikizlemediğim bir lavuk da vardı, gömleğinin üstüne pantolon askısı takmış iri kıyım bir lavuktu, kendi evindeymiş gibi rahattı kardeşlerim, yumurtayla kızarmış ekmek yiyip hüüüp diye sütlü çay içiyordu. İlk konuşan da bu tanımadığım lavuk oldu, dedi ki:

"Sen de kimsin dostum? O anahtarı nereden buldun? Defol yoksa suratını dağıtırım senin. Çık dışarı ve kapıyı çal. Ne işin var söyle, çabuk."

Put gibi oturan pederle anacığımın henüz gazeteyi okumadıklarını çakozladım, sonra da gazetenin ancak peder işe gittikten sonra geldiğini hatırladım. Ama sonra anacığım dedi ki: "Ah, firar etmişsin. Kaçmışsın. Ne yapacağız şimdi? Burayı polisler basacak, vay başımıza gelenler. Ah seni kötü ve fesat çocuk, hepimizi rezil ettin." Sonra, ister inanın ister kıçımı öpün, ühü ühü yapmaya başladı. Bu yüzden açıklamaya çalışmaya başladım, isterlerse Staja'yı arayabileceklerini söyledim, bu arada o yabancı lavuk kaşlarını çatıp öylece oturuyordu ve sanki kıllı kocaman zumzuğuyla suratımı dağıtacakmış gibi bir hali vardı. Bu yüzden dedim ki:

"Sen de birkaç soruyu cevaplasan nasıl olur kardeşim? Burada ne işin var ve ne kadar sürecek? Deminki tavrın hiç hoşuma gitmedi. Haddini bil. Haydi, konuşsana." İşçi tipli bir lavuktu, acayip çirkindi, otuz kırk yaşlarındaydı ve şim-

di tek kelime etmeden ağzını açmış öylece bana bakıyordu. Sonra peder dedi ki:

"Bu biraz şaşırtıcı bir durum oğlum. Bari geleceğini önceden haber verseydin. Seni en az beş altı yıl salıvermezler sandıydık. Gerçi," dedi felaket canı sıkılmış bir halde, "seni tekrar gördüğümüze ve serbest olmana sevindik tabii."

"Bu kim?" dedim. "Neden konuşmuyor? Burada neler oluyor?"

"Bu Joe," dedi anacığım. "Artık burada kalıyor. Pansiyoner olarak. Ah, vay başımıza gelenler," demeye başladı.

"Sen," dedi bu Joe. "Hakkında çok şey duydum evlat. Ne yaptığını biliyorum, zavallı çilekeş ana babanın kalplerini kırdın. Demek geri döndün ha? Onlara biraz daha çile çektirmeye geldin ha? Bunun için cesedimi çiğnemen gerekir, çünkü onlar bana pansiyoner değil öz evlatlarıymışım gibi davrandılar." Hastalığın yine içimde uyanmaya başladığını hissetmesem kahkahayı basacaktım, çünkü bu herif benim pederle ve anacığımla aşağı yukarı yaşıt görünüyordu, bir de kalkmış ağlayan anamı sanki öz anasıymış gibi korumaya çalışıyordu, ey kardeşlerim.

"Eee," dedim, ben de neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. "Tamam öyleyse. Bütün o iğrenç, boktan pılını pırtını toplayıp odamı boşaltman için beş uzun dakika vereceğim." Sonra odama yöneldim, bu lavuk beni durduracak kadar hızlı davranamadı. Kapıyı açınca kalbim paramparça oldu, çünkü buranın artık odam filan olmadığını çakozladım kardeşlerim. Bütün bayraklarım duvarlardan indirilmişti ve bu herif, onların yerine boksör fotoğrafları asmıştı, ayrıca kollarını kavuşturmuş kibirle oturan ve göğüsleri gümüşi armalı filan bir takımın fotoğrafı filan vardı. Sonra başka nelerin eksik olduğunu dikizledim. Pikabımla, plak kutum artık yoktu, içinde şişeler ve uyuşturucular ve iki adet pırıl pırıl şırınga bulunan kilitli hazine sandığım da gitmişti. "Burada şerefsizce bir şeyler yapılmış," diye cıyakladım. "Eşyala-

rıma ne yaptın seni iğrenç piç kurusu?" Bunu Joe'ya demiştim, ama babam yanıtladı:

"Hepsini polis alıp götürdü oğlum. Yeni kanun gereği kurbanlara tazminat ödenmesi gerekiyor, anlarsın ya."

Çok hastalanmamakta epey zorlanıyordum, kafam acayip ağrıyordu ve ağzım o kadar kurumuştu ki masadaki süt şişesini kaptığım gibi bir yudum aldım, bunun üzerine Joe dedi ki: "Pis bir domuz gibi davranıyorsun." Dedim ki:

"Ama o kadın ölmüştü. Ölmüştü."

"Kedileri vardı oğlum," dedi babam kederli filan, "vasiyetname okunana kadar onlara bakacak kimse kalmamış, bu yüzden bakıcı tutmak zorunda kalmışlar. Polis, kedilerin masrafını karşılamak için eşyalarını, giysilerini filan, hepsini sattı. Kanun böyle oğlum. Ama sen zaten kanunu hiç umursamazdın."

O zaman oturmak zorunda kaldım ve Joe dedi ki: "Oturmadan önce izin istesene görgüsüz küçük domuz." Bunun üzerine hemen "Pis çeneni kapa dobişko domuz," diye bağırdım, kendimi hasta hissederek. Sonra sağlığım adına alttan alıp gülümsemeye çalıştım, bu yüzden dedim ki: "Eh, oranın benim odam olduğunu kimse inkâr edemez. Burası da benim evim. Eee peder, anacığım, önerileriniz nelerdir?" Ama öylece somurtup duruyorlardı, anacığım biraz titriyordu, suratı buruşmuş ve gözyaşlarıyla filan ıslanmıştı, sonra peder dedi ki:

"Bu konuyu düşünmemiz gerek oğlum. Joe'yu durup dururken kapı dışarı edemeyiz, değil mi? Yani Joe'nun burada işi var, iki yıl çalışacak ve bir anlaşma yaptık, değil mi Joe? Yani, hapiste uzun süre yatarsın sanmıştık oğlum, odan da boş duruyordu." Biraz utandığını suratından dikizleyebiliyordunuz. Bu yüzden, sadece gülümseyip kafa sallayarak dedim ki:

"Her şeyi çakozluyorum. Biraz kafa dinlemeye ve cebinize ekstradan mangır girmesine de alıştınız. Hayat bu. Zaten

oğlunuz sürekli başınıza bela oluyordu." Sonra, ister inanın ister kıçımı öpün kardeşlerim, ama kendime çok acıyarak ağlamaya başladım. Bunun üzerine peder dedi ki:

"Bak oğlum, Joe gelecek ayın kirasını peşin verdi. Yani her halü kârda Joe'ya çık diyemeyiz, değil mi Joe?" Joe dedi ki:

"Ben ikinizi düşünüyorum, bana babalık ve analık ettiniz. Şimdi gidip de sizi, aslında hiç evlatlık etmemiş olan bu küçük canavarın insafına mı bırakayım, adalet bu mudur? Şimdi ağlıyorsa sırf kurnazlığından ve hilebazlığından. Bırakın gitsin, kendine başka yerde oda bulsun. Hatasını anlasın, öyle kötü bir çocuğun, sizin gibi iyi bir ana babayı hak etmediğini öğrensin."

"Tamam," dedim hâlâ ağlayarak filan. "Artık durumu biliyorum. Kimse beni istemiyor, kimse sevmiyor. Çok çok çok acılar çektim ve herkes acılarım sürsün istiyor. Biliyorum."

"Başkalarına acı çektirdin," dedi Joe. "Sen de acı çekeceksin tabii, doğrusu bu. Geceleri bu aile sofrasında otururken, bütün yaptıklarını dinledim ve hayretler içinde kaldım. Yaptığın bir sürü şey cidden midemi bulandırdı."

"Keşke," dedim, "kodeste kalsaydım. Sevgili Staja'da. Şimdi gidiyorum," dedim. "Beni bir daha asla dikizlemeyeceksiniz. Kendi başıma ayakta duracağım, yardım istemez. Sizleri vicdanınızla baş başa bırakıyorum." Babam dedi ki:

"Öyle deme oğlum," anam da ühü ühü ühü yapmaya başladı, suratı buruşup acayip çirkinleşti, bu Joe da ona sarılıp sırtına pat pat vurarak, sakin sakin sakin demeye başladı manyak gibi. Ben de sendeleyerek filan kapıya gidip çıktım, onları korkunç suçluluk hisleriyle baş başa bıraktım, ey kardeşlerim.

2

Sokakta amaçsızca filan dolanıyordum ey kardeşlerim, üstümdeki gece kıyafetleri milletin aval aval dikizlemesine yol açıyordu, soğuktu da, buz gibi kış piçlik yapıyordu, tek istediğimin, bütün bunlardan uzaklaşıp bir daha hiçbir şey düşünmemek olduğunu hissediyordum. Bu yüzden otobüsle Merkez'e gittim, sonra yürüyerek Taylor Place'e geri döndüm ve plakçı MELODIA'yı dikizledim... Orayı çok severdim kardeşlerim ve eskisi gibi görünüyordu ve içeri girince bizim Andy'yi, hani şu eskiden bana plak satan kel ve çok çok zayıf, yardımsever ufak tefek lavuğu dikizlemeyi bekledim. Ama orada artık Andy yoktu kardeşlerim, cıyaklayıp duran ergen çocuklarla çıtırlar vardı o kadar, yeni bir korkunç pop şarkısını dinleyip dans ediyorlardı ve tezgâhın arkasındaki lavuk da ergen görünüşlüydü, parmaklarını çıtırdatıp manyak gibi gülüyordu. Bu yüzden yanına gittim ve beni fark etmeye tenezzül etmesini filan bekledikten sonra dedim ki:

"Mozart'ın *Kırkıncı Senfoni*'sini dinlemek istiyorum." Neden aklıma o gelmişti bilmiyorum, ama gelmişti işte. Tezgâhtaki lavuk dedi ki:

"Kırkıncı neyini dedin arkadaşım?"

Dedim ki: "Senfonisini. *Kırkıncı G Minör Senfoni*'sini."

"Haaaa," dedi dans eden ergenlerden biri, saçları gözlerini örten bir çocuktu, "siinfonii. Komik değil mi? Siinfonii istiyormuş."

Tepemin attığını hissedebiliyordum, ama kendime hâkim olmalıydım, o yüzden Andy'nin yerini almış lavukla bütün o dans edip cıyaklayan ergenlere gülümsedim. "Arkadaşım, sen şu dinleme kabinine git, ben bir şeyler ayarlarım."

Bu yüzden, satın almak istediğiniz plakları dinleyebildiğiniz küçük kabine gittim ve sonra bu lavuk benim için bir plak koydu, ama Mozart'ın *Kırkıncı Senfoni*'si değildi, Mozart'ın *Prague*'ınıydı –herif rafta ilk eline geçen Mozart'ı koymuştu herhalde– ve bu, cidden kafamı bozabilecek bir durumdu ve sancı çekip hastalanmak istemiyorsam sinirlerime hâkim olmam gerekiyordu, ama unutmamam gereken bir şeyi unutmuştum. O piç doktorlar öyle bir ayarlama yapmışlardı ki, duygusal filan olan her müzik beni, tıpkı şiddeti dikizlediğimde veya uygulamak istediğimde olduğu gibi hasta ediyordu. Çünkü bütün o şiddet filmlerinde müzik vardı. Özellikle şu korkunç Nazi filminde, Beethoven'ın *Beşinci Senfoni*'sinin sonunun çaldığını hatırlıyordum. Kendimi mağazadan dışarı zor attım, ergenler arkamdan güldüler ve tezgâhtaki lavuk "Eh eh eh!" diye cıyakladı. Ama hiç aldırmadan neredeyse körlemesine sendeleyerek sokaktan geçip köşeden saptım ve Korova Sütbarı'na gittim. Ne istediğimi biliyordum.

Mekânda neredeyse in cin top oynuyordu. Görünüşü de tuhaftı, duvarlarda, böğüren kırmızı inek resimleri vardı ve tezgâh tamamen değişmişti. Ama "Katkılı süt, büyük bardak," deyince, uzun suratını yeni tıraş etmiş lavuk ne istediğimi hemen anladı. Büyük katkılı süt bardağımı alıp mekânı çevreleyen küçük kabinlerden birine gittim, bunların perdelerini filan çekince ana mekândan kopuyorlardı, sonra rahat koltuğa gömülüp sütümü yudumladım. Hepsini bitirince bir şeyler olduğunu hissetmeye başladım. Gözlerimi, yerdeki küçük gümüşi bir kanser paketi jelatini parçasına diktim, bu mekânın temizliği pek dehşet yapılmıyordu kardeşlerim. Bu gümüşi parça büyümeye büyümeye büyümeye başladı ve o

kadar parlayıp ışıl ışıl oldu ki bakarken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. O kadar büyüdü ki içinde takıldığım kabini doldurmakla kalmayıp sanki bütün Korova'yı, bütün sokağı, bütün şehri kapladı. Sonra bütün dünyaya dönüştü, sonra bütün her şeye dönüştü kardeşlerim ve sanki bir deniz, şimdiye kadar yaratılmış veya hatta sadece düşünülmüş her şeyi kaplıyordu. Tuhaf sesler çıkarıp "Sevgili sevgili yaban aylakları, türlü türlü kılıklarda çürümeyin," gibi bok püsür laflar ettiğimi duyabiliyordum. Sonra her tarafın gümüşileştiğini filan hissettim ve sonra daha önce kimsenin dikizlemediği renkler belirdi ve sonra çok çok çok uzaklardaki bir grup heykelin itilerek iyice iyice iyice yaklaştırıldığını dikizledim, hepsi de aşağıdan ve yukarıdan gelen çok parlak bir ışıkla aydınlanıyordu, ey kardeşlerim. Bu heykeller grubu, Tanrı ve Tüm Kutsal Melekleri ve Azizleriydi, hepsi de tunç gibi pırıl pırıldılar, sakalları ve kocaman kanatları bir çeşit rüzgârla dalgalanıyordu, demek ki aslında taş ya da tunç olamazlardı ve gözleri kımıldıyordu filan ve canlıydılar. Bu kocaman figürler iyice iyice iyice yaklaştılar, sonunda beni ezecek gibi oldular ve "Eeeeee" diye bir ses çıkardığımı duyabildim. Sonra her şeyden –giysilerden, bedenden, beyinden, isimden, hepsinden– kurtulduğumu hissettim ve kendimi cidden dehşet hissettim, cennette gibiydim. Sonra paldır küldür sesler duydum ve Tanrı'yla Melekleri ve Azizleri bana kafalarını filan salladılar, sanki daha zamanı değil, ama tekrar denemelisin diyorlardı ve sonra her şey pis pis sırıtarak ve gülerek filan yıkıldı ve büyük sıcak ışık soğudu ve sonra eski yerimde duruyordum, masadaki bardak boştu ve ağlamak istiyordum ve ölüm, her şeyin tek çözümüymüş gibi geliyordu.

İşte buydu, yapılması gereken bariz şeyin bu olduğunu çakozlamıştım, ama nasıl yaparım bilmiyordum, daha önce hiç düşünmemiştim ki ey kardeşlerim. Küçük çantamda boğazkesen usturam vardı, ama kendimi haşırt diye kestiğimi

ve kıpkırmızı kanımın aktığını hayal edince anında felaket hastalandım. Şiddet yoluyla değil, şöyle beni güzel güzel uyutacak bir şeyle ölmek istiyordum, böylece Mütevazı Anlatıcınız cavlağı çekecekti, artık kimseye sıkıntı vermeyecekti.

Belki de, diye düşündüm, köşenin arkasındaki Halk Kütüphanesi'ne gidersem, acısız nalları dikmenin en iyi yolunu anlatan bir kitap bulabilirim. Öldüğümü ve herkesin ne kadar üzüleceğini hayal ettim, peder ve anacığım ve yerime geçen şu Joe denen adi şerefsiz ve ayrıca Dr. Brodsky ile Dr. Branom ve şu İşişleri İçişleri Bakanı ve diğer herkes üzülecekti. Şu böbürlenmeyi seven adi hükümet de. Bu yüzden kış havasına çıktım, vakit artık ikindi olmuştu, Merkez'deki kocaman saatten dikizlediğim kadarıyla ikiye geliyordu, demek ki sütle girdiğim trip sandığımdan uzun sürmüştü. Marghanita Bulvarı'nda yürüyüp Boothby Caddesi'ne saptım, sonra tekrar sapınca karşıma Halk Kütüphanesi çıktı.

En son çok çok çok küçükken, en fazla altı yaşındayken girdiğim, dökküntü, boktan bir mekândı ve iki bölümü vardı... Biri kitap ödünç almak için, diğeriyse oturup okumak içindi, burası gazetelerle ve dergilerle ve leş gibi yaşlılık ve fakirlik kokusu yayan çok moruk ihtiyarlarla doluydu. Bunlar, odanın çeşitli yerlerindeki gazete stantlarının başında duruyor, burunlarını çekiyor ve geğiriyor ve kendi aralarında laklaklıyor ve sayfaları çevirip gazeteleri çok üzüntüyle okuyor veya masalarda oturmuş dergi okuyor veya okur gibi yapıyorlardı, bazıları uyuyordu, bir iki tanesi de felaket horluyordu. Ne aramaya geldiğimi başta hatırlayamadım, sonra, buraya acısız nalları dikmenin en iyi yolunu bulmaya geldiğimi hatırlayınca biraz afalladım ve referans zımbırtılarıyla dolu rafa gittim. Bir sürü kitap vardı, ama hiçbirinin ismi işime yarayacak türden değildi kardeşlerim. Elime bir tıp kitabı aldım, ama içinde korkunç yaralarla hastalıkların çizimleri ve fotoğrafları vardı ve bunları görünce biraz hastalandım. Bu yüzden kitabı yerine koydum ve İncil denen büyük kita-

bı aldım, belki eskiden Staja'daki gibi içimi rahatlatır diye (aslında çok eskiden değildi, ama sanki çok çok eskidenmiş gibi geliyordu) ve oturup okumak için, yalpalayarak bir sandalyeye gittim. Ama yetmiş çarpı yedi kere verilen cezalardan ve küfredip birbirini marizleyen bir sürü Yahudi'den başka bir şeye rastlayamadım ve bunlar da midemi kaldırdı. Bu yüzden haykırır gibi oldum ve karşımdaki acayip moruk, kılıksız adam dedi ki:

"Ne oldu evladım? Sorun nedir?"

"Gebermek istiyorum," dedim. "Yeter artık, canıma tak etti. Hayat fazla ağır gelmeye başladı."

Yanımdaki moruk bir lavuk, başını, okuduğu kocaman geometrik şekillerle dolu manyak bir dergiden kaldırmadan "Şşşt!" dedi. Onu tanır gibi oldum. Diğer adam dedi ki:

"Daha çok gençsin evladım. Bütün hayatın önünde uzanıyor."

"Evet," dedim acı acı. "Bir çift takma meme gibi aynen." Dergi okuyan lavuk yine "Şşşt" derken bu sefer başını kaldırıp bakınca ikimizde de jeton düştü. Kim olduğunu çakozladım. Bağırarak dedi ki:

"Tanrı aşkına, şekilleri asla unutmam. Bir şekli gördüm mü unutmam. Tanrı aşkına, şimdi elime düştün seni domuzcuk." Kristallografiydi, işte buydu. O gün kütüphaneden aldığı kitap bununla ilgiliydi. Takma dişleri dehşet ezilmişti. Üstü başı yırtılmıştı. Kitapları parçalanmıştı, hepsi de kristallografiyle ilgiliydi. Buradan hemen tüysem iyi olacak diye düşündüm kardeşlerim. Ama bu moruk adam ayağa kalkmış, duvar diplerindeki gazete stantlarında duran ve masalardaki dergilerin üstünde uyuklayan öksürüklü moruklara, manyak gibi cıyaklıyordu. "Elimize düştü," diye cıyaklıyordu. "Bir daha asla, hiçbir yerden bulunamayacak nadide kristallografi kitaplarını mahveden zehirli domuzcuk elimize düştü." Bu yaşlı lavuk cidden kafadan kontak gibiydi. "Korkak kabadayı gençlerin fevkalade bir örneği," diye cıyaklı-

yordu. "Şimdi aramızda bulunuyor ve ocağımıza düştü. Arkadaşlarıyla birlikte beni sille tokat dövmüştü. Giysilerimi parçalayıp dişlerimi zorla çıkarmışlardı. Kanıma ve iniltilerime gülmüşlerdi. Ben şaşkın ve çırılçıplak bir halde eve giderken tekmelerle uğurlamışlardı." Bildiğiniz gibi, bütün bunlar tam olarak doğru sayılmazdı kardeşlerim. Çırılçıplak soymamıştık ki, bazı giysilerini üstünde bırakmıştık.

Cıyaklayarak karşılık verdim: "O dediğin iki seneden fazla oluyor. O zamandan beri cezamı çektim. Dersimi aldım. Bakın... resmim gazetelerde."

"Ceza mı?" dedi ordu emeklisi tipli bir moruk. "Sizin topunuzu sallandırmak gerek. Yaygaracı haşerat sizi."

"Tamam, tamam," dedim. "Herkesin fikri kendine. Hepinizden özür dilerim. Artık gitmeliyim." Manyak moruklarla dolu bu mekândan çıktım. Aspirin, işte buydu. Yüz tane aspirin yutarsam cavlağı çekebilirdim. Bizim eczaneden aspirin alabilirdim. Ama kristallograf lavuk cıyakladı:

"Gitmesine izin vermeyin. Şu katil domuzcuğa ceza neymiş öğretelim. Tutun." İster inanın ister diğer şeyi yapın kardeşlerim, ama doksan yaşlarında üç tane sarsak moruk, titrek yaşlı elleriyle beni tuttular ve bu ceset gibi ihtiyarlardan yayılan leş gibi yaşlılık ve hastalık kokusu midemi filan kaldırdı. Kristal lavuk karşıma geçmiş, suratıma zayıf zumzuklar geçiriyordu, kaçıp gitmeye çalıştım, ama beni tutan moruklar tahminimden kuvvetliydiler. Sonra diğer moruk lavuklar da gazetelerini bırakıp topallaya topallaya geldiler, Mütevazı Anlatıcınız'ı marizlemek için. "Öldürün, çiğneyin, gebertin, dişlerini tekmeleyin," gibi bok püsür laflar cıyaklıyorlardı ve durumu gayet net çakozladım. Morukluğun gençliğe saldırısıydı, işte buydu. Ama bazıları "Zavallı Jack, bu domuzcuk var ya, zavallı Jack'i az kalsın öldürüyordu," filan diyorlardı, sanki daha dün olmuş gibi. Gerçi onlara dün gibi geliyordu herhalde. Artık etrafım zayıf zumzuklarla ve yaşlı pençelerle beni tartaklamaya çalışan, salyalı pis bir mo-

ruklar deniziyle çevriliydi, soluk soluğa cıyaklıyorlardı, ama tam karşımda kristal kankamız vardı, zumzuk üstüne zumzuk vuruyordu. Bense parmağımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyordum ey kardeşlerim, hastalanıp da o korkunç sancıları hissetmektense böyle marizlenmem daha iyiydi, ama sonuçta bu da şiddet olduğu için hastalık köşeden kafasını uzatmış bakıyor, gelip de gürlemeye başlasam mı diye etrafı dikizliyordu tabii.

Sonra görevli genç bir lavuk gelip cıyakladı: "Burada neler oluyor? Hemen kesin şunu. Burası okuma odası." Ama onu takan olmadı. Bunun üzerine görevli lavuk dedi ki: "Tamam öyleyse, polisi arıyorum." O zaman hayatımda aklımın ucundan bile geçmeyecek bir şeyi yaptım, cıyaklayarak dedim ki:

"Evet evet evet, polisi ara, beni bu kaçık moruklardan koru." Görevli lavuğun beni bu moruk lavukların gazabından ve kaçıklığından kurtarmaya pek de hevesli olmadığını fark ettim, ofisine veya telefon her neredeyse oraya filan gitti o kadar. Bu moruklar artık cidden soluk soluğaydılar ve fiske vursam hepsi devrilecek gibi hissediyordum, ama kendimi o yaşlı ellere bıraktım, çok sabırlıydım, suratımda zayıf zumzuklar hissediyordum, ayrıca yaşlı seslerin soluk soluğa cıyakladığını duyabiliyordum: "Seni domuzcuk seni, seni küçük katil seni, serseri, kabadayı, gebertin şunu." Sonra burnuma cidden acı veren bir zumzuk yiyince lanet olsun deyip gözlerimi açtım ve kurtulmaya çabalamaya başladım, bu zor olmadı kardeşlerim ve okuma odasının önündeki koridora kendimi cıyaklayarak attım. Ama bu moruk intikamcılar hâlâ peşimdeydiler, can çekişiyormuş gibi soluk soluğaydılar, titrek hayvan pençeleriyle, Kankanız ve Mütevazı Anlatıcınız'ı tutmaya çalışıyorlardı. Sonra ayağım kayınca yere kapaklandım ve tekmelenmeye başladım, sonra da genç lavukların "Tamam, tamam, yeter artık," diye cıyakladıklarını duyunca aynasızların geldiğini anladım.

3

Sersemlemiş filan haldeydim ve etrafı doğru dürüst dikizleyemiyordum ey kardeşlerim, ama bu aynasızları daha önce başka bir mekânda dikizlediğime emindim. Beni tutan "Yavaş yavaş yavaş," diyordu, Halk Kütüphanesi'nin ön kapısının hemen yanındaydık, onu hiç tanımıyordum, ama sanki aynasız olmak için fazla küçük gibiydi. Ama diğer ikisini daha önce dikizlediğime emindim. Bu moruk lavukları, büyük bir neşe ve hazla marizliyor, küçük kamçılarını savurarak "Alın size, kötü çocuklar. Artık isyan çıkarıp da devletin huzurunu kaçırmamayı öğrenirsiniz, sizi gidi pis suçlular sizi," diye cıyaklıyorlardı. Böylece, bu soluk soluğa inleyip can çekişen moruk intikamcıları okuma odasına geri püskürtmeyi başardılar, sonra da keyifle gülerek beni dikizlemek için döndüler. İkisinden büyük olanı dedi ki:

"Vay vay vay vay vay vay vay. Bizim küçük Alex'in ta kendisi. Seni dikizlemeyeli epey oldu kanka. N'aber?" Afallamış filandım, karşımdakini üniformalı ve kasketli olduğundan çıkartmakta zorlanıyordum, gerçi suratıyla sesi çok tanıdıktı. Sonra diğerine bakıp da manyak gibi sırıtan suratını görünce hiç şüphem kalmadı. Sonra donakalmış bir halde, tekrar o vay vay vay diyene baktım. Bu herif eski düşmanımdı, şu bizim dobişko Billyboy'du. Diğeri de Dim'di tabii, eskiden kankamdı ve ayrıca şerefsiz dobişko, keçi Billyboy'un düşmanıydı, ama artık düzeni koruyan üniformalı

ve kasketli ve kırbaçlı bir aynasızdı.

"Yo hayır."

"Şaşırdın ha?" Bizim Dim dehşet hatırladığım eski kahkahasını attı: "Ho ho ho."

"Mümkün değil," dedim. "Olamaz. İnanmıyorum."

"Gözlerine inan," diye sırıttı Billyboy. "Numara yapmıyoruz. Sihir filan değil kanka. Çalışacak yaşa gelince işe girdik. Polis olduk."

"Daha çok küçüksünüz," dedim. "Fazla küçüksünüz. Sizin yaşınızda çocukları aynasız yapmazlar."

"Küçüktük," dedi bizim aynasız Dim. Bir türlü kabullenemiyordum kardeşlerim, cidden kabullenemiyordum. "Eskiden öyleydik küçük kanka. Sen de hep en küçüğümüzdün. İşte şimdi buradayız."

"Hâlâ inanamıyorum," dedim. Sonra Billyboy, aynasız olduğuna inanamadığım Billyboy, beni tutan filan ve tanımadığım genç aynasıza dedi ki:

"Bence biraz geçmişi yâd etsek iyi olacak Rex. Çocuklar hep yaramazlık yaparlar. Karakola gidip rutinlerle uğraşmaya gerek yok. Bu çocuk yine eski numaralarını yapma peşinde, sen tabii bilmezsin, ama biz gayet iyi hatırlıyoruz. Yaşlılara ve savunmasızlara saldırıp duruyor, onlar da kendilerini savunmuşlardır tabii. Ama devlet adına bizim de iki çift lafımız olmalı."

"Neler oluyor?" dedim kulaklarıma inanmakta zorlanarak. "Asıl onlar bana saldırdı kardeşlerim. Onların tarafını tutuyor olamazsınız. Onların tarafını tutamazsın Dim. Hani şu eskiden maytap geçtiğimiz lavuklardan biri, onca zamandan sonra intikam almaya çalıştı."

"Eskidendi, evet," dedi Dim. "O günleri pek dehşet hatırlamıyorum. Ayrıca bana artık Dim deme. Memur bey diyeceksin."

"Ama geçmişi yeterince hatırlıyoruz," dedi Billyboy, kafa sallayıp durarak. Eskisi kadar dobişko değildi. "Boğazke-

sen usturalar taşıyan, yaramaz küçük çocuklara hadlerini bildirmek lazım." Sonra beni sımsıkı tutup Kütüphane'den filan çıkardılar. Dışarıda bir aynasız devriye arabası bekliyordu ve direksiyonda Rex dedikleri bir lavuk vardı. Beni marizleyerek bu arabanın arka koltuğuna bindirirlerken bütün bunların bir şaka olduğunu, sonunda Dim'in kafasındaki kasketi çıkarıp ha ha ha diye güleceğini hissediyordum ister istemez. Ama öyle yapmadı. İçimdeki dehşetle mücadele etmeye çalışarak dedim ki:

"Peki ya bizim Pete, bizim Pete'e ne oldu? Georgie'ye üzüldüm," dedim. "Başına geleni duydum."

"Pete, ah evet, Pete," dedi Dim. "Bu ismi hatırlıyorum sanki." Arabayla şehir dışına çıktığımızı dikizleyebiliyordum. Dedim ki:

"Nereye gidiyoruz?"

Billyboy önden dönüp dedi ki: "Daha hava aydınlık. Biraz kırlarda gezelim, kışın çoraktır, ama ıssız ve çok hoştur. Ceza verirken, şehirlilerin bizi fazla dikizlemesi iyi olmaz. Sokakları temiz tutmanın birden fazla yolu var." Sonra tekrar önüne döndü.

"Haydi, ama" dedim, "bu olanlara anlam veremiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı. Eskiden yaptıklarımın cezasını çektim. Tedavi oldum."

"Evet, bunu duyduk," dedi Dim. "Komiser bunu hepimize okudu. Şahane bir yöntem dedi."

"Demek okudu," dedim biraz fesatlaşarak. "Hâlâ kendi başına okuyamayacak kadar salaksın ha kardeşim?"

"Yo hayır," dedi Dim, çok kibarca ve esef duyarak filan. "Artık öyle konuşmak yok. Artık yok kanka." Sonra burnuma zumzuğu çakınca, kıpkırmızı kanlar şıpır şıpır damlamaya başladı.

"Birbirimize hiçbir zaman güvenmedik," dedim acı acı, elimle kanı silerek. "Hep tek tabancaydım."

"Burası iyidir," dedi Billyboy. Şimdi kırlardaydık ve etrafta sadece yapraksız ağaçlarla uzaktan tek tük gelen cıvıltılar filan vardı ve bir yerlerde bir çiftlik makinesi filan uğulduyordu. Kışta olduğumuzdan hava kararmaya başlamıştı. Etrafta ne insan vardı ne hayvan. Sadece dördümüzdük. "Alex, in arabadan çocuğum," dedi Dim. "Biraz özet geçelim."

Onlar yapacaklarını yaparken sürücü lavuk direksiyonun başında öylece oturup bir kanser içerek biraz kitap okudu. Arabanın ışığını açtığı için ne yaptığını dikizleyebiliyordum. Billyboy'la Dim'in, Mütevazı Anlatıcınız'a yaptıkları umurunda değildi. Ne yaptıklarını ayrıntılarıyla anlatmayacağım, ama çiftlik makinelerinin uğultuları ve çıplak dallardan gelen cıvıltılar eşliğinde, beni soluk soluğa bir güzel marizlediler. Arabanın içindeki sürücünün dumanlı nefesini dikizleyebiliyordunuz, sayfaları sakin sakin çeviriyordu. Bense durmadan marizleniyordum kardeşlerim. Sonra Billyboy veya Dim, hangisi olduğunu çıkaramadım, "Bu kadar yeter herhalde kanka, ne dersin?" dedi. Sonra suratıma son birer zumzuk çaktılar ve yere düşüp otların üstüne serildim. Hava soğuktu, ama soğuğu hissetmiyordum. Sonra ellerini silip demin çıkardıkları kasketlerini ve ceketlerini tekrar giydiler ve arabaya bindiler. "Yine dikizleşiriz Alex," dedi Billyboy, Dim ise her zamanki palyaço kahkahasını atmakla yetindi. Sürücü, okuduğu sayfayı bitirip kitabı bıraktı, arabayı çalıştırdı ve şehre doğru uzaklaşırlarken eski kankamla eski düşmanım el salladılar. Bense bitkin ve oyulmuş bir halde öylece uzandım.

Biraz sonra, felaket canım yanmaya başladı ve sonra buz gibi bir yağmur yağdı. Etrafta kimseler dikizleyemiyordum, ev ışıkları da yoktu. Evsizdim ve cebimde çok az mangır vardı, nereye gidebilirdim ki? Ühü ühü ühü diye ağladım. Sonra kalkıp yürümeye başladım.

4

Yuva, yuva, yuva istiyordum ve karşıma YUVA çıktı kardeşlerim. Karanlıkta, şehir yolundan değil de çiftlik makinesi sesinin filan geldiği tarafa yürüdüm. Karşıma, daha önce dikizlediğimi hissettiğim bir köy çıktı, ama belki de bütün köyler özellikle karanlıkta birbirine benzediği içindi. Burada evler ve meyhane filan vardı ve köyün ucunda küçük bir kulübe tek tabanca duruyordu ve bahçe kapısında parıldayan ismini okuyabiliyordum. YUVA, diyordu. Buz gibi yağmur yüzünden iliklerime kadar ıslanmıştım, bu yüzden giysilerim artık modanın doruğu değil cidden berbat ve sefil filandı ve güzelim saçım darmadağın olup kafama yapışmıştı ve suratımın yara bere içinde olduğuna emindim ve birkaç dişim dilimle dokununca sallandı. Ayrıca her tarafım sızlıyordu ve felaket susamıştım, bu yüzden ağzımı soğuk yağmura açıp duruyordum ve en son sabahleyin çok az bir şeyler yediğimden midem durmadan gurulduyordu, ey kardeşlerim.

YUVA, diyordu ve belki burada, yardımcı olacak bir lavuk bulurdum. Kapıyı açıp bahçe yolundan sendeleyerek filan geçtim, yağmur artık doluya dönüşüyor gibiydi, sonra kapıya hafifçe ve usulca vurdum. Kimse gelmeyince biraz daha uzun ve sert vurdum ve sonra terlik seslerinin kapıya geldiğini işittim. Sonra kapı açıldı ve bir erkek sesi dedi ki: "Evet, ne var?"

"Ah," dedim, "n'olur yardım edin. Polisten dayak yedim ve gebereyim diye yol kenarına atıldım. Ah, n'olur bana içecek bir şeyler verin, bir de ateşin önünde ısınayım, n'olur efendim."

O zaman kapı ardına kadar açıldı ve içerisinin aydınlık olduğunu ve bir şöminenin çıtır çıtır yandığını dikizledim. "Gir," dedi bu lavuk, "her kimsen. Tanrı yardımcın olsun zavallı kurban, gir de haline bir bakalım." Bu yüzden, sendeleyerek filan içeri girdim ve numara yapmıyordum kardeşlerim, cidden kendimi bitmiş tükenmiş hissediyordum. Bu iyi kalpli herif, beni omuzlarımdan tutup şömineli odaya çekince nerede olduğumu anında çakozladım tabii, bahçe kapısındaki YUVA yazısının neden tanıdık geldiğini de. Herife baktım ve o da bana tatlı tatlı filan bakıyordu ve şimdi onu gayet iyi hatırlıyordum. O beni hatırlamazdı tabii, çünkü o kaygısız günlerimde, sözde kankalarımla birlikte bütün büyük kavgalarımızı ve eğlencelerimizi ve soygunlarımızı bizi cidden dehşet gizleyen maskelerle yapardık. Kısa boylu denebilecek bir herifti, otuz kırk elli yaşlarındaydı ve gözlüklüydü. "Şöminenin yanına otur," dedi, "ben de sana biraz viskiyle ılık su getireyim. Eyvah eyvah eyvah, çok ***kötü*** dayak yemişsin." Sonra kafamla ağzıma şefkatle filan baktı.

"Polis," dedim. "Korkunç iğrenç polisler yaptı."

"Bir kurban daha," dedi iç filan geçirerek. "Modern çağın bir kurbanı. Gidip sana şu viskiyi getireyim, sonra da yaralarına biraz pansuman yapmalıyım." Gitti. Bu küçük, konforlu odaya bakındım. Artık neredeyse kitaplardan ve şömineden ve birkaç koltuktan başka bir şey yoktu, ayrıca evde bir kadının kalmadığını bir şekilde çakozlayabiliyordunuz. Masada bir daktiloyla bir sürü dağınık kâğıt filan vardı ve bu lavuğun, bir yazar lavuk olduğunu hatırladım. *Otomatik Portakal*, evet buydu. Bu ismin aklımda kalması tuhaftı. Ama çaktırmamalıydım, çünkü şimdi yardıma ve iyiliğe ihtiyacım vardı. Hep o korkunç beyaz mekândaki iğrenç,

şerefsiz piçler yüzündendi, beni yardıma ve iyiliğe muhtaç hale getirmişlerdi ve kabul eden herkese yardım edip iyilik yapmaya zorluyorlardı.

"İşte geldim," dedi bu lavuk geri dönerek. Bana içeyim diye bir bardak canlandırıcı ılık su verdi ve içince kendimi daha iyi hissettim, sonra da suratımdaki yaralara pansuman yaptı. Sonra dedi ki: "Sen güzelce sıcak bir duş al, banyoyu hazırlayayım, sonra sen duştayken güzel, sıcak bir akşam yemeği yaparım ve sofrada bana her şeyi anlatırsın." Bu iyilikseverlik karşısında ağlayacak gibi oldum ey kardeşlerim ve sanırım gözlerimin yaşardığını fark etti, çünkü "Geçti geçti geçti," diyerek omzuma pat pat vurdu.

Her neyse, çıkıp sıcak suyla yıkandım ve bana giymem için pijamalarla bir ropdöşambr getirdi, hepsini şöminenin önünde ısıtmıştı, bir çift çok eski terlik de getirdi. Her tarafım sızlasa da artık birazdan kendimi çok daha iyi hissedeceğimi hissediyordum kardeşlerim. Aşağı inince, mutfakta bıçaklı çatallı ve mis gibi koca bir somun ekmekli, ayrı bir şişe PRIMA SOS'lu bir sofra hazırladığını gördüm ve birazdan nefis sahanda yumurtalarla jambon dilimleri ve dobişko sosisler ve koca koca fincanlarda sıcak şekerli sütlü çaylar getirdi. Sıcakta oturup yemek güzeldi ve kurt gibi acıktığımı fark ettim, bu yüzden sahanda yumurtaları bitirince ekmek dilimlerine tereyağı ve koca bir kavanozdan çilek reçeli sürüp lüplettim. "Şimdi çok daha iyiyim," dedim. "Borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Sanırım kim olduğunu biliyorum," dedi. "Tahmin ettiğim kişiysen doğru yere geldin dostum. Bu sabahki gazetelerde çıkan, senin fotoğrafın değil miydi? Şu korkunç yeni tekniğin zavallı kurbanı değil misin? Öyleysen seni buraya Tanrı gönderdi. Hapishanede işkence gördün, sonra da dışarı atılınca polisten işkence gördün. Başına gelenleri düşündükçe yüreğim sızlıyor, zavallı zavallı çocuk." Dediklerinin tek kelimesini anlamıyordum kardeşlerim, ama sorularını

yanıtlamak için ağzımı bir karış açmıştım. "Buraya düşkün durumda gelen ilk kişi değilsin," dedi. "Polisler kurbanlarını bu köyün civarına getirmeyi severler. Ama ayrıca başka bir tür kurban olan senin buraya gelmen Tanrı'nın işi bence. Belki sen de benden bahsedildiğini duymuşsundur?"

Çok dikkatli olmalıydım kardeşlerim. Dedim ki: "*Otomatik Portakal*'ı duymuştum. Okumadım ama duydum."

"Ah," dedi ve suratı şafakta ihtişamla yükselen güneş gibi parladı. "Şimdi bana kendinden bahset."

"Anlatacak pek bir şeyim yok efendim," dedim gayet mütevazıca. "Salakça ve çocukça bir şaka yapmıştık, sözde arkadaşlarım beni yaşlı bir cıvırın... yani bayanın evine gizlice girmeye ikna ettiler. Kötü bir niyetimiz yoktu. Ne yazık ki o bayan beni kovmaya çalışırken kalp krizi geçirdi, oysa ben zaten kendi rızamla gitmeye hazırdım, sonra da öldü. Ölümüne sebebiyet vermekle suçlandım. Bu yüzden hapse atıldım efendim."

"Evet evet evet, devam et."

"Sonra İşişleri veya İçişleri Bakanı, beni, şu Ludovico'nun zımbırtısı üstümde denensin diye seçti."

"Bana her şeyi anlat," dedi hevesle öne eğilerek, kazağının dirsekleri, bir kenara ittiğim tabağa girince çilek reçeli içinde kaldı. Ona her şeyi anlattım. Bütün olanları, hepsini anlattım kardeşlerim. Çok hevesle dinledi, gözleri parlıyordu ve dudakları aralıktı, tabaklardaki yağlarsa giderek dondu dondu dondu. Anlatacaklarım bitince durmadan kafa sallayıp hım hım hım diyerek masadan kalktı, sofradan tabakları ve diğer şeyleri topladı ve yıkamak için lavaboya götürdü. Dedim ki:

"Ben o işi seve seve yaparım efendim."

"Sen dinlen, dinlen zavallı çocuk," dedi, musluğu açıp sıcak su fışkırtarak. "Anladığım kadarıyla günah işlemişsin, ama cezan çok ağır olmuş. Seni insanlıktan çıkarmışlar. Artık seçme şansın yok. Toplumun onayladığı eylemlerin dışı-

na çıkamıyorsun, sadece iyilik yapabilen küçük bir makinesin. Ayrıca şu marjinal koşullanmalar meselesinin... içyüzünü açıkça görüyorum. Müzik ve cinsellik, edebiyat ve sanat, artık bütün bunlar haz değil acı veriyordur herhalde."

"Haklısınız efendim," dedim, bu iyi kalpli adamın filtreli kanserlerinden bir tane tüttürerek.

"Hep abartırlar zaten," dedi, bir tabağı dalgın dalgın kurularken. "Ama asıl günah, temel hedefleri. Seçim yapamayan biri insanlıktan çıkar."

"Papaz da öyle dediydi efendim," dedim. "Kodes papazı yani."

"Öyle mi, öyle mi? Öyle der tabii. Hıristiyansa öyle demek zorunda tabii, değil mi? Evet, tamam öyleyse," dedi on dakikadır sildiği tabağı silmeye devam ederek, "yarın, seni görmeye birkaç kişi gelecek. İşimize yarayabilirsin sanırım, zavallı çocuk. Bence bu zorba hükümeti devirmemize yardım edebilirsin. Senin gibi iyi bir genci bir makine parçasına dönüştürmekle övünmek, ancak baskıcılığıyla böbürlenen bir hükümetin işi olabilir." Hâlâ aynı tabağı silmeyi sürdürüyordu. Dedim ki:

"Deminden beri aynı tabağı siliyorsunuz efendim, böbürlenmek konusunda size katılıyorum efendim. Bu hükümet böbürlenmeye bayılıyor gibi."

"Ah," dedi bu tabağı sanki ilk kez dikizlemiş filan gibi ve sonra elinden bıraktı. "Hâlâ ev işlerine alışamadım," dedi. "Eskiden hepsini eşim yapardı, ben de rahat rahat yazardım."

"Eşiniz mi efendim?" dedim. "Sizi terk mi etti?" Karısını çok iyi hatırlıyordum ve cidden merak etmiştim.

"Evet, beni terk etti," dedi yüksek ve ıstıraplı filan bir sesle. "Vefat etti. Hunharca tecavüz edildi ve dövüldü. Şoku atlatamadı. Bu evde oldu," dedi, elleri titriyordu, bir bulaşık bezini kavramıştı, "yan odada oldu. Burada oturmayı sürdürmekte zorlandım, ama güzel anısının hâlâ kaldığı bu ev-

de yaşamaya devam etmemi isterdi biliyorum. Evet evet evet. Zavallı kızcağız." Çok eskiden o gece olanları gayet net canlandırabiliyordum kardeşlerim ve yaptıklarımı canlandırınca kusma isteği gelmeye başladı ve kafama sancı saplandı. Bu lavuk, halimi dikizledi, çünkü suratım bembeyaz kesilmişti, kâğıt gibi olmuştu ve bunu dikizleyebiliyordu mutlaka. "Sen artık yat," dedi şefkatle. "Misafir odasını hazırladım. Zavallı zavallı çocuk, ne çileler çekmişsindir. Modern çağın bir kurbanısın, tıpkı eşim gibi. Zavallı zavallı zavallı kız."

5

O gece cidden dehşet uyudum kardeşlerim, rüya filan görmedim. Sabahleyin, gökyüzü bulutsuzdu ve kırağı çalmıştı ve aşağıda pişen kahvaltının kokusu filan nefisti. Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman aldı, hep öyle olur zaten, ama kısa sürede hatırladım ve sonra kendimi, ısınmış ve korunuyor hissettim. Ama yatakta yatıp da kahvaltıya çağrılmayı beklerken bu koruyucu ve anaç filan herifin ismini öğrenmem gerektiğini düşünerek, cıbıldak ayaklarıma odada dolanıp *Otomatik Portakal*'ı aramaya başladım, sonuçta yazarı olduğundan üstünde ismi yazardı mutlaka. Yatak odamda, bir yatakla sandalyeden ve lambadan başka bir şey yoktu, bu yüzden yan odaya, bu herifin kendi odasına geçtim ve orada duvarda, karısının kocaman bir fotoğrafını dikizledim, onu hatırlayınca da biraz hastalandım. Ama orada iki üç raf dolusu kitap da vardı ve tahmin ettiğim gibi *Otomatik Portakal*'ı buldum ve kitabın arkasıyla sırtında yazarın ismi yazılıydı... F. Alexander. Tanrı aşkına, diye düşündüm, o da Alex'miş. Sonra kitabı karıştırdım, üstümde onun pijamaları vardı ve ayaklarım cıbıldaktı, ama hiç üşümüyordum, kulübenin içi sıcacıktı ve kitabın ne anlattığını çakozlayamadım. Manyak bir tarzda yazılmış gibiydi, Ah ve Oh gibi bir sürü bok püsür vardı, ama galiba bugünlerde bütün insanların –sizlerin, benim ve o herifin– makinelere dönüştü-

rüldüğünü ve aslında daha çok, meyve gibi doğal bir şey olduğumuzu anlatıyordu. Anladığım kadarıyla F. Alexander, hepimizin Tanrı'nın meyve bahçesindeki dünya ağacı dediği şeyde yetiştiğimizi düşünüyordu ve oradaydık, çünkü Tanrı'nın sevgiye susuzluğunu bizimle dindirmesine gerek yoktu filan, bok püsür işte. Bütün bunlar hiç hoşuma gitmedi ey kardeşlerim ve bu F. Alexander acaba kafadan kontak mı diye merak ettim, belki de karısı cavlağı çekince tozutmuştu. Ama sonra beni gayet düzgün bir sesle, neşeyle ve sevgiyle filan, bok püsürle aşağı çağırdı, bu yüzden Mütevazı Anlatıcınız aşağı indi.

"Epey uyudun," dedi, rafadan yumurtaları getirip ekmek kızartma makinesinden kararmış dilimleri alırken. "Saat neredeyse on. Saatlerdir çalışıyorum."

"Bir kitap daha mı yazıyorsunuz efendim?"

"Hayır, hayır, bu aralar yazmıyorum," dedi ve gayet güzelce ve kankaca oturup çat çat çat diye yumurta kırdık ve kararmış dilimleri çatır çutur yedik, koca fincanların içinde bol sütlü çay vardı. "Hayır, çeşitli insanlarla telefon görüşmeleri yaptım."

"Telefonunuz yok sanıyordum," dedim, kaşıkla yumurta yerken lafıma dikkat etmeden.

"Neden?" dedi, birden pür dikkat kesildi, elinde yumurta kaşığı tutan bir hayvana benzedi. "Neden telefonum yok sandın ki?"

"Hiç," dedim, "hiç, hiç." O gecenin başlangıcının ne kadarını hatırladığını merak ettim kardeşlerim, kapıya gelip her zamanki masalı uydurmuştum, doktoru aramam gerek demiştim, kadın da telefonumuz yok demişti. Herif beni çok dikkatli inceledi, ama sonra iyi kalpli ve neşeli olmaya ve yumurtasını kaşıklamaya geri döndü. Çiğneyerek dedi ki:

"Evet, durumunla ilgilenecek çeşitli insanları aradım. Şimdiki kötü ve fesat hükümetin bir sonraki seçimlerde seçilmemesini garantileyecek çok güçlü bir silah olabilirsin, an-

larsın ya. Hükümetin en böbürlendiği şey, şu son aylarda suçlularla başa çıkma yöntemi, anlarsın ya." Dumanı tüten yumurtasının üstünden bana, yine çok yakından baktı ve hayatında şimdiye kadar oynadığım rolü çakozladı mı diye merak ettim yine. Ama dedi ki: "Zalim genç kabadayıları polis yapıyorlar. Debilleştirici ve iradeyi yok edici koşullandırma teknikleri öneriyorlar." Böyle uzun cümleler kurup duruyordu kardeşlerim ve gözlerinde manyakça bir ifade vardı. "Bütün bunları," dedi, "başka ülkelerde görmüştük. Arada incecik bir sınır var. Daha ne olduğunu anlamadan kendimizi totaliterliğin pençesinde buluveririz." "Vay vay vay," diye düşündüm yumurtamla kızarmış ekmeğimi yerken. Dedim ki:

"Bütün bunların benimle ilgisi nedir efendim?"

"Sen," dedi hâlâ manyak gibi görünerek, "bu şeytani önerilerin canlı tanığısın. Halk, sıradan insanlar bilmeli, görmeli." Kahvaltı sofrasından kalkıp mutfakta dolanmaya başladı, lavaboyla kiler arasında filan mekik dokuyarak çok yüksek sesle dedi ki: "Oğullarının, senin gibi zavallı bir kurban olmasını isterler mi? Artık neyin suç olup olmadığına hükümet karar vermeyecek mi, hoşuna gitmeyen herkesin iradesini yok etmeyecek mi?" Sesini alçalttı, ama yumurtasına geri dönmedi. "Bu sabah," dedi, "sen uyurken bir makale yazdım. Bir iki gün içinde yayımlanacak, senin mutsuz fotoğrafınla birlikte. Altına imzanı atacaksın zavallı çocuk, sana yapılanların bir kaydı olacak." Dedim ki:

"Peki, bütün bunlardan çıkarınız nedir efendim? Yani makale dediğiniz şeyden kazanacağınız şıkır şıkır mangırlar dışında? Yani, kusura bakmayın, ama neden bu hükümete bu kadar karşısınız?"

Masanın kenarını kavrayıp leş gibi ve kanser dumanı lekeleriyle kaplı dişlerini gıcırdatarak dedi ki: "Bazılarımız mücadele etmeli. Büyük özgürlük geleneklerini savunmak gerek. Ben partizan değilim. Rezalet gördüm mü düzeltmeye çalışırım. Parti isimlerinin hiçbir anlamı yok. Sadece öz-

gürlük geleneği önemli. Sıradan insanlar ondan vazgeçecektir, ah evet. Daha sakin bir hayat uğruna özgürlüğü satacaklar. Bu yüzden dürtüklenmeleri, *dürtüklenmeleri* gerekiyor..." Burada, bir çatalı alıp duvara iki üç kere saplayarak iyice yamulttu kardeşlerim. Sonra yere fırlattı. Çok şefkatle dedi ki: "Karnını iyice doyur zavallı çocuk, modern dünyanın zavallı kurbanı," ben de kafayı yediğini iyice çakozlayabiliyordum. "Ye, ye. Benim yumurtamı da ye." Ama dedim ki:

"Peki, bundan benim çıkarım ne olacak? Tedavi edilip şimdiki halimden kurtulacak mıyım? Choral Bölümü'nü artık hastalanmadan dinleyebilecek miyim? Normal hayatıma geri dönebilir miyim? Bana ne olacak efendim?"

Bana, sanki bunları hiç aklına getirmemiş ve zaten Özgürlük gibi bok püsürün yanında hiç önemi yokmuş gibi baktı kardeşlerim ve söylediklerime şaşırmışa benziyordu, sanki kendim için bir şeyler istemekle bencillik ediyordum. Sonra dedi ki: "Ah, dediğim gibi, sen canlı bir tanıksın zavallı çocuk. Kahvaltını bitirdikten sonra gel de yazdığım makaleyi gör, çünkü *The Weekly Trumpet* dergisinde senin isminle yayımlanacak, bahtsız kurban."

Doğrusu yazısı çok uzundu ve epey acıklıydı kardeşlerim ve okurken acılarından ve hükümetin iradesini yok ettiğinden bahseden ve böyle çürümüş ve kötü niyetli bir hükümetin bir daha başa geçmesine izin vermemenin halkın elinde olduğunu söyleyen zavallı çocuğa çok acıdım, ama sonra o zavallı çocuğun M.A.'dan başkası olmadığını fark ettim tabii. "Çok güzel," dedim. "Cidden dehşet. Döktürmüşsünüz efendim." Bunun üzerine gözlerini çok kısıp bana bakarak dedi ki:

"Ne?" Sanki konuşmamı ilk kez duyuyordu.

"Ha, şey," dedim, "biz gençler kendi aramızda böyle konuşuruz da. Bütün gençler böyle konuşur efendim." Bunun üzerine, bulaşıkları yıkamak için mutfağa gitti ve ben, üs-

tümde ödünç gece kıyafetleriyle ve terliklerle öylece kalakaldım, başıma gelecekleri bekledim, çünkü kendime ait planlarım yoktu, ey kardeşlerim.

F. Alexander mutfaktayken kapı din don diye çaldı. "Ah," diye cıyakladı mutfaktan çıkıp ellerini kurularken, "şu bahsettiğim insanlardır. Ben açarım." Gidip onları içeri aldı, koridorda hahaha ve n'aber ve ne pis hava ve işler nasıl gidiyor diye konuştular, sonra şömineli ve kitaplı ve ne acılar çektiğimi anlatan makaleli odaya girdiler, beni dikizleyince Aaaaah dediler. Üç kişiydiler ve F. Alex isimlerini söyledi. Z. Dolin, çok hırıldayan tiryaki tipli bir lavuktu, ağzından kanser hiç eksik olmuyordu ve öhö öhö öhö yapıp duruyordu, üstüne başına kül döküyor ve çok sabırsız ellerle temizliyordu. Biraz toparlak bir herifti, dobişkoydu, kalın çerçeveli, büyük bir gözlük takıyordu. Sonra Bilmemne Bilmemne Rubinstein diye biri vardı, hakikaten beyefendi gibi konuşan, kibar ve sırık gibi bir herifti, sakallıydı ve epey moruklamıştı. Son olarak da D.B. da Silva vardı, hızlı hareket ediyor ve leş gibi kokuyordu. Hepsi de beni cidden dehşet incelediler ve dikizledikleri çok hoşlarına gitti sanki. Z. Dolin dedi ki:

"Gayet güzel, gayet güzel ha? Bu çocuk çok işimize yarayabilir. Gerçi biraz daha hasta ve zombi gibi görünse daha da iyi olur. Davamız uğruna her şey mubahtır. Bir şeyler ayarlarız artık."

O zombi lafını sevmemiştim kardeşlerim, bu yüzden dedim ki: "N'oluyor kardeşler? Küçük kankanızla ilgili planınız nedir?" Bunun üzerine F. Alexander hemen atıldı:

"Tuhaf, tuhaf, sesi nedense sinirimi bozuyor. Eminim daha önce tanıştık." Sonra kaşlarını filan çatarak düşünmeye başladı. Bu herife dikkat etmem gerekecekti ey kardeşlerim. D.B. da Silva dedi ki:

"Genelde seni halkın önüne çıkaracağız. Seni sergilemek çok faydalı olacak. Bu arada gazeteleri de ayarladık tabii.

Hayatının mahvolduğunu söyleyeceğiz. Bütün yürekleri hiddetlendirmeliyiz." Otuz kadar dişini sergiledi, esmer suratında bembeyaz görünüyorlardı, yabancıya benziyordu biraz. Dedim ki:

"Bütün bunlardan çıkarım ne olacak kimse söylemiyor. Hapishanede işkence çektim, ailemle şerefsiz zorba kiracıları beni evden kovdular, yaşlı adamlardan dayak yedim ve aynasızlar az daha öldürüyorlardı... bana ne olacak?" Rubinstein denen lavuk konuştu:

"Parti'nin nankör olmadığını göreceksin evlat. Kesinlikle hayır. Her şey bitince, sana gayet güzel küçük bir sürprizimiz olacak. Bekle ve gör."

"İstediğim tek bir şey var," diye cıyakladım, "o da eskisi gibi normal ve sağlıklı olmak, aslında hain olan, sözde kankalarla değil *gerçek* kankalarla takılıp biraz eğlenmek. Bunu yapabilir misiniz ha? Beni eski halime döndürebilecek birileri var mı? İstediğim de bu, öğrenmek istediğim de."

Z. Dolin öhö öhö öhö diye öksürdü. "Özgürlük davasının bir şehidi," dedi. "Rolünü oynaman gerekiyor, bunu sakın unutma. Bu arada biz sana bakarız." Sonra manyak gibi sırıtarak, salakmışım gibi sol kolumu okşamaya başladı. Cıyakladım:

"Bana sırf kullanılacak filan bir şeymişim gibi davranmayı kesin. Ben, kafanıza göre kullanabileceğiniz salağın teki değilim, sizi geri zekâlı piç kuruları. Sıradan insanlar aptaldır, ama ben sıradan da değilim salak da. Dim gibi değilim. Çakozluyor musunuz?"

"Dim," dedi F. Alexander düşünceli filan bir edayla. "Dim. Bu ismi bir yerden hatırlıyorum. Dim."

"Ha?" dedim. "Dim'in ne ilgisi var? Dim hakkında ne biliyorsun?" Sonra dedim ki: "Ah, Tanrı yardımcımız olsun." F. Alexander'ın gözlerindeki ifadeyi sevmemiştim. Kapıya yöneldim, yukarı çıkıp giysilerimi alarak sıvışmak istiyordum.

"Neredeyse inanacağım," dedi F. Alexander, gözlerinde manyakça bir ifadeyle lekeli dişlerini sergileyerek. "Ama böyle şeyler olanaksız. Çünkü, Tanrı aşkına, o burada olsaydı parçalardım. Oyardım, Tanrı aşkına, evet evet, oyardım."

"Sakin ol," dedi D.B. da Silva, bir iti yatıştırır gibi göğsünü okşayarak. "Hepsi geçmişte kaldı. O işi yapan başkalarıydı. Bu zavallı kurbana yardım etmeliyiz. Şimdi yapmamız gereken bu, Geleceği ve Davamız'ı hatırlamalıyız."

"Ben giyineyim," dedim merdivenin dibinden, "sonra da tek tabanca giderim. Yani, hepinize minnettarım, ama kendi hayatımı yaşamam gerekiyor." Çünkü buradan bir an önce tüymek istiyordum kardeşlerim. Ama Z. Dolin dedi ki:

"Yo, hayır. Artık elimizdesin dostum ve bizimle kalacaksın. Bizimle geleceksin. Her şey yolunda gidecek, göreceksin." Sonra yine kolumu tutmak için filan yanıma geldi. O zaman dövüşmeyi düşündüm kardeşlerim, ama dövüşmeyi düşününce oracığa yığılıp kusacak gibi oldum, bu yüzden öylece kalakaldım. Sonra F. Alexander'ın gözlerindeki manyaklığı görünce dedim ki:

"Tamam, ne isterseniz. Elinizdeyim. Ama bir an önce başlayalım da bitsin bari kardeşlerim." Çünkü şimdi istediğim, bu YUVA denen mekândan ikilemekti. F. Alexander'ın gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmamaya başlamıştım.

"Güzel," dedi Rubinstein. "Giyin de başlayalım öyleyse."

"Dim Dim Dim," diye mırıldanıp duruyordu F. Alexander. "Bu Dim neydi veya kimdi?" Çabucak yukarı çıkıp iki saniyede giyindim. Sonra bu üçüyle birlikte çıkıp bir otoya bindim, bir yanıma Rubinstein oturdu, diğer yanımaysa Z. Dolin öhö öhö öhö diye öksürerek oturdu, D.B. da Silva ise otoyu kullandı, şehre girip benim eski evime çok uzak olmayan bir binaya gittik. "Çıksana evlat," dedi Z. Dolin, öksürünce ağzındaki kanserin ucu küçük bir fırın gibi kızardı. "İşe buradan başlayacaksın." Böylece içeri girdik ve koridor

duvarında yine o Emeğin Onuru resimlerinden filan bir tane vardı ve asansöre bindik kardeşlerim ve sonra şehirdeki bütün apartman daireleri gibi bir daireye girdik. Burası küçücüktü, iki yatak odasıyla bir tane oturma-yemek-çalışma odası vardı, masası kitaplarla ve kâğıtlarla ve mürekkep hokkalarıyla ve şişelerle filan, bok püsürle kaplıydı. "İşte yeni evin," dedi D.B. da Silva. "Buraya yerleşeceksin evlat. Yemek dolabında yiyecek var. Bir çekmecede de pijamalar. Dinlen, dinlen tedirgin ruh."

"Ha?" dedim bu lafını anlamadığımdan.

"Pekâlâ," dedi Rubinstein moruk sesiyle. "Şimdi seni yalnız bırakıyoruz. Yapılacak işler var. Daha sonra geliriz. Sen elinden geldiğince oyalan."

"Bir şey diyeyim," dedi Z. Dolin öhö öhö öhö diye öksürerek. "Dostumuz F. Alexander'ın acı hatıralarının canlandığını gördün. Acaba gerçekten?.. Yani sen miydin?.. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım. Bu konu burada kapanacak."

"Cezamı çektim," dedi. "Tanrı şahidimdir ki yaptıklarımın bedelini ödedim. Sadece kendimin değil, kankam olduklarını söyleyen piçlerin de cezalarını çektim." Hiddetlenince biraz hastalandım. "Biraz uzanayım," dedim. "Çok çok zor zamanlar geçirdim."

"Evet," dedi D.B. da Silva, otuz dişini de göstererek. "Dinlen."

Böylece beni bırakıp gittiler kardeşlerim. İşleriyle ilgilenmeye gittiler, yani sanırım politika filan gibi bok püsürle, ben de tek tabanca yatağa uzandım, etrafta çıt çıkmıyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp kravatımı gevşeterek öylece yattım, acayip şaşkın filandım ve artık nasıl bir hayat yaşayacağımı bilmiyordum. Kafamdan bir sürü görüntü filan geçiyordu, okulda ve Staja'da tanıştığım lavuklar, başıma gelen bir sürü şey, sonra koca dünyada güvenecek tek bir kişi bile olmadığını düşündüm. Sonra uyuyakalmışım kardeşlerim.

Uyandığımda duvardan müzik sesi geldiğini duyabiliyordum, çok yüksekti, beni uyandıran buydu. Cidden dehşet bildiğim, ama yıllardır dinlemediğim bir senfoniydi, Danimarkalı Otto Skadelig denen herifin *Üç Numaralı Senfoni*'siydi, çok gürültülü ve şiddet doluydu, özellikle de şimdi çalan birinci kısmı. İki saniye filan, ilgi ve keyifle dinledim, ama sonra sancılarla hastalık başlayınca inledim. Eskiden müziğe bayılan ben ah ah ah diyerek yataktan sürünerek çıktım ve duvara dan dan dan vurup cıyakladım: "Kes, kes şunu, kapat!" Ama müzik sesi daha da yükseldi sanki. Bu yüzden duvarı yumrukladım, parmak eklemlerim kıpkırmızı kan içinde kalıp da derim sıyrılana kadar, cıyaklayıp durdum, ama müzik kesilmedi. Sonra tüymem gerektiğini düşünerek o küçük yatak odasından iki büklüm çıkıp çabucak dairenin ön kapısına gittim, ama dışarıdan kilitlenmiş olduğundan çıkamadım. Bu arada müzik sesi yükselmeye devam ediyordu, sanki kasıtlı bir işkenceymiş gibiydi, ey kardeşlerim. Bu yüzden serçe parmaklarımı kulaklarıma iyice soktum, ama trombonlarla timballeri hâlâ çok yüksek duyabiliyordum. Bu yüzden yine, kesin, diye cıyakladım ve duvara dan dan dan vurdum, ama hiçbir değişiklik olmadı. "Ah, ne yapsam?" dedim kendi kendime ühü ühü ühü yaparak. "Ah, Tanrım bana yardım et." Dairenin her tarafında, hasta ve sancılı bir halde filan dolanıyordum, müziği duymamaya çalışarak yüksek sesle inliyordum, sonra oturma odasındaki masada duran kitap ve kâğıt yığınlarının ve bok püsürün arasındaki bir şeyi dikizleyince ne yapmam gerektiğini çakozladım ve Halk Kütüphanesi'ndeki moruklarla ardından aynasız kılığındaki Dim ile Billyboy beni durdurmadan önce ne yapmak istediğimi hatırladım, kendimi gebertmek istiyordum, cavlağı çekmek istiyordum, bu fesat ve zalim dünyadan sonsuza dek ikilemek istiyordum. Bir broşürün filan kapağında ÖLÜM kelimesini dikizledim, gerçi sadece HÜKÜMETE ÖLÜM diyordu. Sanki kaderin parmağı var-

mış gibi, bir başka broşürün kapağında açık bir pencere vardı ve diyordu ki: "Pencereyi açın da içeri temiz hava girsin, taze fikirler girsin, yeni bir hayat tarzı girsin." O zaman bana pencereden atlayıp kurtulmam filan gerektiğini söylediğini çakozladım. Belki bir anlık acıdan sonra sonsuza sonsuza sonsuza kadar uyuyacaktım.

Müzik hâlâ bangır bangır çalıyordu, nefesliler ve davullar ve kemanlar duvarlardan geçiyordu. Demin yattığım odanın penceresi açıktı. Oraya gidip bakınca epey aşağıda otoların ve otobüslerin ve yürüyen insanların olduğunu dikizledim. Dünyaya cıyakladım: "Elveda, elveda, beni bitirdiniz, Tanrı sizi affetsin." Sonra denizliğe çıktım, sol tarafımdan bangır bangır müzik geliyordu, gözlerimi kapadım ve suratımda soğuk rüzgârı hissettim, sonra da atladım.

6

Atladım ve pat diye kaldırıma düştüm ey kardeşlerim, ama cavlağı çekmedim, yo hayır. Cavlağı çeksem burada olup da bu yazdıklarımı yazmazdım zaten. Anlaşılan, ölecek kadar yüksekten atlamamışım. Ama belim ve bileklerim ve bacaklarım çatladı ve bayılmadan önce acayip canım yandı kardeşlerim, sokaklardaki insanların afallamış ve şaşkın suratları tepeden bana bakıyordu. Bayılmadan hemen önce, bu koca korkunç dünyadaki tek bir kişinin bile benim tarafımda olmadığını ve duvardan gelen müziğin şu güya yeni kankalarımın işi olduğunu ve kendi korkunç bencilce ve kibirli politikaları uğruna böyle bir şey ayarladıklarını çakozladım. Bütün bunlar bir dakikanın milyonda birinin milyonda biri kadar sürede kafamdan geçti, sonra da dünyam ve tepemdeki gökyüzü ve aval aval bakan lavukların suratları karardı.

Belki milyon senelik, upuzun siyah bir boşluktan sonra hayata döndüğümde kendimi bulduğum yer, bir hastaneydi, bembeyazdı ve hastane kokusu vardı, ekşi ve temiz bir kokuydu. Hastanelerdeki şu antiseptik zımbırtılara kızarmış soğan veya çiçek kokusu filan katsalar cidden dehşet olur. Kim olduğumu çok yavaş yavaş hatırladım ve bembeyaz sargılar içindeydim ve vücudumda hiçbir şey hissetmiyordum, ne acı vardı ne de başka bir his. Kafam sargılanmıştı ve suratıma bir şeyler yapıştırılmıştı, ellerim de sargı-

lıydı ve sanki çiçektiler de dik büyüsünler filan diye çubuklar bağlanmıştı, zavallı bacaklarım da dümdüz duruyordu ve sargılıydı ve tel kafesler içindeydi ve kıpkırmızı kanla dolu, ters çevrilmiş bir kavanozdan sağ koluma, omzumun altına kan damlatılıyordu. Ama hiçbir şey hissedemiyordum, ey kardeşlerim. Yatağımın yanında oturan bir hemşire, çok soluk baskılı bir kitap okuyordu ve bir öykü okuduğu, bir sürü tırnak işaretinden belliydi ve okurken uh uh uh diye hızlı hızlı soluyordu, yani demek ki bildiğimiz seks hikâyesiydi. Cidden dehşet bir çıtırdı, ağzı kıpkırmızıydı ve gözlerinin üstündeki kirpikleri upuzundu ve kaskatı üniformasının altındaki memelerinin acayip dehşet olduğunu dikizleyebiliyordunuz. Bu yüzden ona dedim ki: "N'aber küçük kardeş? Gel de küçük kankanın yanına şöyle güzelce uzan." Ama konuşmam pek dehşet değildi, çünkü ağzım kaskatı gibiydi ve dilimle yoklayınca bazı dişlerimin artık yerinde olmadığını hissedebildim. Ama bu hemşire ayağa fırlayıp kitabını yere düşürerek dedi ki:

"Ah, bilincin yerine geldi."

Bir çıtıra göre büyük laflar ediyordu ve bunu söylemek istedim, ama ağzımdan er er er diye sesler çıktı o kadar. Hemşire gidip beni tek tabanca bıraktı ve artık küçük bir odada tek başıma olduğumu dikizleyebiliyordum, çok küçükken içinde yattığım uzun koğuşlar gibi değildi, etrafta bir an önce iyileşmek istememe yol açacak, öksüren, can çekişen moruk lavuklar yoktu. O zamanlar dizanteri olmuştum, ey kardeşlerim.

Sanki artık çok uzun süre bilinçli kalamıyordum, çünkü neredeyse anında uyudum filan, çok çabuk oldu, ama bir iki dakika sonra bu çıtır hemşirenin geri döndüğüne ve yanında beyaz ceketli herifler getirdiğine ve Mütevazı Anlatıcınız'ı, kaşlarını acayip çatarak dikizleyip hım hım hım dediklerine emindim. Yine emindim ki yanlarında Staja'daki bizim papaz vardı ve "Ah evladım, evladım," diyordu, üstüme leş gi-

bi viski kokusu salıyordu, sonra da diyordu ki: "Ama kalamazdım, yo hayır. O piçlerin başka zavallılara yapacaklarını destekleyemezdim. Bu yüzden gittim ve şimdi bütün bunlar hakkında vaazlar veriyorum, benim küçük çocuğum."

Sonradan tekrar uyandım ve yatağın etrafında kimleri dikizledim dersiniz, hani şu dairelerinden kendimi attığım üç kişiyi, yani D.B. da Silva'yı, Bilmemne Bilmemne Rubinstein'ı, bir de Z. Dolin'i. Bu lavuklardan biri "Dostum," diyordu, ama hangisi konuşuyor dikizleyemiyordum, doğru dürüst duyamıyordum da, "dostum, küçük dostum," diyordu bu ses, "millet öfkeden çılgına döndü. O kibirli korkunç canilerin tekrar seçilme şanslarını bitirdin. Bir daha asla seçilemeyecekler. Özgürlüğe iyi hizmet ettin." Şöyle demeye çalıştım:

"Gebersem sizin için daha da iyi olacaktı değil mi, sizi gidi politikacı piçler sizi, sizi gidi hain kankalar sizi." Ama sadece er er er diye sesler çıkardım o kadar. Sonra, bu üçünden bir tanesi, sanki elinde bir sürü gazete kupürü tutuyordu ve korkunç bir fotoğrafımda bir sedyeyle kanlar içinde taşındığımı görebiliyordum ve sanki bazı ışık patlamaları hatırlar gibi oldum, ki fotoğrafçı lavukların işiydi herhalde. Göz ucuyla manşetleri okuyabiliyordum, kupürleri tutan lavuğun eli titriyordu, SUÇLULARI ISLAH DÜZENBAZLIĞININ KURBANI ÇOCUK ve KATİL HÜKÜMET gibi başlıklar vardı ve sonra tanıdık gelen bir lavuğun resmini gördüm ve DEFOL DEFOL DEFOL yazılıydı ve bu lavuk İşişleri veya İçişleri Bakanı'ydı galiba. Sonra hemşire cıvır dedi ki:

"Onu böyle heyecanlandırmamalısınız. Gerilmesine yol açacak hiçbir şey yapmamalısınız. Haydi, artık sizi dışarı alalım." Şöyle demeye çalıştım:

"Defolun defolun defolun," ama yine er er er diye sesler çıktı. Her neyse, bu üç politikacı lavuk çıkıp gittiler. Ben de gittim, diğer boyuta geri döndüm, zifiri karanlığa geri dön-

düm ve orayı tuhaf rüyalar filan aydınlattı, gerçi rüya mıydılar değil miydiler çakozlayamadım, ey kardeşlerim. Mesela, sanki bütün vücudumdaki pis sular boşaltılıyor ve temiz sular dolduruluyordu filan. Sonra cidden şahane ve dehşet rüyalar gördüm, lavuğun tekinden çaldığım otonun içindeydim ve tek tabanca dünyayı gezerek milleti eziyordum ve geberirken cıyakladıklarını duyuyordum ve hiç sancı mancı ve hastalık hissetmiyordum. Ayrıca cıvırları becerdiğim rüyalar vardı, onları zorla yere yatırıp yapıyordum ve herkes etrafta durup alkışlıyor ve manyak gibi tezahürat ediyordu. Sonra yine uyandım, pederle anacığım, hasta oğullarını dikizlemeye gelmişlerdi, anacığım ühü ühü ühü yapıyordu cidden dehşet bir şekilde. Şimdi çok daha rahat konuşabildiğimden şöyle diyebildim:

"Vay vay vay vay vay, hayrola? Sizi görmek istediğimi filan nereden çıkardınız?" Peder utanarak filan dedi ki:

"Gazetelere çıktın oğlum. Diyorlar ki sana büyük haksızlık yapılmış. Hükümet seni intihara zorlamış. Aslında bir bakıma biz de kabahatliyiz oğlum. Sonuçta evin senin yuvandır oğlum." Anamsa ühü ühü ühü yapmayı sürdürüyordu ve kıçım kadar çirkin görünüyordu. Dedim ki:

"Peki, yeni oğlunuz Joe nasıl? Umarım iyidir ve işleri tıkırındadır ve sağlığı yerindedir, onun için dua ediyorum." Anam dedi ki:

"Ah Alex Alex. Ahhhhhhhhhh." Peder dedi ki:

"Çok kötü bir şey oldu oğlum. Başı polisle derde girdi ve polisten dayak yedi."

"Sahi mi?" dedim. "Sahi mi? Oysa ne kadar iyi bir herif filandı. Cidden şaşırdım, gerçekten."

"Kendi işine bakıyormuş," dedi peder. "Polis ona uzaklaşmasını söylemiş. Çıktığı kızla buluşmak için bir köşede bekliyormuş oğlum. Polis uzaklaş deyince herkes gibi hakları olduğunu söylemiş, sonra da üstüne çullanıp zalimce dövmüşler."

"Korkunç," dedim. "Cidden korkunç. Peki, zavallı çocuk nerede şimdi?"

"Ahhhhhh," diye ühü ühü yaptı anam. "Geri döndü ahhhhhhhh."

"Evet," dedi peder. "İyileşmek için memleketine döndü. Buradaki işini başkasına vermek zorunda kaldılar."

"Yani şimdi," dedim, "tekrar yanınıza taşınmamı ve her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorsunuz."

"Evet oğlum," dedi peder. "Lütfen oğlum."

"Hele bir düşüneyim," dedim. "Çok dikkatli düşüneceğim."

"Ahhhhhhhh," dedi anam.

"Ah, kapa çeneni," dedim, "yoksa sana uluyup cıyaklaman için doğru dürüst bir sebep veririm. Dişlerini göçertirim, feleğini şaşırırsın." Bunu söyleyince kendimi biraz iyi hissettim ey kardeşlerim, sanki vücudumda taze, kıpkırmızı kanlar akıyormuş gibi oldu. Bunu düşünmeliydim. Sanki iyileşmek için kötüleşmem gerekmişti.

"Annenle öyle konuşma oğlum," dedi peder. "Sonuçta seni bu dünyaya getiren odur."

"Evet," dedim. "Ne pis dünyaymış burası." Acı filan çekiyormuş gibi gözlerimi sımsıkı yumup dedim ki: "Artık gidin. Geri dönmeyi düşüneceğim. Ama işlerin çok farklı olması gerekecek."

"Evet oğlum," dedi peder. "Nasıl dersen öyle olsun."

"Kimin patron olduğuna," dedim, "karar vermeniz gerekecek."

"Ahhhhhhhhhh," diye devam etti annem.

"Çok güzel oğlum," dedi peder. "Her şey istediğin gibi olacak. Sen yeter ki iyileş."

Onlar gidince uzanıp biraz farklı şeyler düşündüm, aklımdan çeşit çeşit görüntüler filan geçti ve hemşire cıvır geri gelip de çarşafı filan düzeltirken ona dedim ki:

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Bir hafta kadar oldu," dedi.

"Peki, bana ne yapıyorlar?"

"Şey," dedi, "bir sürü kırığınla morluğun vardı ve ağır bir beyin sarsıntısı geçirip çok kan kaybetmiştin. Bir şeyler yapmaları gerekiyordu, değil mi?"

"Peki," dedim, "kafama bir şey yapan birileri oldu mu? Yani demek istediğim, beynimin içini filan kurcaladılar mı?"

"Her ne yaptılarsa," dedi, "senin için en iyisidir."

Ama iki gün sonra, iki doktor lavuk filan geldi, ikisi de çok tatlı gülümseyen genç lavuklardılar ve resimli filan bir kitap getirmişlerdi. Bir tanesi dedi ki: "Bunlara bakıp fikrini söylemeni istiyoruz. Tamam mı?"

"Olay nedir ey küçük kankalar?" dedim. "Yine ne manyakça fikirler buldunuz?" Bunun üzerine, ikisi de utanarak filan gülüp yatağın birer kenarına oturdular ve bu kitabı açtılar. Birinci sayfada yumurtalarla dolu bir kuş yuvasının filan resmi vardı.

"Evet?" dedi bu doktor lavuklardan biri.

"Bir kuş yuvası," dedim, "yumurtalarla dolu. Çok çok güzel."

"Peki, buna ne yapmak isterdin?" dedi diğeri.

"Şey," dedim, "onları parçalamak isterdim. Hepsini alıp bir duvara veya kayalığa filan atmak ve parçalanmalarını cidden dehşet dikizlemek isterdim."

"Güzel güzel," dedi ikisi de, sonra sayfa çevrildi. Şu tavus dedikleri kocaman büyük kuşlardan birinin resmiydi, rengârenk kuyruğunu acayip fiyakalı açmıştı. "Evet?" dedi bu lavuklardan biri.

"Şunun," dedim, "kuyruğundaki bütün tüyleri yolup avaz avaz cıyaklatmak isterdim. Öyle artist artist durduğu için."

"Güzel," dedi ikisi de "güzel güzel güzel." Sonra sayfaları çevirmeyi sürdürdüler. Cidden dehşet cıvırların resimleri filan vardı ve onlara bol bol ölçüsüz şiddet kullanarak tecavüz

etmek istediğimi söyledim. Sonra suratlarının ortası tekmelenen ve her tarafa kıpkırmızı kanları saçılan heriflerin resimleri vardı ve ben de onları tekmelemek isterdim, dedim. Sonra bizim kodes papazının cıbıldak kankasının bir tepeye haç taşırkenki resmini görünce, çekiç ve çivi istediğimi söyledim. Güzel güzel güzel, dedim ki:

"Bütün bunlar nedir?"

"Derin hipnopedya," gibi bir şeyler söyledi bu iki lavuk. "İyileşmiş gibisin."

"İyileşmek mi?" dedim. "Yataktan kalkamıyorum yahu, siz de kalkmış iyileştin diyorsunuz. Ben de diyorum ki kıçımı öpün."

"Bekle," dedi diğeri. "Az kaldı."

Bekledim ve epey iyileştim ey kardeşlerim, yumurtaları ve kızarmış ekmekleri lüpletip kocaman fincanlarda sütlü çay içtim ve sonra bir gün çok çok çok özel bir ziyaretçim olacağını söylediler.

"Kim?" dedim, yatağımı düzeltip muhteşem saçlarımı tararlarken, kafamdaki bandaj artık çıkarılmıştı ve saçlarım tekrar uzuyordu.

"Görürsün, görürsün," dediler. Sahiden de dikizledim. Öğleden sonra iki buçukta bir sürü fotoğrafçı ve not defteriyle kalem gibi bok püsür taşıyan muhabirler geldi. Mütevazı Anlatıcınız'ı dikizlemeye gelecek olan bu yüce ve mühim lavuk için neredeyse şenlik düzenleyeceklerdi kardeşlerim. Sahiden de geldi ve İşişleri veya İçişleri Bakanı'ndan başkası değildi elbette, modanın doruğunda giyinmişti ve son derece yüksek tabaka gibi konuşup ha ha ha diyordu. Elini sıkmam için uzatırken flaşlar şakır şakır patladı. Dedim ki:

"Vay vay vay vay vay. N'aber eski kankam?" Bunu kimse çakozlamamış gibiydi, ama birisi çok sert filan bir sesle dedi ki:

"Bakan Bey'le konuşurken daha saygılı olsana evlat."

"Taşaklarımı ye," dedim it filan gibi hırlayarak. "Kocaman taşaklarımı ye sen benim."

"Tamam, tamam," dedi İçişleri İşişleri şeysi çok çabucak. "Benimle arkadaşça konuşuyor, değil mi evlat?"

"Ben herkesin arkadaşıyım," dedim. "Düşmanlarım hariç."

"Şey," dedi İç İş Bak, yatağıma oturarak. "Ben ve bakanı olduğum Hükümet, bizi arkadaş olarak görmeni istiyoruz. Evet, arkadaşız. Seni düzelttik, değil mi? En iyi şekilde tedavi görüyorsun. Sana zarar gelmesini asla istememiştik, ama isteyenler oldu ve hâlâ var. Bunlar kim biliyorsundur sanırım."

"Evet evet evet," dedi. "Seni siyasi emelleri uğruna kullanmak, evet kullanmak isteyen birtakım insanlar oldu. Ölseydin sevinirlerdi, evet sevinirlerdi, çünkü o zaman bütün suçu Hükümet'e atabileceklerini düşündüler. Bu insanlar kimdir biliyorsun sanırım."

"Bir adam var," dedi İç İş Bak, "ismi F. Alexander, devlet düşmanı bir yazar, kanına susamış. Seni bıçaklamak istiyor, delirmiş. Ama artık ondan korkmana gerek yok. Onu bir yere kapattık."

"Onu kankam filan sanıyordum," dedim. "Bana analık filan etmişti."

"Kendisine bir kötülük yaptığını öğrenmiş. En azından," dedi Bak çok çabucak, "kötülük yaptığına inanıyor. Çok sevdiği bir yakınının ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Yani demek istediğin," dedim, "kendisine öyle dendi."

"Öyle düşünüyordu," dedi Bak. "Tehlikeli biriydi. Kendisine zarar vermesin diye onu tutukladık. Ayrıca," dedi, "sana da zarar vermesin diye."

"İyi," dedim. "Çok iyisiniz."

"Buradan çıkınca," dedi Bak, "hiçbir sıkıntın olmayacak. Her şeyinle biz ilgileneceğiz. Dolgun maaşlı, iyi bir işin olacak. Çünkü bize yardım ediyorsun."

"Ediyor muyum?" dedim.

"Bizler her zaman arkadaşlarımıza yardım ederiz, değil mi?" Sonra elimi tuttu ve lavuğun teki "Gülümse!" diye cıyakladı ve düşünmeden manyak gibi gülümsedim ve sonra İçişbak'la gayet kankaca fotoğraflarım çekildi şakır şakır çatır patır. "Aferin evlat," dedi bu yüce lavuk. "Aferin aferin evlat. Şimdi bak, bir armağan."

İçeri, kocaman parlak bir kutu getirildi kardeşlerim ve nasıl bir şey olduğunu gayet net çakozladım. Bir pikaptı. Yatağın yanına kuruldu ve lavuğun teki kablosunu duvardaki prize taktı. "Ne çalalım?" diye sordu burnu gözlüklü bir lavuk, ellerinde şahane pırıl pırıl albümler vardı. "Mozart? Beethoven? Schoenberg? Carl Orff?"

"*Dokuzuncu*," dedim. "Muhteşem *Dokuzuncu*."

Sahiden de *Dokuzuncu* çalındı, ey kardeşlerim. Ben öylece uzanıp gözlerimi kapatarak şahane müziği dinlerken, millet ufak ufak ikiledi. Bak dedi ki: "Aferin aferin evlat," omzuma pat pat vurduktan sonra uzadı. Geride sadece bir tek lavuk kaldı, dedi ki: "Şurayı imzalayın lütfen." İmzalamak için gözlerimi açtım, neyi imzaladığımı bilmiyordum ve umurumda değildi, ey kardeşlerim. Sonra Ludwig Van'ın muhteşem *Dokuzuncu*'suyla baş başa kaldım.

Ah, harikaydı ve mükemmeldi. Skerzo kısmında gayet hafif ve gizemli ayaklarla filan koşup, cıyaklayan dünyanın bütün suratını, boğazkesen usturamla yardığımı gayet net dikizleyebildim. Sonra, yavaş bölüm geldi ve muhteşem son bölüme daha vardı. Kesinlikle iyileşmiştim.

7

"Eee, ne olacak şimdi ha?"

Ben vardım, yani Mütevazı Anlatıcınız, yanımda da üç kankam, yani Len, Rick ve Bully, ki Bully'ye Bully denmesinin sebebi, kocaman büyük boynu ve gür sesiyle tam da auuuuuuuh diye böğüren kocaman iri bir boğaya benzemesiydi. Korova Sütbarı'nda oturmuş akşam ne yapacağımıza karar veriyorduk, arsız karanlık buz gibi kış piçlik yapıyordu, ama yağmur yoktu. Etrafımız, adamı bu hain ve gerçek dünyadan alıp da sol ayakkabısında duran Tanrı ve Tüm Kutsal Melekleriyle Azizlerini seyredeceği ve beyninde ışıkların patlayacağı çok çok çok uzaklardaki diyara götüren velloset ve sintemesk ve drenkrom, çeşit çeşit uyuşturucular katılmış sütlerle kafayı kırmış heriflerle doluydu. Bizim içtiğimizse şu bildiğiniz, bıçaklı dediğimiz türden süttü, hani şu kafayı açıp da adamı pislik yapıp yirmiye bir girişmeye hazır hale getiren türden, ama bunların hepsini size daha önce anlattım zaten.

O zamanın son modasına uygun giyinmiştik, yani çok bol pantolonlarımız, yakası açık gömleklerimiz ve içeri tıkıştırılmış aynı renkte fularlarımız, üstte de suni deriden yapılma çok bol, siyah parlak yeleklerimiz vardı. O zamanlar, kafaya ustura vurmak da modaydı, kafanın tamamı kel kalıyor

ve sadece yanlarda saç bırakılıyordu. Ama ayaklarımıza giydiğimiz hiç değişmezdi... cidden tırsıtıcı, kocaman büyük çizmeler, suratları tekmelemek için.

"Söyleyin bakalım ne yapacağımızı? Ha?"

Dördümüzün en büyüğü bendim ve hepsi beni lider olarak görürlerdi, ama bazen Bully'nin liderliği devralmak istediğini düşündüğüm oluyordu, çünkü hem azmandı hem de savaş yolundayken acayip böğürüyordu. Ama bütün fikirler Mütevazı Bendeniz'den geliyordu ey kardeşlerim, ayrıca bir de meşhur olmam ve gazetelerde fotoğrafımın çıkması, hakkımda yazılar yazılması gibi bok püsür şeyler de vardı. Hem dördümüz arasında en iyi işte çalışan kesinlikle bendim, Ulusal Gramodisk Arşivlerinin müzik bölümündeydim, hafta sonları cebim acayip mangır doluyordu, zavallı şahsımın dinleyebileceği bir sürü beleş plağa konmak da cabası.

Bu akşam, Korova'da gülen ve içen bir sürü herif ve piliç ve çıtır ve oğlan vardı ve konuşmalarının ve yörelilerin "Gorgor katliamındaki solucanlarla dolu cesetleri anlatan" şarkıyı mırıldanmalarının ve böyle bok püsürün arasında, pikaba, dinlemek için bir pop plak takabiliyordunuz, yani Ned Achimota'nın "That Day, Yeah, That Day" şarkısını. Barda, ergen modasının dalağını yarmış üç çıtır duruyordu, yani uzun, taranmamış beyaza boyalı saçları vardı ve suni dimdik memeleri en az bir metreydi ve çok çok dar mini eteklerinin altı köpük gibi beyazdı ve Bully sürekli "Hey, üçümüz şunları tavlayabiliriz. Bizim Len ilgilenmiyormuş. Bizim Len'i Tanrı'sıyla baş başa bırakalım," deyip duruyordu. Len de "Taşaklarımı ye sen benim. Hani hepimiz birimiz, birimiz hepimiz içindi, ha çocuğum?" diyordu durmadan. Birden kendimi çok çok yorgun ve aynı zamanda kıpır kıpır hissedince dedim ki:

"Dışarı dışarı dışarı dışarı dışarı."

"Nereye?" dedi Rick, onun da suratı kurbağa gibiydi.

"Hiç, engin dışarıda neler oluyormuş dikizleyelim hele," dedim. Ama nedense çok canım sıkılıyordu ve biraz da umutsuzluk hissediyordum kardeşlerim, son günlerde sık sık öyle hissetmekteydim. Bu yüzden, mekânın tamamını çevreleyen büyük pelüş koltukta en yakınımda oturan lavuğa döndüm ve kafayı kırmış halde mırıldanmakta olan adamın karnına peş peşe *bam bam bam* diye üç zumzuk geçiriverdim. Ama herifçioğlu hissetmedi bile kardeşlerim, "Kafamı bozmayın, patlamış mısırlar nerede kaldı yahu?" diye mırıldandı o kadar. Biz de engin kış gecesinin içine daldık.

Marghanita Bulvarı'nda yürüdük ve o tarafta devriye gezen aynasızlar yoktu, bu yüzden bir gazete kulübesinden gazete aldıktan sonra bize doğru gelen moruk bir herif görünce Bully'ye dedim ki: "Evet Bully, istediğini yapabilirsin çocuğum." Bugünlerde sırf emirleri verip sonra geri çekilir, uygulanmalarını dikizler olmuştum. Bu yüzden Bully ona *tak tak tak* vurdu ve diğer ikisi çelme takıp düşürdüler ve yerdeyken gülerek tekmelediler, sonra da kendi kendine inleyerek evine doğru sürünmesine izin verdiler. Bully dedi ki:

"Şöyle içimizi ısıtacak bir bardak bir şey içsek nasıl olur Alex?" Çünkü New York Dükü'ne çok uzak değildik. Diğer ikisi evet evet evet diye kafa salladılar, ama buna izin var mı diye beni dikizlediler. Ben de kafa sallayıp onaylayınca gittik. Sıcacık mekânda, en baştan hatırlayacağınız muhteşem piliçler ve şık kadınlar ve moruklar vardı ve hep bir ağızdan başladılar "İyi akşamlar gençler, Tanrı sizi korusun çocuklar, aslan gibisiniz," demeye, "Eee, ne olacak şimdi ha çıtırlar?" dememizi bekleyerek. Bully zili çalınca, bir garson ellerini yağlı önlüğüne silerek geldi. Bully "Mangırları masaya dökülün kankalar," diyerek kendi tıkırdayan ve şıkırdayan metelik yığınını çıkardı. "Bize skoç, moruk karılara da aynısından ha?" Sonra dedim ki:

"Ah, boş ver. Kendileri alsınlar." Neden bilmiyordum, ama bu son günlerde epey fesat olmuştum. Kafama, bütün mangırlarımı kendime saklama, nedense biriktirme arzusu girmişti. Bully dedi ki:

"N'oluyor piç? Bizim Alex'e neler oluyor böyle?"

"Ah, boş ver," dedim. "Bilmiyorum, bilmiyorum. Alnımın teriyle kazandığım mangırları saçıp savurmak istemiyorum o kadar, işte olan bu."

"Alnının teriyle mi?" dedi Rick. "Alnının teriyle mi? Alnının teriyle kazanman gerekmiyor ki, bunu çok iyi biliyorsun eski dostum. Alacaksın, hepsi bu, alacaksın işte." Kahkahası ortalığı inletti ve bir iki dişinin pek dehşet olmadığını dikizledim.

"Ah," dedim, "biraz düşünmem gerek." Ama biraz beleş içkiye hasret gibi görünen moruk kadınları dikizleyince omuz silktim ve pantolon cebimden kendi mangırlarımı, banknotlarla bozuklukları bir arada çıkarıp masaya pat diye, tıngır mıngır, çat çut koydum.

"Herkese skoç, tamam," dedi garson. Ama nedense dedim ki:

"Hayır çocuğum, bana bir küçük bira çek." Len dedi ki:

"Bu hayra alamet değil," sonra da elini kafama koyup herhalde ateşin var diye dalga geçti, ama ben hemen köpek gibi hırlayıp haddini bildirdim. "Tamam, tamam dostum," dedi. "İstediğini yap." Ama Bully, masaya koyduğum mangırlarla birlikte cebimden çıkan bir şeye ağzı bir karış açık bakmaktaydı. Dedi ki:

"Vay vay vay. Hiç haberimiz yoktu."

"Ver şunu bana," deyip hemen kaptım. Oraya nasıl gelmiş bilmiyordum kardeşlerim, ama eski gazeteden kestiğim bir bebek fotoğrafıydı. Ağzından süt filan damlarken guu guu guu diyen ve yukarı bakıp herkese gülen bir bebeğin fotoğrafıydı, cıbıldaktı ve çok dobişko bir bebek olduğundan derisi kat kattı. Sonra havaya girip bu kâğıdı elimden almaya ça-

lıştılar, o yüzden yine onlara hırlamak zorunda kaldım ve fotoğrafı kaptığım gibi mini minnacık parçalara bölüp yere kar gibi yağmalarını seyrettim. O sırada viskiler geldi ve şık moruk kadınlar "Sağlığınıza gençler, yarasın çocuklar, aslan gibisiniz aslan," diye bok püsür laflar ettiler. Büzülmüş yaşlı ağzında diş kalmamış, buruş buruş bir tanesi dedi ki: "Paraları yırtma çocuğum. İhtiyacın yoksa ihtiyacı olana ver," ki epey girişken ve cüretkâr davranmıştı. Ama Rick dedi ki:

"O para değildi ki moruk. Mini minnacık, küçücük, sevimli bir bebeciğin fotoğrafıydı."

"Artık burama kadar geldi ha. Asıl bebek sizsiniz, sizlersiniz. Gırgır geçip ve sırıtıp duruyorsunuz ve tek yapabildiğiniz kah kah gülüp âciz insanları sille tokat marizlemek." Bully dedi ki:

"İyi de bu işin kralı ve hocası sensin diye düşünürdük hep. Hastalanmışsın, sorunun bu senin eski dostum."

Masada önümde duran çamur gibi birayı dikizledim ve midem kalkınca "Aaaaaah" diyerek, o köpüklü pis kokulu bokun hepsini yere döktüm. Şık piliçlerden biri dedi ki:

"Ziyan etme ki muhtaç kalmayasın." Dedim ki:

"Bakın arkadaşlar. Dinleyin. Bu gece nedense hiç havamda değilim. Nedendir, niçindir hiç bilmiyorum, ama öyle işte. Siz üçünüz bu gece kafanıza göre takılın, beni boş verin. Yarın aynı yerde, aynı saatte buluşuruz, umarım o zamana kadar düzelirim."

"Ya," dedi Bully, "cidden üzüldüm." Ama gözlerinin parladığını dikizleyebiliyordunuz, çünkü artık bu gece liderlik ona geçecekti. Güç, güç, herkes güç istiyor, yani. "Aklımızdaki şeyi," dedi Bully, "yarına erteleyebiliriz. Yani Gagarin Sokağı'nda dükkân soymayı. Orada cidden muhteşem şeyler var dostum."

"Hayır," dedim. "Hiçbir şeyi ertelemeyin. Siz kafanıza göre takılmaya devam edin işte. Şimdi," dedim, "ben kaçıyorum." Sandalyemden kalktım.

"Nereye gidiyorsun ki?" diye sordu Rick.

"Bilmem," dedim. "Tek başıma kalıp düşünmek istiyorum o kadar." Eskiden hatırlayacağınız gibi neşeli, kakara kikiri bir çocukken şimdi somurtup öylece çıkıp gitmemin moruk karıları cidden şaşırttığını dikizleyebiliyordunuz. Ama "Ah, boş verin, boş verin," deyip sokağa tek tabanca çıktım.

Hava karanlıktı ve bıçak gibi keskin bir rüzgâr çıkmıştı ve etrafta çok çok az insan vardı. Azman aynasızları taşıyan devriye arabaları ortalıkta dolanıyordu ve arada sırada, köşelerde namussuz soğuk yüzünden tepinerek ve kış havasına buharlı nefesler salarak bekleyen çok genç birkaç polisi dikizleyebiliyordunuz, ey kardeşlerim. Eski zamanlardaki ölçüsüz şiddet ve soygun vukuatları artık epey azalmıştı sanırım, aynasızlar yakaladıklarının canına okuyorlardı çünkü, gerçi artık serseri gençlerle aynasızlar bıçak ve jilet ve sopa ve hatta tabanca kullanma konusunda birbirleriyle yarışıyorlardı, kimin eli daha çabuk diye. Ama bugünlerde bende ne terslik vardı da pek ilgilenmiyordum acaba. Sanki içime bir yumuşaklık giriyordu ve sebebini anlayamıyordum. Bugünlerde ne istediğimi bilmiyordum. Kendi küçük inimde dinlemeyi sevdiğim müzik bile, eskiden dalga geçtiğim türdendi kardeşlerim. Artık daha çok, romantik parçalar dinler olmuştum, Alman türküleri dedikleri şeyler, sırf vokal ve piyano, çok sakin ve hasret dolu filan, oysa eskiden çok farklıydı, büyük orkestralar dinlerdim ve yatakta kemanlarla trombonların ve timballerin arasında yatardım. İçimde bir şeyler oluyordu ve hasta mıyım yoksa bana yaptıkları şey kafamı alt üst etti de cidden kafayı mı yedirtecek, diye merak ediyordum.

Başım eğik, ellerim pantolon ceplerimde, bunları düşünerek şehirde yürüdüm kardeşlerim ve sonunda acayip yorulmaya başladım ve canım koca bir fincan dolusu sütlü çay çekti felaket bir şekilde. Bu çayı düşünürken birden kendimi

büyük bir ateşin karşısında bir koltukta bu çayı içerken dikizledim ve işin komiği ve çok çok tuhaf tarafı, çok şık bir lavuğa dönüşmüş gibiydim, yetmiş yaşlarındaydım, çünkü kendi saçımın epey gri olduğunu dikizleyebiliyordum ve ayrıca favorilerim vardı ve bunlar da epey griydi. Bir ateşin karşısında oturan ihtiyar halimi dikizleyebiliyordum ve sonra görüntü kayboldu. Ama çok garipti yani.

Karşıma, şu çay kahve servisi yapan mekânlardan biri çıktı kardeşlerim ve uzun uzun pencereden dikizleyince içerinin gayet bayıcı insanlarla dolu olduğunu dikizleyebildim, sıradandılar yani, çok sabırlı ve ifadesiz suratları vardı ve kimseye zararları dokunmazdı, öylece oturmuş usulca çene çalıyor ve güzel, zararsız çaylarıyla kahvelerini içiyorlardı. İçeri girip tezgâha gittim ve kendime güzel, sıcak, bol sütlü bir çay aldım, sonra da içmek için şu masalardan birine oturdum. Bu masada genç bir çift vardı filan, içiyor ve filtreli kanser çubuklarını tüttürüyor ve kendi aralarında çok usulca çene çalıp gülüşüyorlardı, ama onlarla hiç ilgilenmeyip çayımı içmeye devam ettim ve hayal filan kurdum ve içimde neyin değiştiğini ve başıma neler geleceğini merak ettim. Ama bu masadaki lavuğun yanındaki çıtırın cidden dehşet olduğunu fark ettim, hani şu sırf yatırıp da yapmak isteyeceğiniz türden değildi, vücudu ve yüzü ve gülümseyen ağzı dehşetti ve saçı çok çok açık renkti filan, bok püsür. Sonra çıtırın yanındaki, şapkalı ve suratı benden başka tarafa filan çevrili herif dönüp mekânın duvarındaki kocaman büyük saati dikizledi ve o zaman kim olduğunu dikizledim ve o da kim olduğumu dikizledi. Pete'ti, Georgie ve Dim'le birlikte takıldığım zamanlarda bizle takılırdı, o üçünden biriydi. Pete çok yaşlanmış görünüyordu, oysa en fazla on dokuzunda olmalıydı şimdi, ayrıca biraz bıyık bırakmış ve sıradan bir takım elbise giyip şapka takmıştı. Dedim ki:

"Vay vay vay, n'aber kanka? Dikizlemeyeli çok çok uzun zaman oldu." Dedi ki:

"Küçük Alex'sin, değil mi?"

"Ta kendisi," dedim. "O güzel günler geçip gideli çok çok çok uzun zaman oldu. Şimdi dediklerine göre zavallı Georgie cavlağı çekmiş, bizim Dim ise zalim bir aynasız oldu ve işte sen buradasın, ben de buradayım, eee anlat bakalım, ne var ne yok eski kankam?"

"Konuşması tuhaf, değil mi?" dedi bu çıtır, kıkırdayarak filan.

"Bu," dedi Pete çıtıra, "eski bir arkadaşım. İsmi Alex. Seni," dedi bana, "eşimle tanıştırabilir miyim?"

O zaman, ağzım bir karış açık kalakaldım. "Eşin mi?" dedim şaşkın şaşkın. "Eşin eşin eşin? Ah hayır, mümkünatı yok. Senin yaşın daha küçük, evlenemezsin eski kankam. İmkânsız imkânsız."

Pete'in eşi filan olan bu çıtır (imkânsız imkânsız) yine kıkırdayıp Pete'e dedi ki: "Eskiden sen de mi böyle konuşurdun?"

"Şey," dedi Pete ve gülümsedi filan. "Neredeyse yirmi yaşındayım. Evlenecek yaştayım ve iki ay oldu bile. Sen çok gençtin ve çok girişkendin, hatırlıyorum."

"Şey," dedim hâlâ aval aval bakarak. "Alışamadım bu habere, eski kankam. Pete evlenmiş. Vay ki vay."

"Küçük bir dairemiz var," dedi Pete. "State Marine Sigorta Şirketi'nde çok az kazanıyorum, ama işler düzelecek, biliyorum. Hem Georgina..."

"Ne demiştin bu isim?" dedim, ağzım hâlâ zırdeli gibi bir karış açık. Pete'in eşi (eşiymiş kardeşlerim) yine kıkırdadı filan.

"Georgina," dedi Pete. "Georgina da çalışıyor. Yazmanlık yapıyor, bilirsin. İdare ediyoruz, idare ediyoruz." Gözlerimi ondan alamıyordum kardeşlerim, cidden. Şimdi büyümüş filan gibiydi, büyük adam sesi filan vardı. "Bir ara," dedi Pete, "bizi ziyarete gelmelisin. Hâlâ," dedi, "çok genç görünüyorsun, yaşadığın bir sürü kötü tecrübeye rağmen. Evet evet evet, hepsini okuduk. Ama *hâlâ* çok gençsin tabii."

"On sekiz," dedim. "Yeni bitti."

"On sekiz ha?" dedi Pete. "O kadar büyüdün demek. Vay vay vay. Artık," dedi, "gitmemiz gerek." Sonra bu Georgina'sına sevgiyle filan baktı ve ellerinden birini ellerinin arasına aldı ve çıtır, o bakışlara karşılık verdi, ey kardeşlerim. "Evet," dedi Pete tekrar bana dönüp, "Greg'in evine, küçük bir partiye gidiyoruz."

"Greg mi?" dedim.

"Ah, tabii ya," dedi Pete, "Greg'i tanımıyorsun, değil mi? Greg senden sonra geldi. Sen yokken Greg geldi. Küçük partiler düzenler, bilirsin. Genellikle şarap içilip kelime oyunları oynanır. Ama çok hoş, çok keyifli, bilirsin. Zararsız, anlarsın ya."

"Evet," dedim. "Zararsız. Evet, evet, cidden dehşetmiş dikizlediğim kadarıyla." Böyle deyince, Georgina denen çıtır yine sözlerime güldü. Sonra bu ikisi, şu Greg denen kişinin (her kim idiyse) evinde pis kelime oyunları oynamaya gittiler. Artık, soğumakta olan sütlü çayımla tek tabanca kaldım, düşünüp taşınarak ve merak ederek.

Belki de mesele bu, diye düşünüp duruyordum. Belki de yaşadığım hayat için fazla yaşlanmıştım kardeşlerim. Artık on sekizindeydim, yeni bitirmiştim. On sekiz genç yaş değildi. Bizim Wolfgang Amadeus on sekizinde konçertolar, senfoniler, operalar, oratoryolar filan, bir sürü bok püsür yazmıştı, hayır, bok püsür değil, ilahi müzik. Sonra şu bizim Felix M. de *Yaz Ortası Gecesi Rüyası* Uvertürü'nü yazmıştı. Başkaları da vardı. Ayrıca şu bizim Benjy Britt'in elinden tuttuğu Fransız şair, en güzel şiirlerini on beşinde filan yazmıştı, ey kardeşlerim. Adı Arthur'du. Yani on sekiz, kesinlikle genç bir yaş değildi. İyi de ne yapacaktım peki?

Bu çay ve kahve mekânından çıktıktan sonra, karanlık soğuk piç kış sokaklarında yürürken hayaller filan dikizlemeye başladım, gazetelerdeki şu karikatürler gibi. Mütevazı Anlatıcınız Alex, işten eve gelince güzel sıcak bir tabak ye-

mek buluyordu ve sevgi filan dolu bir piliç onu karşılıyor ve ağırlıyordu. Ama onu çok dehşet dikizleyemiyordum kardeşlerim, kim olabilir bulamıyordum. Ama birden aklıma şöyle çok güçlü bir fikir geldi ki eğer ateşin yandığı ve sıcak akşam yemeğimin hazır olduğu bu odadan yan odaya geçersem orada cidden istediğim şeyi bulacaktım ve şimdi her şey yerine oturuyordu, gazeteden kesilmiş o fotoğraf ve bizim Pete'le öyle rastlaşmak. Çünkü, o diğer odadaki bir bebek karyolasında oğlum guu guu diyordu. Evet evet evet kardeşlerim, oğlum. Şimdi vücudumda cidden kocaman büyük bir boşluk hissediyordum, kendime de acayip şaşmıştım. Neler olduğunu biliyordum, ey kardeşlerim. Büyüyordum filan.

Evet evet evet, işte buydu. Gençlik bitmeliydi, ah evet. Ama gençlik, hayvanmış gibi olmaktır zaten sadece. Hayır, sadece hayvanmış gibi olmak değil de hani şu sokaklarda satıldığını dikizlediğiniz minik oyuncaklardan biri olmak gibidir, teneke ve içi zemberekli ve üstünde kurma kolu olan ve gırr gırr gırr diye kurunca gitmeye başlayan, yürüyen filan minik heriflerden biri olmak gibidir, ey kardeşlerim. Ama dosdoğru gider ve bir şeylere çarpar bam bam ve yaptıklarını, elinde olmadan yapar. Genç olmak, bu minik makinelerden biri olmak gibidir.

Oğlum, oğlum. Oğlum olunca, yeterince büyüyünce ona bütün bunları açıklayacaktım. Ama sonra anlamayacağını veya hiç anlamak istemeyeceğini ve yapmış olduğum şeyleri yapacağını, evet hatta belki miyavlayan tekirlerle ve sarmanlarla çevrili zavallı bir moruk sazanı öldüreceğini ve ona cidden engel olamayacağımı anladım. O da kendi oğluna engel olamayacaktı kardeşlerim. Dünyanın sonuna kadar filan da böyle gidecekti, durmadan durmadan durmadan, kocaman dev bir herif filan gibi, belki dev ellerinde leş kokulu pis bir portakalı döndürüp döndürüp duran bizim Tanrı'nın kendisi gibi (Korova Sütbarı sağ olsun).

Ama ilk önce kardeşlerim, bu oğlun anası olacak bir çıtır bulmak gerekiyordu. Yarın bu işe koyulmalı, diye düşünüp duruyordum. Yapacak yeni bir şey filandı bu. Başlamam gereken bir şeydi, yeni bir sayfa filan açmak gibi.

Yani bu öykünün sonuna filan gelirken yapacağım, işte budur kardeşlerim. Küçük kankanız Alex'le birlikte her yere gittiniz, onunla birlikte acı çektiniz ve bizim Tanrı'nın yarattığı en adi piç kurularından bazılarını dikizlediniz, hep eski kankanız Alex sayesinde. Bütün mesele, genç olmamdı. Ama şimdi bu öyküyü bitirirken genç değilim kardeşlerim, değilim artık, yo hayır. Alex büyüdü filan, ah evet.

Ama şimdi tek tabanca gittiğim yere gidemezsiniz, ey kardeşlerim. Yarın mis kokulu çiçekler ve dönen leş kokulu dünya ve yıldızlar ve yukarıdaki bizim ay filan olacak ve eski kankanız tek tabanca Alex, kendine eş filan arayacak. Bok püsür işte. Cidden korkunç, adi, şerefsiz bir dünya bu, ey kardeşlerim. İşte küçük kankanız size veda ediyor. Ayrıca bu öyküdeki diğer herkese derin dudak müziği sesleri, bırrrrrr. Ayrıca kıçımı öpebilirler. Ama sizler, ey kardeşlerim, eskidenki küçük Alex'inizi arada sırada hatırlayın. Âmin. Ve bok püsür.

Modern Klasikler Dizisi -3

Tüm hayvanların en zekisi, iyiliğin ne demek olduğunu bilen insanoğluna sistematik bir baskı uygulayarak onu otomatik işleyen bir makine haline getirenlere kılıç kadar keskin olan kalemimle saldırmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum...

...

Cockney dilinde (İngiliz argosu) bir deyiş vardır. "Uqueer as as clockwork orange". Bu deyiş, olabilecek en yüksek derecede gariplikleri barındıran kişi anlamına gelir. Bu çok sevdiğim lafı, yıllarca bir kitap başlığında kullanmayı düşünmüşümdür. Bir de tabii Malezya'da "canlı" anlamına gelen "orang" sözcüğü var. Kitabı yazmaya başladığımda, rengi ve hoş bir kokusu olan bir meyvenin kullanıldığı bu deyişin, tam da benim anlatmak istediğim duruma, Pavlov kanunlarının uygulanmasına dayalı bir hikâyeye çok iyi oturduğunu düşündüm.

Anthony Burgess

Karabasan gibi bir gelecek atmosferi... Geceleyin sokaklara dehşet saçan, yaşamları şiddet üzerine kurulu gençler... Sosyal kehanet? Kara mizah? Özgür iradenin irdelenişi?.. *Otomatik Portakal* bunların hepsidir.
Aynı zamanda hayranlık verici bir dilsel deneydir, çünkü Burgess anti-kahramanı için yeni bir dil yaratır: Yakın geleceğin argosu "nadsat"ı.

... ve Stanley Kubrick'in muhteşem film uyarlaması, yirminci yüzyılın kült eserlerinden biri olan bu romanın şöhretini pekiştirmiştir.

Anthony Burgess *(1917-1993)*
İngiliz romancı, besteci, eleştirmen. 1959 yılında Burgess'a ameliyat edilemez bir beyin tümörü tanısı ve bir yıldan az ömür biçildi. İlk karısı Lynne'in geçimini sağlamaya kararlı olan Burgess öfkeyle masaya oturup 12 ay içinde beş buçuk roman yazdıktan sonra teşhisin yanlış olduğu anlaşıldı. Bu arada artık tanınan bir yazar olmuştu. 50'den fazla roman ve kitap yazdı. Burgess'ın Deptford'daki Ölü Adam *ve* Mozart ve Deyyuslar *isimli romanları da yayınlarımız arasından çıkmıştır.*

9 789944 885706